

A large black silhouette of a hand is shown in the process of moving a chess piece, likely a king, from the left side of the frame towards the center. The background is a gradient of blue and purple. In the lower portion of the image, several other chess pieces are visible as dark silhouettes against the blue background, including a knight, a king, and a rook.

BOJNO POLJE UMA

*Dobiti bitku
u svom umu*

Joyce Meyer

Bojno polje uma

Bojno polje uma

Pobediti bitku u svom umu

Joyce Meyer

SYLOAM

U većini slučajeva, osim kada je to naročito naznačeno, prevodilac se koristio *Biblijom ili Svetim pismom staroga i novoga zavjeta* u prevodu Đure Daničića i Vuka Stefanovića Karadžića. Napominjemo da arhaična rešenja i ijekavica tog prevoda nije menjana iz poštovanja prema delu ova dva velikana našega jezika.

Copyright © 1995 by Joyce Meyer
Naslov originala: **Battlefield of the Mind**,
Winning the Battle in Your Mind
by Joyce Meyer
© za srpsko izdanje: Miroslav Fic

Izdaje: SYLOAM
Za izdavača: Miroslav Fic
Prevod: Damir A. Šite
Lektura: Mr Luka Afanasjev
Korektura: Dobrila Pakaški
[tampa: MBM-plas

CIP- Katalogizacija u publikaciji
 Biblioteka Matice srpske, Novi Sad

Z-4

 Bojno polje uma : pobedili su u svom umu / Joyce Meyer ; [prevod Damir A. [ile]. – Silba { : Syloam, 2005 (Novi Sad : MBM plas). – 272 str. ; 23 cm

Prevod dela: Battlefield of the mind. – Tira` 1.000. – O piscu: str. [273].

ISBN 86-85649-03-X

COBISS.SR-ID 208674567

Posveta

Želela bih ovu knjigu, *Bojno polje uma*, da posvetim svom najstarijem sinu Davidu.

Znam da je tvoja priroda poprilično slična mojoj i da si i sâm prolazio kroz mnoge neprilike u svetu misli. Svakim danom sve više uočavam koliko si zreliji i znam da si iz mnogih bitaka izašao kao pobednik zahvaljujući onome što znaš o obnovi uma.

Volim te, Davide, i ponosna sam na tebe. Nemoj odustati!

Sadržaj

Prvi deo: Značaj uma

Uvod	11
1 Um je bojno polje	15
2 Stvar od životnog značaja	27
3 Ne daj se!	33
4 Malo po malo	39
5 Budi pozitivan	45
6 Duhovi koji vezuju um	57
7 Razmišljaj o onome o čemu razmišljaš	63

Drugi deo: Stanje uma

Uvod	73
8 Kada je mozak normalan?	77
9 Mozak pušten na pašu	85
10 Konfuzni um	93
11 Sumnjičavi i neverni um	103
12 Nespokojan i zabrinut um	117
13 Osude, kritike i podozrenje	131
14 Pasivan um	147
15 Um Hristov	157

Treći deo: Mentaliteti pustinje

Uvod	181
16 „Moja budućnost je određena mojom sadašnošću.“	187
17 „Ne želim da snosim bilo kakvu odgovornost.“	195
18 „Ne volim kada je nešto preteško.“	205
19 „Navučen sam na gundanje, džangrizanje i cepidlačenje.“	213
20 „Nije u redu da ja čekam; ja sve zaslužujem odmah.“	223
21 „Moje pogrešno ponašanje nije moje krivica.“	233
22 „Žalim sebe zbog svog nesrećnog života.“	243
23 „Ne zaslužujem Božji blagoslov zato što nisam dostojan.“	251
24 „Zašto ne bih bio ljubomoran – svima bolje nego meni.“	259
25 „Biće kako ja hoću, ili neće biti nikako.“	267

PRVI DEO:

Značaj uma

Kako na pravi način izraziti značaj naših misli u cilju pojašnjenja Solomunove poslovice koja se nalazi zapisana u njegovim Pričama (23:7): „...**jer on** (čovjek) **je onakav kako u sebi misli...**“¹

4. Jer oruđe našega vojevawa nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavawe gradova, da kva-rimo pomisli Ef. 6,13

5. I svaku visinu koja se po-di'e na poznawe Bo'ije, i robi-mo svaki razum na pokornost Hristu,

II KORINĆANIMA 10: 4-5

Što duže služim Boga i proučavam Njegovu Reč, sve više shvatam značaj koji naše misli i reči imaju. Duh Sveti me gotovo redovno inspiriše da ovim temama posvetim naročitu pažnju.

Više puta sam ponovila, i još uvek sam ubeđena u istinitost te tvrdnje, da dok god smo na ovoj zemlji imamo potrebu da naročitu pažnju posvetimo mislima i rečima. Bez obzira koliko mi o njima znali, uvek se pojavi nešto novo što je potrebno naučiti ili ono što smo već naučili obnoviti.

Šta to Solomun u svojim Pričama (23:7) zaista poručuje? „**Jer on** (čovjek) **je onakav kako o sebi misli.**“ Jedan drugi prevod će reći da „...će on postati onakav kako o sebi misli“.

Um je predvodnik i inspirator svih naših postupaka. Rimljanima poslanica (8:5) to jasno potvrđuje: „**Jer koji su po tijelu tjelesno misle, a koji su po duhu duhovno misle.**“

Naši postupci predstavljaju direktan rezultat naših misli. Ukoliko smo preokupljeni negativnim mislima živećemo *negativnim životom*. Međutim, ukoliko sa druge strane obnovimo svoj um u smislu

¹ Tekst prevoda Svetog pisma je u ovom slučaju preuzet iz *Biblije* u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, pošto u najboljoj meri dočarava na nama razumljivom jeziku smisao istog odeljka kako se on pojavljuje na engleskom jeziku. Daničić isti stih prevodi sa: „*Jer kako on tebe cijeni u duši svojoj tako ti jelo njegovo.*“ – prim.prev.

njegovog usaglašavanja sa Rečju Božjom, iskusićemo sve što je „dobra i ugodna i savršena volja Božija” u pogledu naših života.

Ovu knjigu sam podelila u tri osnovna odeljka. Prvi deo se bavi značajem naših misli. Želela bih što upečatljivije da utvrdim činjenicu kako je neophodno **imati na umu** sve ono što imamo na umu.

Veliki broj naših problema je ukorenjen u našim misaonim šablonima koji, u stvari, proizvode probleme sa kojima se svakodnevno suočavamo. Satana svakome nudi svoje nakaradne misli, ali mi te misli nismo u obavezi da prihvatimo. Naučimo koje su misli prihvatljive iz ugla Svetog Duha, a koje nisu.

Druga poslanica Korinćanima (10:4-5) nam jasno stavlja do znanja da je naša obaveza poznavanje Božje reči u dovoljnoj meri kako bismo bili u stanju uporediti sadržaj naših misli sa sadržajem onih Božjih. Svaku misao koja pokušava da se „uzvisi” iznad Božje Reči moramo oboriti na pokornost Hristu.

Moja je molitva da ti ova knjiga pomogne upravo u tome.

Um je bojno polje. Od životne je važnosti da svako od nas svoje misli usaglasi sa Božjima. Takav poduhvat zahteva dosta vremena i učenja.

Ni u jednom trenutku nemoj odustati jer malo po malo ti se menjaš. Što više svoj um izmeniš na bolje, više se i tvoj život menja na bolje. Početi u svojim mislima sagledavati Božji plan za svoj život znači i početi živeti ga.

Glava

1

Um je bojno polje

Um je bojno polje

Iz navedenog citata Svetog pisma se jasno vidi da se nalazimo u ratu. Pažljivo razmatranje navedenog stiha nas upućuje na zaključak da taj rat mi ne vodimo sa drugim ljudima već sa đavolom i njegovim demonima. Naš neprijatelj, Satana, pokušava da nas porazi koristeći se svojim strategijama i obmanama, vešto skovanim planovima i prevarom.

12. Jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.

EFESCIMA 6, 12

Đavo je lažljivac. Isus govoreći o njemu kaže da je „...**laža i otac laži**“ (Jovan 8:44). On laže kako tebi tako i meni. On nama saopštava informacije o nama samima, o drugim ljudima i o našim okolnostima koje su netačne. Međutim, sasvim je izvesno da se u tom procesu on neće koristiti čistim lažima, već prevashodno poluistinama.

Njegovi napadi predstavljaju lukavo smišljeni model koji otpočinje jedva приметnim džangrizanjem, koji se razvija u zebnju, zatim sumnjičanje, pa zabrinutost, strah, što dovodi do razmišljanja i gotovih teorija. Svoju igru on igra polako i oprezno (konačno, za ostvarenje dobro smišljenog plana je neophodno vreme). Ne zaboravite, u ovaj rat on ulazi sa dobro osmišljenom strategijom. Dosta je vremena prošlo otkako đavo proučava čoveka.

Đavo zna šta mi volimo, a šta ne volimo. Poznaje naše nesigurnosti, naše slabosti i strahove. Zna šta nas najviše tišti. Voljan je da utroši onoliko vremena koliko to bude neophodno kako bi nas porazio. Jedna od đavoljih jačih strana je strpljenje.

RASKOPAVANJE GRADOVA

Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli

I svaku visninu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum na pokornost Hristu.

II Korinćanima 10:4-5

Cilj đavolje pažljive strategije i oštroomne obmane je utvrđivanje „gradova“ (tvrđava, utvrđenja – prim.prev) u našim umovima, odnosno područja života u kojima smo utamničeni, zarobljeni zbog načina na koji razmišljamo.

U navedenom tekstu apostol Pavle nas obaveštava da se u našim rukama nalazi oružje koje je neophodno za raskopavanje tih đavoljih gradova. Nešto kasnije ćemo se pozabaviti tim oružjem, ali za sada utvrdimo da smo u ratu, i to duhovnom ratu. Peti stih nam jasno otkriva lokalitet bojnog polja u kome se taj rat odvija.

Amplified prevod istog teksta kaže da sa tim *oružjem našega vojevanja* treba da pobijemo argumente. Đavo se nadmudruje sa nama. On nudi određene teorije i zaključke. I sve ovo se odvija u sferi uma.

Um je bojno polje.

PREGLED SITUACIJE

Dakle, do sada smo utvrdili sledeće:

1. Nalazimo se u ratu.
2. Naš neprijatelj je Satana.
3. Bojno polje je um.
4. Đavo naporno radi kako bi u našem umu izgradio utvrđenje.
5. Svoj plan on ostvaruje uz pomoć strategija i obmana (dobro osmišljenih planova i obazrivih „zamena teza“).
6. Đavolu se nigde ne žuri; on ne štedi vreme kako bi osmislio svoj plan.

Radi boljeg razumevanja pogledajmo sledeći primer:

MARIJINA PRIČA

Brak Marije i Jovana nije bio jedan od najsrećnijih. Njihove svađe su bile neprestane. Oboje su bili mrzovoljni, ogorčeni i odbojni. Njihovo dvoje dece je živelo u senci njihovog odnosa. Roditeljska svadljivost se ispoljavala u školskom uspehu i ponašanju njihove dece. Jedno dete je imalo ozbiljne stomadne probleme psihosomatske prirode.

Marijin problem se ogleda u tome što ona ne zna kako da dozvoli Jovanu da bude „glava kuće“. Ona hoće da bude *šefica* – da donosi sve odluke, da odlučuje o finansijama i da vaspitava decu. Isto tako, ona bespogovorno želi da radi kako bi imala „svoj“ novac. Ona je nezavisna, glasna, zahtevna i zakeralo.

Do sada ste verovatno u svojoj glavi već smislili rešenje njenog problema: „Sve što ovoj ženi treba jeste da upozna Isusa.“

Ali ona ga već poznaje! Marija je primila Hrista za svog Spasitelja pre pet godina – tri godine nakon što su se ona i Jovan venčali.

„Zar to znači da u njoj nije došlo do nikakve promene nakon što je predala svoj život Hristu?“

Jeste, bilo je promena. Ona veruje da će stići u Nebo iako joj njeno ponašanje nagoni neprestan osećaj krivice. Ali je ne napušta nada. Pre nego što je srela Hrista bila je očajna i beznadežna; sada je samo očajna.

Marija zna da je njena narav loša. Ona želi da se promeni. Bila je na savetovanjima kod dva različita stručnjaka i svaki put kada se na nekom bogoslužjenju čuje poziv na molitvu za pobedu nad srdžbom, pobunom, neopraštanjem, odbojnošću i gorčinom ona se među prvima odaziva. Zašto onda ne dolazi do promene?

Odgovor možemo pronaći u Rimljanjima poslanici (12:2). „**I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.**“

U Marijinom umu se nalaze utvrđenja. Ona su tu već godinama. Ona čak ni ne zna za njihovo postojanje. Ona zna da ne bi smela da bude buntovna, zahtevna, džangrizava i tome slično, ali ne zna kako da promeni svoju narav. Izgleda kao da ona u određenim situacijama jednostavno reaguje na robusan način zbog toga što nije u stanju da obuzda svoje postupke.

Marija nije u mogućnosti da upravlja svojim postupcima zato što nije u stanju da obuzda svoje misli. Ona ne može da upravlja svojim mislima zato što je đavo u njenom umu pre dosta vremena izgradio određena utvrđenja.

Satana već od malih nogu inicira svoj prepredeni plan i „seje“ semena obmane. U Marijinom slučaju problemi su počeli veoma davno, još u detinjstvu.

Marijin otac je bio izrazito dominantna ličnost. Ne retko se dešavalo da bi ona dobijala batine samo zato što je otac bio loše volje. Jedan njen pogrešan korak je bio dovoljan da se sva njegova mrzovolja izrazi na njoj. Godinama je beznadežno patila zbog načina na koji se njen otac ophodio prema njoj i njenoj majci. Svaki njegov gest prema njih dve je bio za svaku osudu. Međutim, Marijin brat, nikada nije mogao da pogreši. Izgledalo je da on uživa sve povlastice samo zato što je muško.

Sa nekih šesnaest godina, Marijim mozak je bio u potpunosti ispran satanskim lažima koje su glasile otprilike ovako: „Muškarci stvarno misle da su posebni. Svi su oni jednaki. Ne sme im se verovati. Svaki samo želi da te povredi i da te iskoristi. Ako si muško, uspeo si u životu – činiš šta ti je volja. Možeš svakome da naruđeješ, da budeš *šef*, da se ponašaš prema ljudima kako ti drago i niko (a naročito supruge i ćerke) ne mogu da urade ništa po tom pitanju.“

Rezultat ovoga je bio Marijina čvrsta odluka: „Kada se izvučem odavde, niko me više nikada neće nipodaštavati!“

Satana je već vodio rat na bojnopolju njenog uma. Ponavlja navedene misli stotinama, hiljadama puta preko deset godina, pa da vidimo da li će od tebe ispasti slatka, pokorna i umiljata ženica. Čak i kada bi nekim čudom želela to da postaneš, ne bi znala kako. To je

zbrka u kojoj se Marija nalazi danas. Šta joj je činiti? Šta bilo ko od nas može da uradi u takvim okolnostima?

ORUŽJA REČI

„...ako vi ostanete na mojoj besjedi, zaista ćete biti učenici moji,

I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.”

Jovan 8:31-32

Ovde nam Isus otkriva kako možemo nadjačati u borbi protiv Sataninih obmana. Moramo se upoznati sa Božjom istinom, obnoviti svoje umove Njegovom Rečju i tada upotrebiti oružja koje se spominju u II Korinćanima (10:4-5) i raskopati gradove i svaku visinu koja se podiže proziv bogopoznanja.

Ova „oružja” jesu Božja Reč koju prihvatamo dok se propoveda, predaje, čita iz knjiga, sluša sa kasete, objašnjava na raznim seminarima ili dok je samostalno proučavamo. Naš je zadatak da *ostanemo* (neprestano) u Božjoj Reči sve dok ona u nama ne preraste u objavu, otkrivenje inspirisano Duhom Svetim. Neprestanost je veoma bitna u svemu ovome. U Jevanđelju po Marku (4:24) Isus kaže: **„Kakvom mjerom merite onakom će vam se mjeriti...”**. Možemo reći da u kojoj meri budemo proučavali i *ostajali* na Božjoj Reči, u toj meri će nam se i vratiti njeni plodovi. Ponavljam, moramo *neprestano* upotrebljavati oružje Božje Reči.

Sledeća dva duhovna oružja koja su nam na raspolaganju su molitva i obožavanje. Obožavanje pobeđuje đavola brže od ma koje ratne taktike, ali samo ako je iskreno i od srca, a ne kao mimika usana ili metod čiju delotvornost želimo da isprobamo. Isto tako, kako obožavanje tako i molitva podrazumevaju Božju Reč. Mi Boga obožavamo u skladu sa Njegovom Rečju i zbog Njegove dobrote.

Molitva predstavlja odnos sa Svevišnjim. Ona predstavlja traženje pomoći ili razgovor sa Bogom po pitanju nečega što nas tišti.

Ukoliko želiš delotvoran molitveni život, razvijaj dobar lični odnos sa Ocem. Ne zaboravi da te On voli, da je pun milosti i da želi da ti pomogne. Upoznaj Hrista. On je tvoj prijatelj. On je umro zbog tebe. Upoznaj i Duha Svetog. On je neprestano uz tebe kao tvoj Pomoćnik. Dozvoli mu da ti pomogne.

Nauči kako da ispuniš svoje molitve Božjom Rečju. Njegova Reč i naša potreba su osnov po kome mu prilazimo.

Dakle, naša naoružanje je Božja Reč upotrebljena na razne načine. Kako to i Pavle naglašava u II Korinćanima to naoružanje nije telesno već duhovno. Potrebno nam je duhovno naoružanje zato što se upuštamo u okršaj sa vodećim duhovinim silama, pa čak i sa samim đavolom. I sam Hristos je koristio Božju Reč kao oružje kojim je pobedio đavola u pustinji (Luka 4:1-13). Svaki put kada bi ga đavo napao svojim lažima, Isus bi odgovorio: „Pisano je...” i citirao mu Božju Reč.

Kako Marija bude učila da rukuje svojim oružjem, počće da raskopava gradove u svojim mislima. Upoznaće istinu koja će je osloboditi. Shvatiće da nisu svi muškarci kao njen otac. Neki jesu, ali ne svi! Njen suprug Jovan svakako nije. On je voli. Mnogo.

JOVANOVA PRIČA

Druga strana priče se bavi Jovanom. On takođe ima probleme koji samo pospešuju situaciju sa kojom se on i Marija susreću u svom braku, domu i porodici.

Jovan bi trebao da zauzme svoj položaj „glave porodice”. Bog je odredio da je muž sveštenik u svome domu. Jovan je takođe nanovorođeni vernik koji je upoznat sa tim od Boga uspostavljenim porodičnim poretkom. On zna da ne bi smeo da dozvoli svojoj supruzi da sama upravlja domaćinstvom, finansijama, decom i njim samim. Sve mu je jasno, ali ipak ništa ne poduzima po tom pitanju osim što se oseća poraženim bežeći pred svoj televizor i bavljenje sportom.

Jovan se skriva od svojih obaveza zato što ne podnosi konfrontaciju. On je zagovornik pasivnog pristupa i smatra: „Pa, ako samo prepustim sve slučaju, možda će se situacija sama od sebe rešiti.“ Još jedan od načina na koji se izvlači od svega je popularna rečenica: „Moliću se za rešenje.“ Naravno, molitva je dobra stvar, ali ne samo kao izgovor za izbegavanje svojih obaveza.

Dozvolite mi da objasnim šta želim time reći da Jovan mora zauzeti svoj Bogom-dani položaj u porodici. Naravno, pod tim ja ne mislim da treba da izigrava Frajera, da urla i da se dernja po kući na osnovu svog autoriteta. Efescima poslanica (5:25) nam poručuje da muž treba da voli svoju ženu na način na koji je Hristos voleo svoju Crkvu. Jovan mora preuzeti odgovornost, a uz odgovornost ide i autoritet. On mora biti čvrst sa svojom ženom – pun ljubavi, ali i čvrst. On bi morao da razuveri Mariju u smislu da iako je kao devojčica bila povređena da mora da se prepusti Bogu, da se pouzda u Njega, što će na kraju dovesti do shvatanja da nisu svi muškarci onakvi kakav je njen otac bio.

Jovan bi trebao da uradi mnogo toga; ali poput Marije i u njegovom umu ima stavova koji otvaraju vrata đavolu dozvoljavajući mu da ga drži u ropstvu. Bitka se odvija i u Jovanovom umu. Poput Marije, i on je bio kao dete zlostavljan. Njegova dominantna majka je imala oštar jezik i neretko bi mu upućivala uvrede, poput: „Jovane, pravi si klip. Nikada ništa neće biti od tebe.“

Jovan se mnogo trudio da udovolji svojoj majci zbog toga što je vapio za njenim priznanjem (kako je to slučaj kod svakog deteta); ali što se više trudio, više je i grešio. Vremenom je postao nespretn, pa mu je majka sve vreme ponavljala kakav je „šeprtlja“. Naravno, stvari bi mu ispadale iz ruke zbog toga što se u toj meri trudio da joj udovolji da je postajao sve nervozniji.

Isto tako je iskusio odbačenost i od dece sa kojom je hteo da se druži. Ovakva iskustva nisu strana gotovo nikome od nas, ali su za Jovana ona imala naročiti značaj zbog osećanja odbačenosti koji je već iskusio od svoje majke.

Kada je krenuo u srednju školu jedna devojka koja mu se mnogo dopadala ga je odgurnula od sebe kako bi bila sa jednim drugim dečkom. Nakon svih ovih dešavanja u Jovanovom životu, svega što je đavo godinu za godinom radio kako bi od svih tih iskustava izgradio utvrđenja u Jovanovom umu, on nije više imao hrabrosti da bude bilo šta drugo do tih, sramežljiv i povučen.

Jovan je tip „osobe iz senke“ koja ne želi da stvara talase. Godinama se u njemu ponavljala jedna te ista matrica, nešto poput: „Svakako nema smisla reći drugima šta misliš; niko na tebe ne obazire pažnju. Ako želiš da te ljudi prihvate moraš da se usaglasiš sa onim što oni žele.”

Tih nekoliko puta kada je želeo da zauzme svoj stav po pitanju nečega, svaki put bi se njegov stav izjalovio, tako da je na kraju došao do zaključka da konfrontacija nije vredna truda.

„Na kraju me svakako čeka poraz,“ bilo je uobičajeno njegovo razmišljanje, „zbog čega onda uopšte i da počinjem?”

GDE LEŽI REŠENJE?

„Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijleim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje;

I da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.”

Luka 4:18-19

Imajući na umu Jovanove i Marijine probleme nije teško zamisliti kakva je situacija u njihovom domu. Rekla sam da je u njemu svađa neprestana. Svađa ne označava uvek „otvorenu paljbu”. Često će se ona pojaviti kao „podzemna žila gneva” za koju svako zna da je prisutna, ali se njome niko ne bavi. Atmosfera u njihovom domu je užasna i đavo uživa u njoj!

Šta će se desiti sa Jovanom, Marijom i njihovom decom? Oni su hrišćani – bila bi velika sramota da im se brak rasturi i porodica uruši.

Istini za volju, odgovor na to pitanje zavisi od njih samih. Jevanđelje po Jovanu 8:31-32 je ključni citat njihove odluke. Ako *ostanu* na Božjoj Reči upознаće istinu i kada se budu ponašali u skladu sa istinom će biti slobodni. Ali, isto tako, na njima je da se suoče sa istinom o sebi i svojoj prošlosti dok im je Bog bude otkrivao.

Istina se uvek otkriva kroz Reč, ali na žalost ljudi je vrlo često ne prihvataju. Suočenje sa našim greškama i njihovo prevazilaženje je bolan proces. Uopšteno govoreći ljudi opravdavaju neprilične postupke. Dozvoljavaju svojoj prošlosti i vaspitanju da utiče na ostatak njihovog života.

Naša prošlost može biti objašnjenje za naše patnje, ali je nikako ne smemo koristiti kao izgovor za svoje okove.

Nijedan čovek nema pravo na izgovor zato što je Isus Hrist u svakom trenutku spreman da oslobodi sužnje. On će nas sprovesti sve do linije cilja, do pobeđe u svakom području našeg života ukoliko smo spremni da prođemo celu stazu sa Njim.

IZLAZ

„Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovječijega; ali je vjeran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušanjem i kraj, da možete podnijeti.

I Korinćanima 10:13

Nadam se da ste iz navedenog primera videli na koji način Satana upotrebljava naše okolnosti kako bi izgradio utvrđenja u našim životima – na koji način on vodi svoj rat protiv nas na bojnopolju uma. Ali, hvala Bogu, u našim rukama se nalazi oružje kojim smo u stanju raskopati njegova utvrđenja. Bog nas ne napušta niti nas ostavlja bespomoćnima. Prva poslanica Korinćanima (10:13) nam daje obećanje da Bog neće dozvoliti da se sukobimo sa iskušanjem koje bi prevazišlo našu snagu otpora i da će uz svako iskušenje Bog dovesti u vezu i izlaz, čamac za spasavanje.

Svako od nas može biti ili Marija ili Jovan. Sigurna sam da velika većina nas može da se poistoveti sa nekim iz datog scenarija. Njihovi problemi su unutrašnje prirode – nalaze se u njihovim mislima i stavovima. Njihove vidljive reakcije su samo rezultat unutrašnjeg života. Satana vrlo dobro zna da kontrolišući naše misli on, u stvari, drži pod kontrolom naše postupke.

Možda se i u tvom životu mogu pronaći neki gradovi koje treba raskopati. Dozvoli mi da te ohrabrim rečima: „Bog je na tvojoj strani!“ Ti se nalaziš u ratu, a linija fronta je povučena u tvom umu. Ali je radosna vest da se u tom ratu i Bog bije, i to na tvojoj strani.

Glava

2

Stvar od životnog značaja

Stvar od životnog značaja

Ovaj jedan stih je sasvim dovoljan da nam ukaže na značaj našeg razmišljanja. Misli su snažne, i na osnovu onoga što nam poručuje Solomun u svojim Pričama, u njima se krije kreativna sposobnost. Ukoliko će naše misli imati uticaja na to kakvi ćemo postati, onda bi sasvim sigurno jedan od naših prioriteta trebalo biti ispravno, dobro razmišljanje.

Sada bih želela da naglasim značaj usaglašavanja svojim misli sa Božjom Rečju.

Nemoguće je živeti pozitivan život i misliti negativne misli.

7 jer je on onakav kako u sebi misli...

IZREKE 23:7

(prevod: Kršćanska sadašnjost, Zagreb – Priče Solomunove 23:7)

UM TELA PROTIV UMA DUHA

„Jer koji su po tijelu tjelesno misle, a koji su po duhu duhovno misle.“

Rimljanima 8:5

Osmo poglavlje Rimljanima poslanice svetoga apostola Pavla nam poručuje da sve dok *telesno mislimo* telesno ćemo i živeti, a ukoliko *duhovno mislimo* duhovno ćemo i živeti.

Dozvolite mi da kažem to na jedan drugi način: ukoliko se bavimo telesnim, negativnim, lošim mislima, ne možemo živeti u Duhu. Čini se da je obnovljeno, bogoliko razmišljanje neophodno kako bi se živeo hrišćanski život.

Ne retko ćemo mi ljudi biti poprilično lenji po pitanju određene stvari ukoliko ne razumemo od kolikog je ona značaja. Ali, kada shvatimo njen gravitet, da se radi o stvari koja može prerasti u uzročnik mnogih problema, tada ubacujemo „u petu brzinu“ i bavimo se njome samo zato što smo shvatili od kolikog je značaja.

Recimo da si primio dopis od svoje banke koja te obaveštava da se na tvom tekućem računu nalazi minus od 60 000 dinara. Ti ćeš automatski da se raspitaš o kakvom je problemu reč. Možda ćeš, tragajući za odgovorom, otkriti da plata „još nije prošla“ iako si se ti nadao da jeste. Pošto pozoveš finansijsku službu u svojoj firmi i otkriješ da su upravo „pustili platu“ shvataš da je tvoj problem, u stvari, rešen.

Moja je želja da se i sa pitanjem obnove svoga uma bavimo sa istom ažurnošću, kako je to slučaj i sa finansijama.

Tvoj život se možda nalazi u haosu zahvaljujući godinama pogrešnog razmišljanja. Ukoliko je tako, vrlo je važno da shvatiš da se *tvoj život neće popraviti pre nego što se to desi sa tvojim umom*. Um je ono područje koje moramo smatrati sferom od životnog značaja. Budi ozbiljan po pitanju raskopavanja gradova koje je đavo podigao u tvom umu. Ne usteži se potegnuti svoje oružje Božje Reči, obožavanja i molitve.

DUHOM

„...ne silom ni krjepošću nego duhom mojim, veli Gospod nad vojskama.“

Zaharija 4:6

Jedna od najboljih pomoći na putu ka slobodi je tražiti od Boga pomoć – i to tražiti je često.

Jedno od oružja koje nam je na raspolaganju je i molitva (iskanje). Svoju situaciju nećeš prevazići zahvaljujući samo odlučnosti. Moraš biti odlučan, ali odlučan u Duhu Svetome, a ne na temelju svojih sposobnosti. Duh Sveti je Pomoćnik – traži Njegovu pomoć. Osloni se na Njega. Sam nećeš uspeti.

STVAR OD ŽIVOTNOG ZNAČAJA

Za vernika razmišljati na pravi način predstavlja stvar od životnog značaja. Stvar od životnog značaja je jednostavno rečeno sve ono bez čega je život nemoguće zamisliti – poput otkucaja srca ili krvnog pritiska. To su one stvari od vitalnog značaja – stvari bez kojih nema ni života.

Ovu istinu mi je Gospod stavio na srce po pitanju zajedništva sa Njim putem molitve i Njegove Reči. Bilo mi je veoma teško da se disciplinujem u ovim stvarima sve dok nisam od Njega naučila da se radi o stvarima od životnog značaja. Kao što je moj biološki život zavistan od određenih znakova života, tako je i moj duhovni život zavistan od vremena provedenog sa Bogom. Nakon što sam shvatila da je zajedništvo sa njim od vitalnog značaja, ono je postalo prioritet mog života.

Na isti način, nakon što sam otkrila da je odgovarajuće razmišljanje neophodno za život pobjede, veću sam pažnju posvetila svojim mislima i otpočela pažljivo da odabiram šta će biti sadržaj mojih misli.

KAKO U SEBI MISLIŠ, TAKAV SI

„Ili usadite drvo dobro, i rod njegov biće dobar; ili usadite drvo zlo, i rod njegov zao biće; jer se po rodu drvo poznaje.”

Matej 12:33

Sveto pismo tvrdi da se drvo poznaje po svome plodu.

Isti princip je primenljiv i na naše živote. Misli donose plod. Misli dobre misli i plod tvog života će biti dobar. Misli misli zle, i plod tvog života će biti zao.

U stvari, kada samo sagledaš nečije držanje, možeš odgonetnuti kakvo razmišljanje je dominantno u životu te osobe. Saosećajna, blaga osoba nije ispunjena zlokobnim ili osvetoljubivim mislima. Istim aršinom dolazimo do zaključka da zla osoba ne može imati dobre, ljubazne misli.

Nemoj smetnuti s uma poruku Priča Solomunovih 23:7 i dozvoli tom stihu da ostavi dubok uticaj na tvoj život – naime: kako u sebi misliš, takav si!

Glava

3

Ne daj se!

Ne daj se!

Bez obzira na težinu položaja svog života ili uma, ne daj se! Povrati sva ona područja koja je đavo ukrao od tebe. Ako je neophodno, osvajaj ih milimetar po milimetar, neprestano se oslanjajući na Božju milost, a ne na svoje sposobnosti da ostvariš željene rezultate.

9. *A dobro -initi da nam se ne dosadi; jer Jemo u svoje vrijeme po'weti ako se ne umorimo.

²Sol. 3, 13

GALATIMA 6:9

U Galatima poslanici (6:9) apostol Pavle nas jednostavno hrabri da nikada ne odustajemo. Ne budi kukavica! Nemoj se poistovećivati sa „kako Gospod hteditbude“ izgovorima. Bog traga za onima koji su spremni da idu za njim do samog kraja!

PROLAZI

„Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko rijeka, neće te potopiti; kad prođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti.“

Isaija 43:2

Bez obzira sa kakvim se nevoljama suočavaš trenutno u životu moj ti je savet da se ne obazireš na njih već da hrabro koračaš napred!

Prorok Avakum nam u svojoj Knjizi (3:19) saopštava da će nam Gospod dati noge kao u košute (jedna od karakteristika košute je da bez problema može da se uzverava uz bilo koju strminu) „...i vodiće me po visinama mojim.“

Način na koji nam Gospod pomaže u našem duhovnom napretku se ogleda u tome da je neprestano uz nas, da nas krepí i hrabri da ne odustajemo, čak i u teškim vremenima.

Nije teško odustati, to svako može. Da bi se čovek vinuo u visine neophodna je vera.

IZBOR JE NA TEBI!

„Svjedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život, da budeš živ ti i sjeme tvoje.“

V Mojsijeva 30:19

Na hiljade i hiljade misli svakodnevno nam prođe kroz glavu. Um mora biti obnovljen kako bi sledio Duha, a ne telo. Naše telesni umovi su bili predati sami sebi dovoljno dugo tako da za nas ne predstavlja nikakav problem da imamo loše misli.

Sa druge strane, data nam je mogućnost da voljno odaberemo dobre misli. Nakon što odlučimo da ćemo svoje misli usaglasiti sa Božjima, ostaje nam još izbor da *neprestano odabiramo* dobre misli.

U trenucima kada se bitka u glavi zahuktava do te mere da nam se čini da nećemo biti u stanju da je prebrodimo, vrlo je važno da se tada usprotivimo baš tom poražavajućem stavu i da shvatimo da smo u stanju da pobedimo. Ne samo da moramo da mislimo na to da ćemo da pobedimo, već isto tako i na to da nećemo da odustajemo. Dok smo bombardovani sumnjama i strahovima, na nama je da se odlučno usprotivimo i kažemo: „Nikada neću odustati! Bog je na mojoj strani, On me voli i On mi pomaže.“

I ti i ja ćemo morati još mnogo puta u životu da biramo. U V knjizi Mojsijevoj (30:19) Bog poručuje svom narodu da je postavio pred njih život i smrt i podstiče ih da odaberu život. U Pričama Solomunovim (18:21) čitamo sledeće: „**Smrt je i život u vlasti jeziku, i ko ga miluje ješće plod njegov.**“

Od naših misli nastaju naše reči. Zbog toga je vrlo važno da odaberemo misli koje akumuliraju život. Nakon toga će uslediti i prave reči.

NE DAI SE!

Kada ti se čini da je bitka bezizlazna i čini ti se da joj nema kraja, ne zaboravi da je tvoj zadatak reprogramiranje svog telesnog,

svetskog uma i njegovo usaglašavanje sa Božijim mislima. Da li je to nemoguće? *Nije!* Da li je teško? *Jeste!*

Ali, razmisli samo. Bog je u tvom timu. Verujem da je On ipak najbolji „programer“ koga poznaješ. (Ljudski um se može usporediti sa računarnom u koga je uprogramiran virus.) On radi na tebi, naravno ukoliko si mu dozvolio da preuzme kontrolu nad tvojim mislima. On reprogramira tvoj um. Samo sarađuj sa Njim – i *ne daj se!*

Biće potrebno dosta vremena i neće sve ići glatko, ali ako se odlučiš za Božji način razmišljanja krećeš se u dobrom pravcu. Dosta ćeš vremena potrošiti, ali ovog puta na napredak, a ne na stagniranju ili bezizlaznom vrzinom kolu u kome se dobar deo života nalaziš.

OKRENI SE I ZAUZIMAJ

„Gospod Bog naš reče nam na Horivu govoreći: dosta ste bili na ovoj svetoj gori.

Obrnite se i podignite se i idite ka gori Amorejskoj...

Eto, dao sam vam zemlju, uđite u nju, i uzmite zemlju, za koju se zakleo Gospod ocima vašim, Avramu, Isaku i Jakovu, da će im je dati, i sjemenu njihovu nakon njih.”

V Mojsijeva 1:6-8

Na početku V Mojsijeve (1:2), Mojsije objašnjava Izrailjcima da je put do granice Hanana (Obećane zemlje) dug svega jedanaest dana, ali da je njima ipak trebalo četrdeset godina da stignu do nje. Nešto kasnije (stih 6) im saopštava da su dosta bili na mestu na kome su se trenutno nalazili.

Da li je bilo slučajeva za koje znaš da si se predugo zadržao na nekom mestu, na određenoj gori? Da li ti je ikada bilo potrebno četrdeset godina kako bi prevalio put koji traje jedanaest dana?

U jednom trenutku sam u svom životu shvatila da stojim u mestu. *Bila sam hrišćanin koji ne zna za pobedu.* Poput Marije i Jovana, u mom umu se nalazilo mnoštvo mentalnih utvrđenja koja su se tokom

prethodnih godina izgradila. Đavo mi je lagao, a ja sam mu verovala. Zbog toga mogu reći da sam živelu u obmani.

Mnogo vremena sam provela na jednoj te istoj gori. Četrdeset godina sam utrošila na putovanje koje je moglo biti mnogo kraće da sam samo znala istine iz Božje Reči.

Bog mi je pokazao da su Izrailjci ostali u pustinji zbog toga što su izgradili „mentalitet pustinje“ – jedna vrsta pogrešnog razmišljanja koje ih je držalo u okovima. U kasnijim poglavljima ćemo se baviti ovom temom, ali za sada, dozvoli mi da zatražim od tebe čvrstu odluku da ćeš obnavljati svoj um i da ćeš od sada pažljivo odabirati svoje misli. Donesi čvrstu odluku da nećeš posustati ili se predati sve dok pobjeda ne bude potpuna i sve dok ne zaposedneš nasljedstvo koje je upravo tebi zavetovano.

Glava

4

Malo po malo

Malo po malo

Obnova uma se odvija *malo po malo*, zato ne smemo dozvoliti da nas obeshrabri sporost celog procesa.

22. Gospod je Bog tvoj malo po malo potrti te narode ispred te-be; ne!e! ih mo!i odjedanput is-trije!biti, da se ne bi umno!ilo na tebe zvijerje poqsko.

V MOJSIJEVA 7:22

Neposredno pošto bi ih uveo u Obećanu zemlju, Bog je Izrailjcima objasnio da će neprijatelje pred njima izgoniti malo po malo kako se ne bi među njima umnožile zveri poljske.

Ja smatram da je jedna od zveri koja nas može proždreti ukoliko osetimo previše slobode odjednom ponos. Mnogo je bolje kada čovek oseća kako sloboda zahvata jednu sferu njegovog života za drugom. Na taj način čovek mnogo više ceni svoju slobodu – shvatamo da je ona prevashodno dar Božji, a ne nešto što smo po svom nahođenju i u svojoj snazi u stanju proizvesti.

PATNJA PRETHODI OSLOBOĐENJU

„A Bog svake blagodati, koji vas pozva na vječnu svoju slavu u Hristu Isusu, on da vas, pošto malo postradate, savrši, da utvrdi, da ukrijepi, da utemelji.”

I Petrova 5:10

Zašto je neophodno da „malo postradamo”? Ja lično smatram da od trenutka kada shvatimo da smo suočeni sa problemom i trenutka kada nas Hrist izbavi iz njega, mi prolazimo kroz period patnje, nakon čega radost oslobođenja bude još veća. Kada pokušamo da nešto sami od sebe proizvedemo, pa iskusimo neuspeh i shvatimo da moramo da sačekamo na Njega, naša srca se ispunjavaju zahvalnoću i obožavanjem kada se na pozornici pojavi On i sprovede ono što mi sami nikako ne bismo bili u stanju.

NEMA OSUDE

„Nikakva dakle sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po tijelu nego po Duhu.“

Rimljanima 8:1

Ne dozvoli da ovlada tobom osećanje osude kada iskusiš poraz ili kada imaš loš dan. Samo se podigni, stresi prašinu sa sebe i počni ispočetka. Kada beba uči da korača, mnogo, nebrojeno mnogo puta padne pre nego što sasvim slobodno može da hoda. Međutim jedna od stvari koje idu svakoj bebi u prilog jeste da nakon što padne i isplače se iz petnih žila, ponovo ustaje i pokušava da hoda kao da se ništa nije dogodilo.

Đavo će dati sve od sebe kako bi sprečio obnovu uma u svakom čoveku. On je vrlo dobro upoznat sa činjenicom da su onoga trenutka kada je osoba u stanju sama da odabira pozitivne i odbacuje negativne misli, dani njegove kontrole nad tom osobom završeni. Osuda i obeshrabrenost su načini na koje će on pokušati da osujeti tvoje napore.

Kada naiđeš na osudu, upotrebi „oružje Božje Reči“. Citiraj stih u Rimljanima poslanici 8:1 podsećajući Satanu i sebe da ne hodiš po telu već po Duhu. Hoditi po telu znači zavisiti sam od sebe, a hoditi po Duhu znači zavisiti od Boga.

Kada posrneš (a hoćeš), to ne znači da si ništarija. To samo znači da ti još sve ne ide od ruke. Svako od nas mora da razume da osim svojih prednosti imamo i svoje mane. Zato moramo dozvoliti Hristu da bude snaga naše slabosti; dozvoli Njemu da ti da snage u teškim danima.

Ponavljam: *ne nasedaj na osudu*. Tvoja pobjeda će u potpunosti nastupiti, ali će joj biti neophodno neko vreme zato što pristiže „malo po malo“.

NEMOJ KLONUTI DUHOM

„Što si klonula, dušo moja, i što si žalosna? Uzdaj se u Boga; jer ću ga još slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.“

(Psalam 42:5)

Obeshrabrenost uništava nadu, te je sasvim prirodno što đavo neprestano pokušava da nas obeshrabri. Sveto pismo nas neprestano podseća na to da ne budemo obeshrabreni ili žalosni. Bog zna da nećemo biti u stanju da dopremo do pobeđe ukoliko smo obeshrabreni, te nas zbog toga On neprestano bodri, i svaki put kada otpočnemo sa nekim poduhvatom, On je pored nas i poručuje nam: „Ne daj se!“. Bog želi da budemo ohrabreni, a ne obeshrabreni.

Kada obeshrabrenje ili osuda pokušaju da te sputaju, ispitaj svet svojih misli. Šta je bio sadržaj tvojih misli u poslednje vreme? Da li su možda zvučale nešto poput ovih:

„Neće mi uspeti. Ovo je preteško. Svakako svaki put poklekнем, svaki put je isto i ni sada neće biti drugačije. Sasvim sigurno niko na svetu nema toliko muke sa obnovom uma kao ja. Bolje bi mi bilo da odustanem. Dosta mi je pokušavanja. Molim se, a čini mi se da me Bog ni ne čuje. Sasvim sigurno Bog ne odgovara na moje molitve zato što je toliko razočaran samnom.“

Ako je ovaj monolog sličan tvojim mislima nije ni čudo da si obeshrabren i pod stalnim osećanjem osude. Ne zaboravi da je čovek ono što misli u sebi. Predaj se obeshrabrujućim mislima i postaćeš obeshrabrena osoba. Predaj se osuđujućim mislima i osećaćeš da si pod osudom. Promeni svoje misli i oslobodi se!

Umesto negativno, misli nešto poput ovoga:

„Pa, stvari idu poprilično sporo, ali hvala Bogu napređujem. Drago mi je da sam na pravoj stazi ka slobodi. Juče je bio loš dan i odabrao sam da razmišljam negativno. Oče, oprosti mi i pomoz mi da se ne predajem. Napravio sam grešku, ali hvala Bogu da bar tu grešku više neću morati da ponavljam. Osvanuo je novi dan. Gospode, ti me voliš i tvoja milost je svakog jutra nova.“

Odbijam da budem obeshrabren. Odbijam da budem pod osudom. Oče, Biblija kaže da me ti ne osuđuješ. Poslao si Isusa da umre za mene. Biće sve u redu – danas me čeka divan dan. Pomozi mi da mislim prave stvari danas.”

Sigurna sam da već sada možete osećati pobjedu u ovoj vrsti radosnih, pozitivnih, bogougodnih misli.

Mi bismo hteli sve odjednom. U nama deluje rod strpljivosti, ali moramo mu dozvoliti da se ispolji i ka spoljašnjem svetu. Ponekad Bog određuje čas našeg konačnog izbavljenja, koristeći period poteškoća i iščekivanja kako bismo ojačali svoju veru i dozvolili strpljivu da delo usavrši (Jakov 1:4). Božji čas je savršen – On nikada ne kasni.

Evo još jedne dobre misli za razmišljanje: „Verujem Bogu. Verujem da On deluje bez obzira kako se ja osećao ili kako delovale okolnosti u kojima se nalazim. Gospod je otpočeo dobro delo u meni i On će ga sasvim sigurno upotpuniti” (Filibljanima 1:6; 2:13).

Na ovaj način se možemo korisiti oružjem Božje Reči kako bismo raskopali đavolja utvrđenja. Moja je preporuka ne samo da ispunjavaš svoj um dobrim mislima, već i kao kad *te ko zamoli da pođeš sa njim jednu milju, pođeš i dve*, osim što ispunjavaš svoj um dobrim mislima, ti ih i glasno izgovori kao svoje ispovedanje.

Zapamti, Bog te oslobađa, *malo po malo*, zato se nemoj obeshrabriti i ne predaj se osudi ako i kojim slučajem poklekneš.

Imaj strpljenja za sebe!

Glava

5

Budi pozitivan

Budi pozitivan

Pozitivne misli proizvode pozitivan život. Negativne misli proizvode negativan život. Pozitivne misli su uvek pune vere i nade. Negativne misli su uvek ispunjene strahom i sumnjom.

...i kako si vjerovao neka ti bude...

MATEJ 8:13

Neki ljudi se boje nade zbog svih loših iskustava koje su imali u životu. Toliko puta u životu su se suočili sa razočarenjem da ne veruju da mogu još jednom da podnesu bol koji ga prati. Iz tog razloga oni odbijaju da se nadaju, kako se ne bi ponovo razočarali.

Ovo izbegavanje nade je vrsta samozaštite od povređivanja. Razočarenje boli! Tako, ne želeći da prođu kroz iskustvo ponovnog ranjavanja mnogi jednostavno odbijaju da se nadaju, da veruju da im se bilo šta dobro može dogoditi u životu. Ovakvo ponašanje dovodi do životnog stila koji se može okarakterisati kao negativan. Sve postaje negativno zbog toga što su misli negativne. Ne zaboravite, Priče Solomonove 23:7 poručuju da je čovek „...**onakav kako u sebi misli**”.

Pre mnogo godina ja sam bila izuzetno negativna osoba. Imam običaj da kažem da ukoliko bi mi u tim danima dve pozitivne misli usledile jedna za drugom, moj mozak bi verovatno uhvatio grč. U to vreme se cela moja životna filosofija mogla svesti na sledeće: „Ukoliko ne očekuješ neki boljitak u životu, nećeš se ni razočarati kada do njega ne dođe.”

Toliko sam razočarenja imala u životu – ceo život mi je ličio na ironiju – da sam odbijala da verujem da mi se bilo šta dobro može dogoditi. Imala sam užasno negativan pogled na sve. Pošto su sve moje misli bile negativne, takav je bio i moj govor, a samim tim i moj život.

Kada sam ozbiljno počela da proučavam Božju reč i oslonila se na Boga da me obnovi, jedna od prvih stvari koje sam shvatila je bila da negativizam mora da prestane.

U Jevanđelju po Mateju (8:13) Isus poručuje: „**...kako si vjerovao neka ti bude...**”. Sve u šta sam ja verovala je bilo negativno, i naravno mnoge negativne stvari su mi se i dešavale.

Ovo naravno ne znači da smo mi ljudi u stanju da pribavimo sve što želimo zahvaljujući samo svojim mislima. Bog ima savršeni plan za svakoga od nas i nije u našoj moći da Njemu zapovedamo našim mislima i rečima. Naša je obaveza da razmišljamo i govorimo u skladu sa onim što su Njegovi planovi za nas.

Ukoliko nemaš nikakvu predstavu o tome šta bi bila Božja volja za tebe, započni bar ovim mislima: „Ne znam koji je Božji plan za mene, ali znam da me On voli. Sve što je po Njegovoj volji je dobro i meni je na blagoslov.”

Misli pozitivno o svom životu.

Uvežbavaj se u pozitivnom pristupu u pogledu svake situacije na koju naiđeš. Ukoliko to sa čime se trenutno suočavaš u svom životu nije naročito dobro, očekuj da Bog izvuče nešto pozitivno iz toga, kao što je On, uostalom, u Svetom pismu i obećao da će učiniti.

SVE IDE NA DOBRO

„A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju.”

Rimljanima 8:28

Ovaj stih Svetog pisma ne kaže da je sve dobro, već da *sve ide na dobro*, onima koji Boga ljube.

Recimo da planiraš da kreneš u kupovinu. Sedneš u automobil i motor neće da se pokrene. Postoje dva načina na koje možeš da posmatraš nastalu situaciju. Možeš reći: „Znao sam! Nikada ne omane. Svaki put kada želim nešto da obavim, mora nešto da krene

naopako. Znao sam da će cela kupovina da se završi kao neuspeh; sa svim mojim planovima je tako." Što se tiče druge mogućnosti reagovanja, ona glasi otprilike ovako: „Hteo sam da idem u kupovinu, ali izgleda da neću moći odmah da krenem. Otići ću kasnije kada auto bude popravljen. U međuvremenu, verujem da će ova izmena plana da se okrene na moje dobro. Verovatno postoji neki razlog zbog koga bih morao da ostanem danas kod kuće, zato biće bolje da uživam u tome.”

U Rimljanima poslanici (12:15-16) apostol Pavle nas bodri da se voljno prilagođavamo ljudima i okolnostima. Drugim rečima, naša je obaveza da planiramo, ali isto tako ne smemo dozvoliti da nas naročito pogađa kada se naši planovi izjalove.

Nedavno sam imala izuzetnu priliku da primenim ovaj princip. Dave i ja smo bili u Lake Worthu, država Florida. Nakon tri dana služenja, počeli smo da se pakujemo želeći da krenemo ka aerodromu, te da se vratimo kući. Planirala sam da obučem pantalone, košulju i cipele bez potpetica, kako bih bila komotna na putu.

Počela sam da se oblačim i nikako nisam mogla da pronađem svoje pantalone. Pretražili smo celu sobu, dok ih na kraju nismo našli na dnu ormara. Skliznule su sa vešalice i bile veom izgužvane. Pošto uvek sa sobom nosimo i peglu, pokušala sam da izravnam nabore. Konačno sam obukla što sam zamislila i bilo je evidentno da tako neću moći putovati. Jedina alternativa koju sam imala je bila haljina i cipele sa visokim potpeticama.

Osetila sam kako su mi se emocije uskomešale. Vidite, svaki put kada nešto nije onako kako smo mi to zamislili, naša osećanja će se uskomešati nagoneći nas da sažaljevamo samo sebe i da prihvatimo negativan pristup stvarima. Odmah sam shvatila da se preda mnom nalazi izbor. Mogla sam dozvoliti da me cela situacija iziritira ili sam joj se mogla prilagoditi i uživati na putu do kuće.

I najpozitivnija osoba na svetu ne može uvek da ima sve po svome. Ali pozitivna osoba je u stanju da nastavi svoju putanju i da uživa u njoj bez obzira na to šta se u međuvremenu dogodi. Negativna osoba nikada u ničemu ne uživa.

Nije zabavno da čovek bude sa nekim ko je negativan. Takav čovek nanosi tamne oblake na sve na šta naiđe. U njemu se oseća neka „težina“. Negativna osoba je po pravilu džangrizalo, zakeralo i u svemu uspeva da pronade neku grešku. Bez obzira koliko se dobrih stvari nazire u nečemu, ona će bez problema uočiti i izdvojiti onu koja je potencijalni problem.

U danima kada sam i sama bila puna negativnog naboja, bila sam u stanju da prilikom posete nekome kome je stan upravo uređen umesto da naglašavam sve lepe promene koje su nastale u njemu izdvojim čošak u kome se tapeta malo odlepila ili mrlje na prozorskim staklima. Tako sam srećna što me je Hristos oslobodio kako bih mogla da uživam u lepoti života. Sada sam slobodna jer verujem da nada i vera u Njega svako zlo može da okrene na dobro.

Ako si osoba sklona negativizmu, *ne osećaj se krivom*. Krivica je takođe negativna. Sve ovo pominjem samo zato da bi mogao da prepoznaš svoj problem negativizma i da se osloniš na Boga kako bi te On obnovio, a ne da bih dodala još koju kilu negativizma na tvoj negativizam.

Put ka slobodi počinje onda kada se suočimo sa problemom bez da pronalazimo izgovore za njega. Sasvim je sigurno da ukoliko si negativna osoba za to postoji razlog – on uvek postoji. Ali ne zaboravi da na temelju Svetog pisma, kao hrišćanin ti si već odavno *nova osoba!*

NOVI DAN!

„Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo nastade.“

II Korinćanima 5:17

Kao „novo stvorenje“ nisu u obavezi da dozvoljavaš starim iskustvima da utiču na tvoj novi život u Hristu. Novo si stvorenje sa novim životom u Hristu. U stanju si da obnoviš svoj um u skladu sa Svetim pismom. Očekuju te dobre stvari.

Raduj se! Svanuo je novi dan.

DELO DUHA SVETOGA

„Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utješitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama.

I kad on dođe pokaraće svijet za grijeh, i za pravdu, i za sud.”

Jovan 16:7-8

Najteži deo oslobođenja od negativnosti jeste suočiti se sa istinom i reći: „Ja sam negativna osoba i želim da se menjam. Ne mogu to da uradim sam od sebe, ali verujem da će me Bog promeniti ukoliko se oslonim na Njega. Znam da je za to potrebno vreme i zato ne želim da se obeshrabrim. *Bog je otpočeo dobro delo u meni i On je i te kako sposoban da ga i upotpuni (Filibljanima 1:6).”*

Zatraži od Duha Svetog da te pokara svaki put kada počneš da ispoljavaš negativizam. To je deo Njegovog posla. Jevanđelje po Jovanu (16:7-8) nam saopštava da će nas Duh Sveti pokarati za greh i za pravdu. Kada osetiš Božje karanje, zatraži od Njega da ti pomogne. Ne misli da si u stanju to sam od sebe da rešiš. Osloni se na Njega.

Iako sam bila izrazito negativna osoba, Bog mi je stavio do znanja da ukoliko se budem pouzdala u Njega da će me preokrenuti u pozitivnu osobu. Bilo mi je veoma teško da svoj um ispunjavam pozitivnim mislima. Sada, ne podnosim negativnosti. To vam je kao kod pušenja. Često osoba koja je prestala da puši ima vrlo netolerantan stav prema cigaretama. I ja sam takva. Mnogo godina sam pušila i odkako sam prestala ne mogu ni da osetim miris dima u prostoriji.

Ista sam i po pitanju negativizma. Bila sam vrlo negativna osoba. Sada, nisam u stanju da trpim negativizam, skoro da me vređa. Uzrok tome mislim da leži u činjenici da sam iskusila toliko dobrih stvari u svom životu odkada sam oslobođena od negativnog uma da se protivim svemu što ima prizvuk negativnosti.

Ja se suočavam sa stvarnošću, na šta i tebe pozivam. Ako si bolestan, ne reci: „Nisam bolestan”, zato što to jednostavo nije istina.

Ali isto tako bez dileme možeš reći: „Verujem da me Bog isceljuje“. Zašto reći: „Verovatno će mi biti sve gore i gore i na kraju ću završiti u bolnici“? Umesto toga možeš reći: „Božja isceljujuća sila deluje u meni sada; verujem da će biti sve u redu.“

Sve zahteva određenu ravnotežu. To ne znači da svoj pozitivizam treba da naštimavaš sa nešto negativizma, već da treba da budeš spreman da se suočiš sa svim što ti se dogodi, bilo to pozitivno ili negativno.

SPREMNOST

„Onde su ljudi bili plemenitiji od onih u Solunu pa veoma spremno primiše Reč. Svakodnevno su istraživali Pisma da vide da li je tako“

Dela 17:11, Savremeni srpski prevod

Sveto pismo nas poziva na spremnost. Ta spremnost se ogleda u tome da u svom umu uvek budemo otvoreni za Božju volju, bez obzira šta ona bila.

Na primer, nedavno je jedna devojka koju dobro poznajem iskusila bol raskinute veridbe. Ona i njen dečko su se molili da li Gospod želi da oni nastave sa zabavljanjem, pošto su došli do zajedničke odluke da bi bolje bilo da se još ne venčavaju. Devojka je želela da se njihov odnos očuva i razmišljala je, nadala se i verovala da će je bivši verenik pozvati telefonom i izraziti slične želje.

Ja sam joj savetovala da bude spremna, u slučaju da stvari ne ispadnu onakve kakvima ih ona želi. Pitala me je: „Zar to nije negativizam?“

Ne, nije!

Negativizam bi glasio otprilike ovako: „Moj život je gotov. Niko me više nikada neće zapositi. Propala sam, oh, kako sam samo jadna.“

Pozitivizam bi glasio ovako: „Žao mi je što se ovo dogodilo, ali ću se uzdati u Gospoda. Nadam se da ćemo moj dečko i ja nastaviti da se zabavljamo, iako smo zaključili da je bolje da se još ne venčamo. Moliću se za to da se naša veza obnovi, ali više od toga želim tvoju savršenu volju, Bože. A, ako stvari ne krenu onim tokom kojim ja to želim, *preživjeću*, zato što Isus živi u meni. Može biti teško neko vreme, ali ću se uzdati u Gospoda. Verujem da će na kraju sve izaći na dobro.”

To unači suočiti se sa činjenicama, biti spreman i pozitivan.

To je ravnoteža.

SILA NADE

„On vjerova na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogijem narodima, kao što mu bješe rečeno: tako će biti sjeme tvoje.

I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni na svoje već umoreno tijelo, jer mu bješe negde oko sto godina, ni na mrtvost Sarine materice.

I za obećanje Božije ne posumnja sa nevjerovanjem, nego ojača u vjeri, i dade slavu Bogu.”

Rimljanima 4:18-20

Dave i ja verujemo da će naša služba iz godine u godinu rasti. Naša je želja da pomognemo što je moguće većem broju ljudi. Ali, isto tako, ako shvatimo da je Bog imao drugačiji plan i ako na kraju godine vidimo da u njoj nije bilo rasta (da je sve isto kao na početku godine), ne smemo dozvoliti da ta situacija ukrade našu radost.

Verujemo za *mного* stvari, ali iznad svega verujemo u Jednoga. Verujemo u Hrista. Nije nam svaku put jasno šta će se dogoditi, ali znamo da će sve da se okrene na naše dobro.

Što pozitivniji postajemo time smo sve više i više usaglašeni sa Bogom. Bog je pozitivan i da bismo sarađivali sa Njim i mi moramo biti pozitivni.

Možda su tvoje okolnosti zaista teške i smatraš da ukoliko bih ja bila upoznata sa njima, sasvim sigurno ne bih tražila od tebe da budeš pozitivna osoba.

Molim te osvrni se još jednom na tekst Svetog pisma zabeležen u Rimljanima poslanici (4:18-20). Avram, nakon što je sagledao situaciju (on nije ignorisao činjenice) obazrevši se (iako na kratko) na stanje svog tela i Sarine utrobe i iako je svaki ljudski razlog za nadu nedostajao, on se nadao u veri.

Avram je imao vrlo pozitivan stav o jednoj vrlo negativnoj situaciji.

Jevrejima poslanica (6:19) tvrdi da je nada sidro naše duše. Nada je snaga koja nas održava u vremenu nevolje. Nikada ne gubi nadu. Izgubivši je, tvoj život će postati vrlo očajan. Ako je tvoj život očajan, to je zato što si izgubio nadu. Povrati je! Ne boj se. Ne mogu da ti obećam da će sve da bude uvek onako kako ti to želiš, ili da se nikada više nećeš razočarati, ali čak i u tmurnim vremenima, ako naiđu, nadaj se i ostani pozitivan. Premesti se u sferu Boga-Čudotvorca.

Očekuj čudo u svom životu.

Očekuj dobre stvari.

OČEKUJ DA BI PRIMIO!

DA BI PRIMIO, OČEKUJ!

„A zato čeka Gospod da se smiluje na vas, i zato će se uzvisiti da vas pomiluje; jer je Gospod pravedan Bog; blago svjema koji ga čekaju.“

Isaija 30:18

Ovo je jedan od meni najomiljenih stihova Svetog pisma. Udubi se u njega i videćeš da će ti uliti veliku nadu. U njemu Bog objavljuje da traži nekoga kome će iskazati milost, ali taj neko ne može biti osoba sa kiselim stavom i negativnim umom. To mora biti neko ko očekuje (iščekuje, čezne) za tim da ga Bog uzvisi.

CRNE SLUTNJE

Šta su „crne slutnje“?

Ukratko nakon što sam ozbiljno pristupila proučavanju Božje reči, jednog jutra dok sam se češljala, primetila sam da je atmosfera oko mene bila teška, sve je odisalo nekom slutnjom da će se nešto zlo dogoditi. Tada sam shvatila da je to osećanje koje me prati veći deo života.

Upitala sam Gospoda: „Kakav je to osećaj, koji me neprestano prati?“

„Crne slutnje“, odgovorio je.

Nisam znala šta bi to moglo značiti, niti sam ikada ranije čula za tako šta. Ubrzo nakon toga sam naletela na jedan stih u Pričama Solomunovim (15:15), koji glasi ovako: „**Svi su dani nevoljnikovi zli, a ko je vesela srca, na gozbi je jednako**“.

Tada sam shvatila da sam veći deo svog života provela u nesreći zbog svojih crnih slutnji. Da, imala sam mnoge poteškoće u životu, ali čak i kada ne bi sve bilo tako nepovoljno i dalje sam bila očajna zbog toga što su moje misli trovale moje izgledе za boljitkom i lišavale me od sposobnosti da uživam u životu i da se radujem bar onim dobrim danima.

ZADRŽAVAJ SVOJ JEZIK OD ZLA

„Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj od zla, i usne svoje da ne govore prijekare.“

I Petrova 3:10

Ovaj stih nam otvoreno saopštava da su dobar život i dobri dani povezani sa pozitivnim umom i pozitivnim rečima

Bez obzira na to u kojoj meri si negativna osoba ili koliko dugo si već takav, ubeđena sam da si u stanju da se promeniš. Da to jeste tako

znam iz svog iskustva. Bilo mi je potrebno vreme i pomoć od Duha Svetog, ali se na kraju sve isplatilo.

Isplatiće se i tebi!

Šta god da se dogodi, uzdaj se u Gospoda - i budi pozitivna osoba!

Glava

6

Duhovi koji vezuju um

Duhovi koji vezuju um

U jednom trenutku svog hrišćanskog života sam otkrila da mi predstavlja poteškoću verovanje u neke od stvari u koje sam ranije bila bespogovorno ubeđena. Nisam razumela o čemu se radi, te sam zbog toga postala zbunjena. Što je nepovoljno stanje duže trajalo, izražajnija je bivala i zabuna u meni. Nevera je rasla velikim koracima. Počela sam da sumnjam u svoj poziv; osećala sam da gubim viziju koju mi je Bog dao u pogledu moje službe. Bila sam očajna (nevera uvek dovodi do očajanja).

Tada sam dva dana zaredom u svom duhu čula jednu te istu frazu: „*duhovi koji vezuju um*“. Prvi dan i nisam pridavala neki naročiti značaj tome, međutim, drugi dan, pošto sam počela da zastupam u molitvi za druge, ista fraza se ponovila sada već četvrti ili peti put.

Znala sam da mnogi vernici kojima sam služila imaju nevolje sa svojim mislima. Pomislila sam da me Duh Sveti nagoni da posređujem za njih, tj. da se molim protiv duhova koji vezuju um u Hristovom telu. Tako sam otpočela molitvu uperenu protiv njih. Posle svega nekoliko minuta provedenih u takvoj molitvi, osetila sam neverovatno olakšanje u sopstvenim mislima. Iskustvo je bilo poprilično dramatično.

OSLOBOĐENA OD DUHOVA KOJI VEZUJU UM

Skoro svako oslobođenje kroz koje me je Gospod sproveo je bilo stvar procesa i nastalo je kao rezultat vere i ispovedanja Božje Reči. Jevanđelje po Jovanu (8:31-32) i Knjiga psalama (107:20) sadrže svedočanstvo mog života. U Jovanu Isus kaže: „...**ako vi ostanete na**

6. Gospod je blizu. 'Ne brinite se ni za {to nego u svemu moli-tvom i moqewem sa zahvaqivawem da se javqaju Bogu iskawa va{a.

^{Mat. 6.25; 1Pet. 5.7.}

7. I 'mir Bo'ij, koji prevazila-zi svaki um, da sa-uva srca va{a i misli va{e u Gospodu Isusu.

^{Jov. 14.27; Kol. 3.15.}

FILIBLJANIMA 4:6-7

mojoj besjedi, zaista ćete biti učenici moji, i poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.” Psalmista peva: „Posla riječ svoju i iscijeli ih, i izbavi ih iz groba njihova.”

Međutim, ovoga puta sam znala i osetila da se iz jednog trenutka u drugi u mom umu nešto dogodilo. Za svega nekoliko minuta sam bila u stanju da povratim svoju veru u vezi sa pitanjima koja su me mučila svega nekoliko trenutaka pre ove molitve.

Da vam dam primer. Pre napada na moj um, verovala sam da na temelju Božije reči činjenica da sam žena iz gradića Fentona, država Missouri, o kojoj niko ništa ne zna, nije od značaja u pogledu mog života i moje službe (Galatima 3:28). Verovala sam da će u pravo vreme Bog otvoriti vrata koja niko neće biti u stanju da zatvori (Otkrivenje 3:8) i da ću po celom svetu propovedati praktičnu, oslobađajuću poruku koju mi je On poverio.

Verovala sam da ću propovedati jevanđelje po celoj Americi putem radio talasa (ne zbog sebe, već radije uprkos sebe). Bila sam ubeđena da, na osnovu Svetog pisma, Bog odabira slabe i bezumne kako bi posramio mudre (I Korinćanima 1:27). Verovala sam da će se naša deca uključiti u službu. Verovala sam u razne stvari koje je Bog postavio u moje srce.

Međutim, kada su me duhovi koji vezuju um napali, činilo mi se da u skoro ništa od svega toga više ne verujem. Pomislila sam: „Pa, verovatno sam dobar deo toga ja sama izmislila zbog toga što sam to toliko želela, ali se sasvim izvesno ništa od toga neće dogoditi.” Međutim, nakon što su duhovi odagnani, sposobnost verovanja se iz jednog trenutka u drugi povratila.

ODLUČI DA ĆEŠ VEROVATI

„A tako i Duh pomaže nam u našijem slabostima: jer ne znamo zašto ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.”

Rimljanima 8:26

Na nama hrišćanima je obaveza da *odlučimo* da ćemo verovati. Bog nam često udeljuje veru (kao proizvod Duha) u pogledu svega onoga sa čim naš um nije u stanju da se složi. Um želi da razume sve – kada, kako i zašto. Često kada Bog ne ponudi direktne odgovore na ova pitanja um odbija da veruje u ono što ne razume.

Često se dešava da vernik nešto *zna* u svom srcu (svom unutrašnjem čoveku), ali se umom čvrsto bori protiv toga.

Ja sam odavno odlučila da ću verovati u sve što Božja Reč sadrži i da ću verovati u *rhemu* (Božju objavljenju reč) koju mi daje (reči kojima mi direktno progovara ili obećanja koja mi lično daje), čak i ako ne razumem zašto, kada i kako će se ona obistinuti u mom životu.

Međutim, u ovom slučaju sam se borila sa nečim drugačijim, sa nečim što prevazilazi odluku. Sputali su me duhovi koji vezuju um i jednostavno nisam mogla da navedem sebe da verujem.

Hvala Bogu da mi je Duhom Svetim objavio kako da se molim i da je Njegova sila preovladala čak iako u početku nisam ni bila svesna da treba da se molim za sebe, a ne za druge.

Sigurna sam da ovu knjigu čitaš zato što te je Bog doveo do nje. I ti verovatno imaš problema sa sličnim stvarima. Ako je tako, bodrim te da se moliš u ime Isusa. Snagom Njegove krvi usprotivi se duhovima koji napadaju tvoj um. Vojuj molitvom protiv njih ne samo sada, već svaki put kada osetiš njihove napade.

Đavolu nikada ne nestaju ognjene strele kojima nas gađa dok pokušavamo da napredujemo. Podigni svoj štit vere i ne zaboravi da nam Jakov u svojoj poslanici (1:2-8) poručuje da u vremenima iskušenja možemo tražiti od Boga mudrost i da će nam je On sigurno dati i da će nam pokazati šta da radimo.

Naišla sam na problem, na ognjenu strelu sa kakvom se ranije nisam sretala, ali Bog mi je pokazao kako da se molim protiv nje. Rezultat je bio sloboda.

To je rezultat koji i tebe očekuje.

Glava

7

Razmišljaj o onome o čemu razmišljaš

Razmišljaj o onome o čemu razmišljaš

Božja reč nam govori o čemu bismo trebali da razmišljamo.

15.0 zapovijestima tvojima raz-mi(š)am, i pazim na putove tvoje.

PSALAM 119:15

Psalmist kaže da razmišlja ili bismo mogli reći da se udubljuje u smisao (pisac koristi termin *meditira* – prim.prev) Božjih zapovesti. To znači da je dosta vremena proveo u razmišljanju o Božjim putevima, Njegovim uputstvima i Njegovim poukama. Psalmista (1:3) isto tako kaže da je osoba koja to čini **„...kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vrijeme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje.“**

Vrlo je korisno razmišljati o Božjoj Reči. Što više čovek provede vremena razmišljajući o Božjoj Reči, veću će žetvu njenih blagoslova imati.

PAZITE ŠTA MISLITE

„...pazite šta slušate. Kakvom merom merite, biće vam odmereno, i dodaće se vama koji slušate.“

Marko 4:24 Čarničev prevod

Divnog li stiha! On nam poručuje da što više vremena budemo proveli razmišljajući o Božjoj reči, čitajući i slušajući je, više ćemo sile i sposobnosti imati da joj pridajemo pažnju – Sveto pismo će nam postati još jasnije, objavljenije. Drugim rečima, od Svetog pisma ćemo imati onoliko koliko uložimo u njega.

Primitite da količina razmišljanja i proučavanja koje posvetimo Božjoj Reči će odrediti količinu vrlina i saznanja koja će nam se iz nje vratiti.

U našim Svetim pismima se starogrčki termin *dunamis* ponekad prevodi kao „moć“, ponekad kao „snaga“ ili „vrlina“. Po rečniku starogrčkih termina on pored ovih značenja se može prevesti i kao

„sposobnost“. Mnogo je vernika koji se ne upuštaju u dubine Božje Reči. Rezultat toga budu mlaki, slabašni hrišćanski životi.

Većina tih ljudi ne ulaže mnogo napora u lično proučavanje Božje Reči. Oni mogu slušati druge kako propovedaju ili predaju o Božjoj Reči, kupuju kasete sa propovedima ili s vremena na vreme i sami pročitaju po neko poglavlje Svetog pisma, ali Biblija nije centralni deo njihovih života, te zato mnogo ni ne razmišljaju o njoj.

Telo je, po prirodi, lenjo i mnogo je onih koji bi hteli nešto za ništa (rezultate bez napora), ali stvari ne stoje tako. Zato ponavljam, *svako će od Biblije dobiti samo onoliko koliko uloži u nju.*

MEDITIRAJTE O BOŽJOJ REČI

**„Blago čovjeku koji ne ide na vijeće bezbožničko, i na putu griješničkom ne stoji, i u društvu nevaljalijeh ljudi ne sjedi,
Nego mu je omililo zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noć!“**

Psalam 1:1-2

Rečnik *Webster* reč *meditirati* definiše na sledeći način: „1. Misaono posmatrati: PROMISLITI. 2. voljno ili misaono se udubiti... kontemplirati.“¹ Vineov *Rečnik novozavetnih termina* beleži da *meditirati* znači: „...primarno nutriti, ...pristupati, praktikovati, ...biti marljiv, ...primenjivati u širem smislu te reči, ...promišljati, zamisliti, ...predumisliti.“²

U Pričama Solomunovim (4:20) čitamo: „**Sine moj, slušaj riječi moje, prigni uho svoje besjedi mojoj.**“ Ukoliko bismo tekst iz Priča Solomunovih povezali sa definicijama termina *meditirati*, došli bi do zaključka da „prignuti uho svoje“ Božjoj reči, u stvari, znači meditirati, udubiti se u nju, kontemplirati o njoj, uvežbavati, odnosno

¹ *Webster's II, New Riverside University Dictionary* (Boston: Houghton Mifflin Company, 1984), s. v. (lat. sub verbo ili sub voce: kod reči – prim.prev) »meditate«

² W. E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1940), Vol. III. LO-SER, str. 55.

upražnjavati je u svojim mislima. Poruka je sledeća: ukoliko želimo da činimo ono što Božja Reč nalaže prevashodno moramo da razmišljamo o njoj.

Sećate li se one izreke koja kaže da iskustvo čini majstora? Niko od nas ne očekuje da u pogledu bilo čega budemo uspešni bez uvežbavanja, neprojenog ponavljanja. Postavlja se pitanje zašto bi bilo drugačije i kod „majstorskog hrišćanstva“?

MEDITIRANJE STVARA USPEH

„Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putovima svojim i tada ćeš napredovati.“

Knjiga Isusa Navina 1:8

Sveto pismo kaže da svaki onaj ko želi da bude srećan, da uspe na svim svojim putevima mora da razmišlja (meditira) o Božjoj Reči dan i noć.

Koliko ti vremena potrošiš na Božju Reč? Ukoliko imaš problema u bilo kom području svog života iskren odgovor na ovo pitanje može ukloniti uzroke mnogih glavobolja.

Veći deo svog života nisam obraćala pažnju na svoje misli. Mislila sam uvek samo na ono što mi padne na pamet. Nisam shvatala da je Satana u mogućnosti da ubrizga svoje misli u moj um. Veći deo mojih misli se sastojao ili od satanskih šlagvorta ili od običnih gluposti – stvari na koje zaista nije bilo vredno utrošiti imalo vremena. Đavo je upravljao mojim životom zato što je upravljao mojim mislima.

RAZMIŠLJAJ O ONOME O ČEMU RAZMIŠLJAŠ

„U kojima i mi svi življemo negda po željama tijela svojega, čineći volju tijela i pomisli, i bijasmo rođena djeca gnjeva, kao i ostali.“

Efescima 2:3

Pavle nas na ovom mestu upozorava da svoj život ne rukovodimo svojim čulima ili nagonima svog tela, mislima telesnog uma.

Iako sam bila hrišćanin, imala sam problema zato što nisam znala kako da obuzdam svoje misli. Moj um je radio punom parom i bio ispunjen razno-raznim mislima od kojih nisam imala nikakve koristi.

Morala sam da promenim svoje razmišljanje!

Jedna od stvari koju mi je Gospod otkrio kada je počeo da mi govori o bojnopolju uma je postala jedna od najznačajnijih prekretnica mog života. Rekao mi je: „Razmisli o onome o čemu razmišljaš.“ Nije mi mnogo vremena trebalo da shvatim gde izvire veliki deo problema sa kojima sam se suočavala.

Moje misli su bile u haosu!

Razmišljala sam o svim pogrešnim stvarima.

Išla sam u crkvu dosta vremena, ali nijednom nisam zastala da razmislim o onome što sam tamo čula. Može se reći da su mi sve propovedi ušle na jedno uvo, a izašle na drugo. Svaki dan sam čitala neki deo iz Svetog pisma, ali nijednom nisam razmislila o onome što sam čitala. Nisam se *priklanjala* reči Božjoj. Nisam razmišljala ili se udubljavala u ono što sam slušala. Zbog toga ništa nisam ni shvatala od svega što sam slušala.

MEDITIRAJ O BOŽJIM DELIMA

„Razmišljamo, Bože, o milosti tvojoj usred hrama tvoga.“

Psalam 48:9 *Bakotićev prevod* (kod Bakotića 48:10 – prim.prev)

Psalmista David često govori o razmišljanju o Božjim čudesnim i velikim delima. On često govori da razmišlja o imenu Gospodnjem, milosti Božjoj i mnogim sličnim stvarima.

Utučen, beleži u Psalmima (143:4-5): „**Trne u meni duh moj, nestaje u meni srca mojega. Pominjem dane stare, prebrajam sve poslove tvoje, razmišljam o djelima ruku tvojih.**“

Iz navedenog citata se vidi da David u vremenima potištenosti nije razmišljao o svojim problemima. Umesto toga on se doslovno usprotivio problemu *odabirući* da se priseća dobrih dana iz prošlosti – razmišljajući o Božjim poslovima i delima Njegovih ruku. Drugim rečima, ispunjavao je svoj um dobrim stvarima, što mu je pomoglo da nadjača depresiju.

Nikada nemoj zaboraviti: *tvoj um ima veliku ulogu u tvojoj pobedi.*

Znam da je sila Duha Svetog ta što deluje kroz Božju Reč i donosi pobeđu u naš život, ali dobar deo posla otpada i na nas i na našu spremnost da svoje misli usaglasimo sa Rečju Božjom. Ukoliko odbijemo to da činimo, ili ukoliko smatramo takvu aktivnost nevažnom, nikada nećemo doći do pobeđe.

PREOBLIČI SE OBNOVOM SVOGA UMA

„I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.”

Rimljanima 12:2

U ovom stihu apostol Pavle nam poručuje da nije nemoguće iskusiti Božju dobru i svašenu volju u svom životu – *ukoliko* obnovimo svoj um. Kako obnovimo? Obnovimo na šta? Tako što ćemo ga uskladiti sa Božjim umom. Ukoliko se upustimo u taj proces, promenićemo se, odnosno preobličiti u ono što Bog želi od nas. Ovo preobličjenje je Isus omogućio svojom smrću i vaskrsenjem. Te dve činjenice postaju naša stvarnost kada u našem umu nastupi obnova.

Dozvolite da u ovom trenutku, kako bi se izbegla bilo kakva konfuzija, istaknem kako ispravno razmišljanje nema *nikakvih* dodirnih tačaka sa spasenjem. Spasenje je utemeljeno isključivo na Hristovoj krvi, Njegovoj smrti na Golgoti i Njegovom vaskrsenju. Mnogo će ljudi biti u Nebu zahvaljujući tome da su iskreno prihvatili Isusa za svog Spasitelja. Međutim veliki broj tih ljudi nikada nije iskusio pobeđu ili uživao u Božjoj savršenoj volji za svoj život zato što nikada nije obnovio svoj um, odnosno ga uskladio sa Božjom Rečju.

Godinama sam i ja pripadala toj grupi ljudi. Bila sam nanovo rođena. Bila sam na putu za Nebo. Išla sam u crkvu i sledila neku vrstu religije, ali u mom životu nije bilo pobede. Zašto? Zato što sam svoj um ispunjavala lošim sadržajem.

OVO MISLITE

„A dalje, braćo moje, što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god prečisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodetelja, i ako ima koja pohvala, to mislite.”

Filibljanima 4:8

Biblija se prilično detaljno bavi pitanjem šta bi trebao da bude sadržaj naših misli. Sigurna sam da se iz navedenih stihova može zaključiti da treba da mislimo dobre misli, misli koje će nas izgraditi, a ne one koje će nas podjarmiti.

Naše misli sasvim izvesno utiču na naše stavove i naše raspoloženje. Sve što nam Gospod nalaže je za naše dobro. On zna šta nas može ražalostiti, a šta usrećiti. Kada je osoba puna loših misli ona je očajna, a iz ličnog iskustva znam da jedna očajna osoba vrlo brzo proširi svoju zarazu oćajanja na sve ljude oko sebe.

S vremena na vreme bi se trebao napraviti inventar uma i zapitati se: „O čemu ja to razmišljam?” Odvoji neko vreme kako bi ispitao svoj misaoni život.

Razmišljanje o svojim mislima je vrlo korisno zbog toga što Satana obično zavarava ljude da je izvor njihove nesreće nešto drugo, a ne ono što, u stvari, jeste. On želi da ljudi misle kako su nesrećni zbog svega što se dešava oko njih (njihovih okolnosti), dok je istina da oćajanje nastaje zbog onoga što se nalazi u njima (zbog njihovih misli).

Mnogo godina sam smatrala da sam nesrećna zbog onoga što su drugi ljudi činili ili ne-činili. Uzrok svojih patnji sam pripisivala svom suprugu ili svojoj deci. Da su samo malo drugaćiji, da su malo pažljiviji na moje potrebe, kada bi samo malo više od pomoći u

kućnim poslovima, onda bih sigurno bila srećna. I tako je to išlo godinama. Sve dok jednom nisam shvatila da ništa od svega toga ne može da me unesreći ukoliko imam ispravan stav. Moje misli su me činile očajnom

Dozvolite mi da kažem to još jednom za kraj: *razmišljate o onome o čemu razmišljate*. Tako ćete vrlo brzo locirati neke od svojih problema i naći se na putu slobode.

DRUGI DEO:

Stanje uma

Uvod

U kakvom su stanju tvoje misli?

16. 'Jer ko pozna um Gospodwi da ga pou-i? A mi um Hristov imamo. 'Isa. 40.13; Rim. 11. 34.

Da li si ikada primetio da je stanje tvog uma promenljivo? U jednom trenutku si smiren i uravnotežen, a već u drugom zabrinut i usplahiren.

I KORINĆANIMA 2:16

Ili u jednom trenutku doneseš neku odluku i siguran si u nju, ali već ubrzo nakon toga otkriješ da ti je um pomućen i da više nisi u toj meri siguran u pogledu svoje odluke kao što si to bio pre nekog vremena.

Naravno, i ja sam imala iskustva ovakve vrste, kao i svi ljudi na zemlji. U nekim trenucima nisam imala nikakve poteškoće da verujem Bogu, da bi me nakon nekog vremena sumnja i nevera nemiliskrdno progonili.

Pošto je postalo izvesno da je um u stanju da menja svoja stanja, počela sam da se pitam, koje od tih stanja je normalno? Želela sam da utvrdim šta je normalno da bih se mogla pozabaviti onim stvarima koje to nisu u trenutku kada se pojave.

Na primer, iz ugla vernika kritički, sumnjičav i um pun predrasuda bi se trebao smatrati abnormalnim. Međutim, u značajnijem delu mog života je takvo stanje za mene bilo sasvim normalno – iako ono ne bi trebalo biti. To je bilo stanje na koje sam navikla, i iako je moje razmišljanje bilo vrlo pogrešno i uzrokovalo je velike probleme u mom životu, nisam ni pomišljala da se u mom razmišljanju krije išta loše.

Nisam znala da sam u mogućnosti da uradim nešto od svog života. Dugo godina sam bila vernik, ali nijednom nisam čula i jednu propoved o mislima ili o stanju uma koje bi se moglo nazvati normalnim iz ugla vernika.

Iskustvo nanovog rođenja u sebe ne uključuje i naš um – on mora da se obnovi (Rimljanima 12:2). Kao što sam to do sada već nekoliko puta i rekla, obnova uma je proces koji zahteva vreme. Ukoliko

čitajući sledeći odeljak knjige otkriješ da je tvoj um veći deo vremena bio u stanju koji bi se mogao nazvati abnormalnim iz ugla osobe koja tvrdi da je Hristos njen Spasitelj, ne očajavaj. Utvrđivanje postojanja problema je uvek prvi korak ka njegovom rešavanju.

Što se mene lično tiče, pre nekoliko godina sam počela da shvatam svoj odnos sa Gospodom mnogo ozbiljnije nego ranije. Ono što mi je Gospod ubrzo otkrio jeste da su mnogi od mojih problema bili ukorenjeni u pogrešnom razmišljanju. Moj mozak je bio u haosu! Sumnjala sam da će ikada biti u nekom optimalnom stanju – a ako i bude ikada u njemu, sigurno ga neće dugo držati.

Bila sam zaprepaštena kada sam uvidela u kojoj meri sam bila zadojena pogrešnim razmišljanjem. Svaki put kada bih pokušala da odagnam zle misli, one bi mi se vrlo lako vraćale. Ali, malo po malo, sloboda i izbavljenje su konačno usledili.

Satana će se agresivno boriti protiv obnavljanja tvom uma, ali je vrlo važno da ne odustaneš, da ne posustaneš u molitvi i proučavanju Božje Reči po pitanju obnove uma sve dok ne obezbediš „zavidnu“ pobeđu.

Kada je um normalan? Da li je optimalno da nam mozak luta ili bi trebao biti usredsređen na ono čime se trenutno bavimo? Da li bismo trebali da budemo uznemireni i zbunjeni ili smireni i s valjanim razlozima ubeđeni u ispravnost pravca života kojim smo se uputili? Da li bi naše misli trebale biti prevashodno sumnjičave ili skeptične, da li bismo trebali da budemo usplahireni i zabrinuti ili izmučeni strahom? Ili je možda privilegija svakoga ko se zove detetom Božjim da sve svoje brige baci na Njega, jer se On brine za nas (I Petrova 5:7)?

Božja Reč nam saopštava da mi „**um Hristov imamo**“. Šta misliš, koje su misli ispunjavale Njegov um, o čemu je to On razmišljao dok je hodao zemljom – ne samo kao sin Božji, već i kao sin čovečiji?

Molim te da sledeći deo knjige *Bojno polje uma* čitač uz molitvu. Verujem da će ti ono otvoriti oči po pitanju normalnih i abnormalnih stanja uma iz ugla osobe koja je učenik Isusa Hrista i koja je voljna da svoj život proživi kao pobednik.

Glava

8

Kada je mozak normalan?

Kada je mozak normalan?

Primitite da se Pavle moli za vas i za mene da oči naših srca budu bistre. Na osnovu svog proučavanja Svetog pisma ja „oči svog srca“ doživljam kao sinonim za svoj um.

17. Da Bog Gospoda našega Isusa Hrista, otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivena da ga poznate,

18. I bistre o-i srca vašega da biste mogli vidjeti koje je nad vegovala zava, i koje je bogatstvo slave našegodstva vegovala u sve-tima,

EFESCIMA 1:17-18

Kao hrišćani, u kom stanju bi naš ume trebao da bude? Drugim rečima, koje bi to stanje uma vernika moglo da se nazove normalnim? Kako bismo mogli odgovoriti na ovo pitanje moramo se prvo pozabaviti razlikama u funkciji uma i duha.

Na temelju Božje Reči, um i duh sarađuju. Jedan od načina na koji ja to formulišem jeste: um je pomoćnik duha.

Kako bismo što bolje razumeli ovaj princip, pogledajmo na koji način je to istina iz ugla vernika.

UM-DUH PRINCIP

„Jer ko od ljudi zna šta je u čovjeku osim duha čovječijega koji živi u njemu? Tako i u Bogu što je niko ne zna osim Duha Božijega.

I Korinćanima 2:11

Kada čovek prihvati Isusa Hrista za svog ličnog Spasitelja u njega se useljava Duh Sveti. Biblija nam jasno poručuje da Sveti Duh poznaje Božji um. Kao što je ljudski duh neke osobe jedini upoznat sa sadržinom njenih misli, tako je i Božji Duh jedini ko je upoznat sa Božjim umom.

Pošto Duh Sveti živi u nama, i pošto je On upoznat sa Božjim umom, jedna od stvari zbog kojih je u nama jeste i ta da nam otkrije

Božju premudrost i otkrivenja. Ta otkrivenja i ta mudrost se ulivaju u naš duh i uz pomoć njih se bistre oči našeg srca, odnosno uma.

NORMALNO ILI ABNORMALNO

Kao vernici mi smo bića duhovne i biološke prirode. Priroda ne razume svaki put principe duha. Zbog toga je od suštinskog značaja da naš um bude prosvetljen po pitanju onoga što se odvija u našem duhu. Duh Sveti želi da nas prosvetli tim informacijama, ali *um vrlo često propušta ono što mu duh objavljuje zbog svoje prezauzetosti*. Prezauzet um je abnormalan um. Um je normalan kada je miran – ne prazan, već miran.

Um ne bi trebao da bude ispunjen brigama, nelagodnostima, strahovima i stvarima sličnim ovima. Trebao bi da bude spokojan, miran i pribran. Kako budemo odmicali u ovom drugom delu knjige, nailazićemo na razna stanja uma koja su abnormalna, a vrlo je moguće da ih prepoznamo kao stanja uma koja su kod nas učestala.

Vrlo je važno razumeti da je um neophodno držati u „normalnom“ stanju, kako je ono objašnjeno u ovom poglavlju. Usporedite ga sa uobičajenim stanjem naših umova i ubrzo ćete otkriti zašto vrlo retko primamo bilo kakvu objavu od Duha Svetog i zašto vrlo često osetimo kako nam mudrost i otkrivenje nedostaju.

Ne zaboravite da Duh Sveti pokušava da prosvetli um vernika. Duh Sveti kanalise informacije od Boga do ljudskog duha. U slučaju da su um i duh tog čoveka jedno drugome od koristi, za tu osobu možemo reći da poseduje mudrost i objavu. Ali, kada je um prezauzet čovek propušta sve ono što mu Gospod želi otkriti putem njegovog duha.

GLAS TIHI I TANAK

„A on reče: izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolazaše, a pred Gospodom velik i jak vjetar, koji

brda razvaljivaše i stijene razlamaše; ali Gospod ne bješe u vjetru; a iza vjetra dođe trus; ali Gospod ne bješe u trusu; A iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne bješe u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak."

I Carevima 19:11-12

Godinama sam se molila tražeći od Boga da mi otkrije svoje istine Duhom Svetim koji živi u meni. Znala sam da je takva molitva u skladu sa Svetim pismom. Verovala sam u Božju Reč i bila sam ubeđena da pošto tražim treba i da primim. Međutim, vrlo bih se često osećala kao „duhovna neznalica“. Ubrzo sam shvatila da razlog mog „ne-primanja“ onoga šta mi je Duh Sveti želeo objaviti leži u okupiranosti i robusnosti moga uma koji je tako propuštao informacije koje su mu bile nuđene.

Zamislite sada dve osobe u jednoj prostoriji. Jedna pokušava da šapatom otkrije tajnu onoj drugoj. Ukoliko je u datoj prostoriji velika buka, bez obzira na činjenicu da je poruka izgovorena, osoba koja očekuje da je primi je neće čuti zbog toga što je prostorija ispunjena raznoraznim zvucima. Osim ukoliko ne obraća naročitu pažnju, naš „prijemnik“ neće ni primetiti da mu se neko uopšte obraća.

Na ovaj način bi se mogla opisati komunikacija između Božjeg Duha i našeg duha. Način Duha Svetog je blag. Vrlo često će nam se On obratiti na način na koji se obratio i proroku u naznačenom delu Svetog pisma – *glasom tihim i tankim*. Zbog toga je veoma važno da damo sve od sebe kako bismo uvek bili u mogućnosti da čujemo.

DUHIUM

„Šta će se dakle činiti? Moliću se Bogu duhom, a moliću se i umom; hvaliću Boga duhom, a hvaliću i umom.“

I Korinćanima 14:15

Možda je jedan od najboljih načina za razumevanje principa podrške između uma i duha primer molitve. Apostol Pavle u ovom stihu napominje da će se moliti i duhom i umom.

Ja razumem šta Pavle ovde želi reći zato što i sama imam istu praksu. Vrlo često se molim u duhu (nepoznatim jezikom). Nakon nekog vremena provedenog u molitvi u duhu, u moj um dopre impuls da se molim u umu (svojim maternjim, engleskim jezikom). Ja smatram da je to način na koji um podržava duha. Na ovaj način ova dva segmenta moje ličnosti saraduju kako bih mogla da primim Božju objavu i mudrost na način na koji bi mi ona bila razumljiva.

Proces deluje i obrnuto. Ponekad poželim da se molim te zbog toga predam sebe Bogu na molitvu. Ukoliko u mom duhu ne dođe do nekog naročitog impulsa molitvu počinjem u umu, tražeći uslišanje u pogledu nekih problema i situacija kojih sam svesna. Ponekad ove molitve duluju prilično jednodimenzionalno – nikakva pomoć im ne prističe od moga duha. U tom slučaju prihvatam da se radi o naporu i prelazim na neku sledeću temu.

Molitvu nastavljam sve dok me Duh Sveti koji je u meni ne ponese kada se dotaknem određene teme. U tom trenutku sam sigurna da sam se dotakla nečega za šta On želi da se molim, a da se ne radi o nečemu za šta samo ja pokušavam da se molim. Na ovaj način moj um i moj duh saraduju, pomažući uzajamno jedan drugom u ispunjenju Božje volje.

JEZICI I KAZIVANJE (TUMAČENJE) JEZIKA

„Zato koji govori jezikom neka se moli Bogu da kazuje.

Jer ako se jezikom molim Bogu, moj se duh moli, a um je moj bez ploda.”

I Korinćanima 14:13-14

Dar jezika i kazivanja jezika je jedan od mogućih primera saradnje duha i uma.

Kada govorim jezicima, moj um je bez ploda sve dok Bog meni ili nekom drugom ne udeli razumevanje onoga što sam izgovorila – u tom trenutku plod od tog govora ubire i moj um.

Molila bih vas da imate na umu da se ne radi o daru jezika i prevođenja jezika. Prevoditi znači obavestiti o značenju u smislu preciznog, reč-po-reč, objašnjenja poruke iznete na nekom nepoznatom jeziku, dok tumačenje označava interpretaciju onoga što je neko rekao, na način na koji je to svojstveno osobi koja tumači.

Da vam dam jedan primer: sestra Petrović ustane jednog dana u crkvi i izgovori poruku na nepoznatom jeziku. Poruka je potekla od njenog duha i ni ona ni bilo ko drugi ne zna o čemu se u poruci radi. Bog može učiniti na primer to da ja steknem letimičan utisak o sadržini poruke. Istupivši u veri mogu započeti da tumačim poruku koja je bila izneta, što dovodi do toga da poruka bude razumljiva svim okupljenima. Međutim, poruka je sada prošla kroz filter moje ličnosti.

Molitva u duhu (na nepoznatom jeziku) i tumačenje (tog jezika) je predivan primer principa uzajamne pomoći duha i uma. Duh nešto izgovara, um mu daje smisao.

Razmislite za trenutak o ovome: ukoliko sestra Petrović progovori nepoznatim jezikom i Bog traži nekoga ko bi izneo tumačenje izgovorenog, sasvim izvesno bi morao mene da zaobiđe ukoliko bi moj um bio isuviše zauzet kako bi slušao. Čak i ukoliko bi pokušao da mi da tumačenje, ja ga ne bih primila.

Kao mladi vernik, dok sam otkrivala tajne duhovnih darova, vrlo mnogo bih se molila na drugim jezicima. Nakon nekog vremena moj molitveni život mi je delovao monoton. Tražeći odgovor od Gospoda po pitanju toga, otkrila sam da je osećaj monotonije poticao od toga da nisam znala o čemu se molim. Naravno, sasvim mi je jasno da nije neophodno da *svaki put* znam za šta se molim, ali je isto tako neuravnoteženo i ne baš plodonosno kada čovek *nikada* ne zna za šta se molio.

MIRAN, SPOKOJAN UM

„Ko se tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u tebe uzda.“

Isaija 26:3

Nadam se da se iz primera koje sam navela jasno može videti veza uma i duha. *To je razlog zbog koga je od neopisivog značaja održavanje svog uma u normalnom stanju.* U protivnom, on nije u stanju da bude od pomoći duhu.

Satana je, naravno, i te kako svestan ove činjenice i on zbog toga napada tvoj um. Njegov je plan da ga pretovari i „prebukira“ raznoraznim pogrešnim mislima kako ne bi bio slobodan i na raspolaganju Duhu Svetom i njegovom delovanju kroz tvog, ljudskog, duha.

Um mora biti miran. Kako to i prorok Isaija kazuje - bavljenje pravim stvarima održava mir.

U isto vreme, um mora biti i na oprezu. To je nemoguće ukoliko je um pretovaren stvarima koje nisu ni namenjene na to da budu sadržaj naših misli.

Razmisli samo: koliko često je tvoj um normalan?

Glava

9

Mozak pušten na pašu

Mozak pušten na pašu

U prethodnom poglavlju smo utvrdili da je prezauzet um abnormalan um. Sledeće stanje uma koje bi se moglo nazvati abnormalnim je um koji je „pušten na pašu“. Nesposobnost koncentrisanosti ukazuje na postojanje mentalnog napada od strane đavola.

13. Zato, qubazni, 'zapregnuv(i) bedra svojega uma budite trije-zni,

I PETROVA 1:13

Veliki broj ljudi je godinama dozvoljavao svojim mislima da lutaju zbog toga što u svoj misaoni život nikada nisu uveli disciplinu.

Često će osobe koje nisu u stanju da se skoncentrišu smatrati da su maloumne. Međutim, nesposobnost koncetrisanosti može biti posledica dugogodišnjeg dozvoljavanja umu da čini šta mu je volja i kad mu je volja. Nedostatak koncentracije može biti i simptom avitaminoze (nedostatka vitammina). Određeni B-vitamini pospešuju koncentraciju, te ukoliko osetiš da ti predstavlja problem da se skoncentrišeš, pozivam te da postaviš sebi pitanje da li je ono čime se hraniš u dovoljnoj meri hranljivo i raznovrsno.

Ekstremna iscrpljenost takođe može uticati na koncentraciju. Moje je iskustvo da će Satana pokušati da napadne moje misli vrlo često ako sam premorena zbog toga što zna da mi je tada mnogo teže da mu se oduprem. Đavo želi da i ti i ja dođemo do zaključka da smo maloumni jer zna da tada nećemo ni pokušavati da učinimo išta što bi njemu zadavalo probleme. On je najsrećniji kada pasivno prihvatimo njegove laži.

Jedna od naših ćerki je kao devojčica imala problema sa koncentracijom. Njoj je predstavljao veliki problem da čita zbog toga što koncentracija i poimanje idu jedno s drugim. Mnoga deca, pa i odrasli ne razumeju šta čitaju. Očima oni istina skeniraju reči sa papira, ali njihov um ne prima nikakve informacije o tome šta je „pročitano“.

Često će nedostatak razumevanja biti rezultat nedostaka koncentracije. Sama po sebi znam da sam u stanju da pročitam i celo poglavlje iz Svetog pisma ili neke knjige pre nego što shvatim da uopšte ne znam šta sam upravo pročitala. Ako se tada vratim na početak i pročitam sve još jednom otkrivam da mi je sve što čitam novo jer iako su moje oči prošle istom tom stazom koji trenutak ranije, moj um je bio na nekoj od svojih ekskurzija. Naime, zato što nisam bila usredsređena na ono što čitam, nisam ni bila u stanju da usvojim ono što sam čitala.

Često će se kao stvarni problem iza nesposobnosti poimanja otkriti nedostatak pažnje koji nastaje zbog lutanja naših misli.

LUTAJUĆE MISLI

„Čuvaj nogu svoju...“

Propovednik 5:1

Po mom mišljenju izraz *čuvaj nogu svoju* znači „ne gubi ravnotežu“ ili „ne skreći sa puta“. *Amplified* prevod Svetog pisma nakon ove opomene dozvoljava shvatanje po kome čovek ne gubi kolosek ukoliko su mu misli usmerene na ono čime se bavi.

Moje misli su bile sklone tome da odlutaju i bila sam primorana da ih disciplinujem. To nije bilo nimalo lako i ponekad se i sada borim sa istim simptomima. Dok pokušavam da dovršim neki posao koji sam započela, u jednom trenutku shvatam da su mi misli odlutale daleko i da se bave nečim što nema nikakve veze sa onim što ja pokušavam da privedem kraju. Još uvek nisam savršeno skoncentrisana osoba, ali sam bar svesna značaja onemogućavanja svojim mislima da lutaju gde im se prohte i kad im se prohte.

Websterov rečnik glagol *lutati* definiše kao „1. Besciljno se kretati: TUMARATI. 2. Kretati se bez nekog naročito pravca ili brzine: SKITATI.

3 . Držati se neregularnog kursa ili postupka. (...) 5. Nejasno razmišljati ili se nerazgovetno izjašnjavati.”¹

Ukoliko imali ličiš na mene, dok sediš u crkvi i slušaš govornika, te zaista uživaš i stičeš duhovnu korist od onoga što se propoveda iz jednog trenutka u drugi tvoje misli su u stanju da odlutaju. Nakon nekog vremena se „budiš” i shvataš da se ne sećaš ni jedne jedine reči koja je izgovorena. Iako je tvoje telo bilo u crkvenoj dvorani, tvoj um je bio ili u robnoj kući razgledajući robu poslaganu po rafovima ili kod kuće u kuhinji i spremao večeru.

Ne zaboravi, u duhovnom vojevanju um predstavlja liniju fronta. To je područje neprijateljevog napada. On je svestan činjenice da čak i ukoliko je osoba fizički u crkvi nikakve koristi neće imati od toga ukoliko joj um nije usredređen na ono što se u njoj dešava. Đavo zna da niko nije u stanju da se navede na to da dovrši neki posao ukoliko nije u stanju da navede svoj um da bude dosledan u onome što se radi.

Ovaj fenomen lutanja misli je prisutan i kod razgovora. Bilo je slučajeva da mi je moj suprug Dave nešto govorio i da sam ga ja slušala neko vreme, i onda odjednom shvatam da ga više ne čujem. Zašto? Zato što sam dozvolila svojim mislima da oslutaju. Moje telo je bilo sve vreme tamo odajući privid pažnje, ali moje misli nisu čule ni reč onoga što je izgovoreno.

Godinama sam se svaki puta kada bi mi se to dogodilo pretvarala da sam sve shvatila, ali sada ga redovno zaustavim i kažem: „Možeš li, molim te, da ponoviš šta si rekao. Misli su mi odlutale i nisam čula ni reč od onoga što si rekao.”

Na ovaj način ja bar osećam da se bavim svojim problemom. Sukob sa problemima je jedini način da se oni pretvore u rešenje.

Moje je mišljenje da ukoliko je đavo uložio dodatni napor kako bi mi zaokupio misli, sasvim sigurno je izgovoreno nešto što bih ja trebala da čujem.

¹ *Webster's II*, s. v. »wander«

Jedan od načina pobjede nad neprijateljem u ovom području jeste korišćenje kasete koje se mogu pronaći u mnogim crkvama. Ukoliko još uvek nisi u stanju da disciplinuješ svoj um kako bi pažljivo pratio ono što se govori u crkvi, onda kupi audio kasetu sa tonskim zapisom besede koja je propovedana te nedelje i slušaj je kod kuće sve dok ne shvatiš njenu poruku.

Davo će odustati kada shvati da ti nećeš.

Ne zaboravi, Satana želi da misliš da si malouman – da nešto nije u redu sa tobom. Međutim, sve što je potrebno jeste da disciplinuješ svoj um. Nemoj dozvoliti svojim mislima da vijugaju po celom selu i da čine šta im je volja. Počni već od danas da „čuvaš nogu svoju“, da usredređuješ svoje misli na ono čime se trenutno baviš. Neko vreme ćeš morati da se vežbaš. Za iskorenjivanje starih i stvaranje novih navika je neophodno vreme, ali rezultat je i te kako značajan.

LJUBOPITLJIVI UM

„...jer vam zaista kažem: ako ko reče gori ovoj: digni se i baci se u more, i ne posumnja u srcu svojem, nego uzvjeruje da će biti kao što govori: biće mu što god reče.

Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi vjerujte da ćete primiti; i biće vam.

Marko 11:23-24

Primitila sam da vrlo često kada se srećem sa nekim ili nečim, u meni se pojavi neko *pitanje*. Na primer:

„Pitam se kakvo će vreme biti sutra.“

„Pitam se šta bi bilo najbolje da obučem za zabavu.“

„Pitam se kakve će ocene Danny (moj sin) doneti u svojoj đlačkoj knjižici.“

„Pitam se koliko će se ljudi pojaviti na mom seminaru.“

Rečnik termin *ljubopitljivost* u smislu imenice definiše kao „osećaj smetenosti ili sumnje“, a dajući mu karakteristike glagola govori o „ispoljavanju znatiželje ili sumnje”.¹

Moje je mišljenje da je bolje učiniti nešto pozitivno nego sve vreme sumnjati u pogledu svega sa čime se susretnemo. Umesto da se pitam kakve će ocene Danny imati, mogu da verujem da će imati najbolje. Umesto da se pitam šta da obučem za zabavu, bolje da odaberem šta želim da nosim. Umesto da se pitam o tome kakvo će biti vreme ili koliko će ljudi doći na moj seminar, jednostavnije mi je da ta pitanja ostavim na Gospoda, uzdajući se u Njega da će sve izvesti na dobro, bez obzira šta se dogodilo.

Sumnja ne dovodi do odluke, a neodlučnost je prag konfuzije. Sumnja, neodlučnost i konfuzija sprečavaju da čovek verom od Boga prihvati rešenje onoga što je u molitvi izneo kao svoju potrebu.

Primitite da Isus u Jevanđelju po Marku (11:23-24) ne kaže: „Sve što ištete u svojoj molitvi *pitajte se* da li ćete primiti.” Ne! Njegova je poruka: „Sve što ištete u svojoj molitvi *verujte* da ćete primiti – i biće vam!”

Kao hrišćanin ti si *vernik* – a vernik valja da veruje, a ne da sumnja!

¹ *Webster's II*, s. v. »wonder«

Glava

10

Konfuzni um

Konfuzni um

Utvrđili smo da su sumnjičavost i konfuzija povezani. Sumnjičavost, umesto čvrste i postojane odluke je u stanju da dovede do dvoumljenja i konfuzije.

Jakovljeva poslanica (1:5-8) sadrži odlične stihove pomoću kojih smo u mogućnosti da saznamo kako nadjačati sumnju, dvoumljenje i konfuziju i kako primiti ono što nam je potrebno od Boga. Za mene čovek „koji dvoumi“ je slika konfuzne osobe koja se neprestano klata između dve stvari i nikada ne donese nijednu odluku. U trenutku kada takav čovek odluči, pojavljuje se sumnja, dvoumljenje i konfuzija što dovodi do ponovne neodlučnosti. Takav čovek ni u šta nije siguran.

Dobar deo života sam i ja bila takva osoba, ne shvatajući da je đavo objavio rat protiv mene i da je linija fronta moj um. Bila sam zbunjena u pogledu svega i nije mi bilo jasno zašto je to tako.

„MOZGANJE“ STVARA KONFUZIJU

„...šta mislite u sebi, malovjerni...“

Matej 16:8

Do sada smo govorili o sumnjičavosti i o sumnji ćemo govoriti u sledećim poglavljima još malo. Sada bih želela da kažem nešto više o konfuziji.

Veliki procenat vernika ima problema sa konfuzijom. Zašto? Kao što smo već videli, sumnjičavost je jedan od razloga. Sledeći je „mozganje“. Jedan od iskaza kojim rečnik definiše pojam *razum* je

5. Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daje mu se;

6. *Ali neka ište s vjerom, ne sumwajuji ništa, jer koji se sum-wa on je kao morski valovi, koje vjetrovi podi u i razmeju.

*Mar. 11, 24.

7. Jer takovi -ovjek neka ne mi-sli da je primiti {to od Boga.

8. Koji dvoumi nepostojan je u svima putovima svojijem.

JAKOV 1:5-8

„osnovna činjenica ili motiv koji obezbeđuje smisao logičnom zaključivanju“, dok se osim te pojavljuje još jedna definicija po kojoj je on „sredstvo logičnog rasuđivanja“.¹

Drugim, jednostavnijim rečima možemo reći da do „mozganja“ dolazi kada čovek pokušava da otkrije *Zašto?* iza svega na šta naiđe. Mozganje dovodi do toga da se naš um neprestano bavi jednom situacijom, pitanjem ili događajem pokušavajući da odgonetne sve njene sastojke. Disekciranjem nečije izjave ili učenja mi pokušavamo da utvrdimo da li je ona logična i ukoliko utvrdimo da nije onda je odbacujemo.

Satana vrlo često krade volju Božju od nas uz pomoć mozganja. Gospod nam naloži da učinimo nešto, ali ukoliko za nas taj nalog ne bude bio smislen – ukoliko nam nije logičan – iskušani smo da ga odbacimo. Neće svaki put ono što nam je Bog naložio biti logično našem umu. Duhom možemo nešto prihvatiti a da to nešto naš um odbacuje, naročito ukoliko bi se radilo o nečem nesvakidašnjem ili neprijatnim, ili ukoliko bi predstavljalo ličnu žrtvu ili nelagodnost.

NE POKUŠAVAJ DA SHVATIŠ SVOJIM UOMOM
VEĆ SE POKORI SVOJIM DUHOM

„A tjelesni čovjek ne razumije što je od Duha Božijega; jer mu se čini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda.“

I Korinćanima 2:14

Sada bih želela da podelim sa vama jednu ličnu ilustraciju za koju se nadam da će uperiti nešto više svetla na temu shvatanja umom kontra poslušnosti duhom.

Jednog jutra dok sam se oblačila kako bih služila na bogoslužjenju koji sam vodila u obližnjem gradu počela sam da razmišljam o jednoj ženi koja je rukovodila našom službom u tom mestu i o tome koliko

¹ *Webster's II*, s. v. »reason«

nam je bila odana. U meni se odjednom pojavila želja da učinim nešto kako bih je blagosloвила.

„Oče, Ruth Ann je bila toliki blagoslov svima nama tokom svih ovih godina,“ otpočela sam da se molim, „šta da učinim kako bih je blagosloвила?“

U istom trenutku su mi se oči spustile na novu crvenu haljinu koja je visila u mom garderoberu i u srcu sam znala da Gospod želi da tu haljinu poklonim Ruth Ann. Iako sam je još pre nekoliko meseci kupila, do tada je nisam ni jednom prilikom obukla. Istini za volju, haljina je još uvek bila obavijena plastičnom zaštitom u kojoj sam je donela kući. Vrlo mi se dopadala, ali svaki put kada bih pomislila kako bi bilo dobro da je obučem iz nekog razloga bi me ubrzo prošla želja za njom.

Sećate se da sam rekla da sam u trenutku kada sam spustila pogled na nju *znala* da treba da je poklonim Ruth Ann. Međutim, ja stvarno *nisam želela* da je dam, te sam iz jednog trenutka u drugi počela da „mozgam“ i da pronalazim razloge zbog kojih mi Bog nikako ne bi mogao reći da poklonim tu crvenu haljinu: bila je potpuno nova, nijednom je do tada nisam obukla, bila je poprilično skupa – osim toga, već sam kupila crveno-srebrne minđuše koje su joj odgovarale!

Da sam eliminisala svoje misli iz date situacije i nastavila da budem osetljiva na ono što mi je Božji Duh govorio, sve bi se lepo završilo, ali mi ljudi imamo sposobnost da sami sebe varamo mozgaјуći kada, u stvari, ne želimo da učinimo ono što Bog traži od nas. Nakon svega nekoliko minuta sam zaboravila na celu stvar i nastavila da se bavim nekim drugim stvarima. Sve u svemu, nisam htela da poklonim haljinu zato što je bila nova i dopadala mi se. Moj um je došao do zaključka da taj nagon nije mogao biti od Boga već da je đavo želeo da me uskrati od nečega u čemu sam zaista uživala.

Nekoliko nedelja kasnije sam se spremala za bogosluženje u istom mestu i kao prošli put sam se prisetila Ruth Ann. Počela sam da se molim za nju i sve je izgledalo na reprizu prošle epizode. „Oče, Ruth Ann je toliki blagoslov za nas, čime bih mogla da je blagoslovim?“

Ponovo pred sobom vidim crvenu haljinu i sada se prisećam svega što se prošli put izdešavalo, a što sam prošli put tako lako i brzo zaboravila.

Ovog puta nije bilo teško shvatiti o čemu se radi. Ili ću priznati da je Bog taj koji mi pokazuje šta da radim ili ću jednostavno morati reći: „Gospode, znam šta mi poručuješ, ali ja to jednostavno neću uraditi.“ Volim Gospoda mnogo više od toga da mu se otvoreno suprostavim i zato sam počela da razgovaram sa Njim o crvenoj haljini.

Za svega nekoliko minuta sam shvatila da sam se prošli put uz pomoć razuma izvukla iz Božje volje i da mi je za to bio dovoljan samo jedan trenutak. Zaključila sam da mi to ne poručuje Bog zato što je haljina nova. Naravno, sasvim izvesno da Bog u Svetom pismu nigde ne naređuje da poklanjamo samo stvari koje su stare i iznošene. Za mene bi odricanje od nove haljine bila veća žrtva, ali to bi bio i veći blagoslov za Ruth Ann.

Kada sam otvorila svoje srce pred Gospodom, On mi je pokazao da sam haljinu već i kupila za Ruth Ann. Iz tog razloga je do tada nisam nijednom obukla. Bog je sve vreme želeo da me upotrebi kako bi na ovaj način blagoslovio ovu ženu. Ali o haljini sam i ja imala svoju predstavu i sve dok nisam bila spremna da se odrekнем svoje predstave nisam mogla biti vođena Duhom.

Ovaj događaj me je naučio mnogo čemu. Shvatanje kako je lako predati vođstvo glavi i dozvoliti razumu da nas uskrati od Božje volje je u meni isprovociralo sasvim novi pogled na celu stvar.

Sećate se da po Prvoj poslanici Korinćanima (2:14) telesni čovek ne razume duhovnog čoveka. Moj telesni um (moj biološki čovek) nije mogao da razume kako se može pokloniti haljina koja nikada ranije nije nošena, ali moj duh (moj duhovni čovek) je to dobro shvatao.

Nadam se da će vam ovaj primer biti od koristi te da će vam pomoći da se držite Božje volje više nego ranije.

(Nota bene: znam da se verovatno pitate da li sam Ruth Ann poklonila spornu crvenu haljinu. Jesam. Trenutno ona radi

punovremeno u našem sedištu i još uvek s vremena na vreme je u kancelariji možete videti u istoj toj crvenoj haljini.)

SPROVODI REČ U DELO!

„Budite pak tvorci riječi, a ne samo slušači, varajući sami sebe.”

Jakov 1:22

Svaki put kada shvativši šta je nalog Božje Reči mi ipak odbijemo da ga izvršimo, možemo reći da se na neki način naš razum uspeo uključiti u ceo proces ubedivši nas da poverujemo u nešto drugo, a ne u istinu. Nije moguće umom shvatiti sve što Božja Reč sadrži. Ukoliko nam naš duh posvedoči o istini iz Božje Reči na nama je samo da je sprovedemo.

Moje je iskustvo da Bog želi samo da mu budemo poslušni, bilo da nam je do toga ili nije, ili da li smatrali da je Njegov nalog dobra ideja.

Kada nam Bog progovori, bilo posredstvom svoje Reči ili kroz našeg unutrašnjeg čoveka, naš zadatak nije da mozgamo o tome, da se raspravljamo ili postavljamo sami sebi pitanje da li ono što nam je rekao ima smisla.

Kada Bog progovori, naše je da krenemo – ne da „kapiramo”.

UZDAJ SE U BOGA, A NE U LJUDSKI RAZUM

„Uzdaj se u Gospoda svijem srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se.”

Priče Solomonove 3:5

Drugim rečima, ne oslanjaj se na svoje mozganje. Mozganje otvara vrata pred zabludom i dovodi do konfuzije.

Jednom prilikom sam upitala Gospoda zbog čega je toliko ljudi konfuzno i rekao mi je sledeće: „Reci im da prestanu da pokušavaju

sve da shvate i tada više neće biti ni zbunjeni." Sigurna sam da je to sasvim tačno. Mozganje i konfuzija su praktično nerazdvojni saputnici.

Vi i ja smo u mogućnosti da o određenoj stvari razmišljamo u svom srcu, da je iznesemo pred Gospoda i da zatražimo od Njega da nam je razjasni, ali onog trenutka kada primetimo da postajemo zbunjeni, to je znak da smo preterali.

Mozganje je opasno iz nekoliko razloga. Jedan od njih je ovaj: razmišljanjem smo u stanju da dođemo do određenog smisla u mnogo čemu, i tako nama to pitanje dobije neki razuman odgovor, ali je sasvim moguće da odgovor bude pogrešan!

Ljudski um voli logiku, red i smisao. Voli da se bavi samo s onim što razume. Zbog toga svako od nas ima potrebu da za svaku stvar na koju naiđemo odredimo posebno mesto u našoj mentalnoj arhivi, razmišljajući otprilike ovako: „Mora da je ovo ovako zato što se tako lepo uklopilo ovde.“ Naš um se može složiti sa nečim što može biti u potpunosti pogrešno.

Apostol Pavle u Rimljanima poslanici (9:1) poručuje: **„Istinu govorim, tako mi Hrista, ne lažem, to mi svjedoči savjest moja Duhom svjetijem.“** Pavle je bio siguran da radi pravu stvar ne zbog toga što mu je to njegov um tvrdio, već zato što je imao svedočanstvo o tome u svom duhu.

Kao što smo videli povremeno um potpomaže duhu. Um i duh sarađuju, ali je duh časniji „organ“ i trebao bi se uvek smatrati značajnijim od uma.

Ukoliko nam duh stavlja do znanja da je određena stvar pogrešna, ne bismo smeli dozvoliti da nas um nagovori na nju. Isto tako, ukoliko nam duh poruči da nešto učinimo, ne smemo dozvoliti umu da nas odvraća od toga.

Bog je spreman da nam otkrije mnogo toga, ali nije neophodno da razumemo sve kako bismo se držali Gospoda i bili mu poslušni. Ponekad će Bog dozvoliti da se nad naš život nadviju veliki znaci pitanja kao oruđe kojim ćemo biti u stanju da uvećamo svoju veru.

Pitanja na koja nema odgovora razapinju telo. Vrlo je teško čoveku da se odrekne razuma i da se jednostavno osloni na Gospoda, ali to je proces u kome se naš um odmara.

Razmišljanje je prilično „brza“ aktivnost pri kojoj um sprečava uticaj objave i otkrivenog saznanja. Velika je razlika između saznanja stečenog umom i saznanja stečenog duhom.

Ne znam kako vi stojite sa tim, ali moja je želja da mi Bog otkrije stvari tako da ja u svom duhu *znam* da je ono što je otkriveno mom umu tačno. Ne želim da mozgam, da tražim logiku u svemu, da vrtim svoje misli u krug sve dok se ne iscrpim i zbunim. Želim da moji um i srce budu spokojni, a do toga dolazi kada se čovek uzda u Boga, a ne u svoj uvid u određenu situaciju ili u njeno razumevanje.

Na nama leži zadatak da sazremo u toj meri da nam bude sasvim dovoljno to što smo upoznali Onoga koji sve zna, makar mi i ne znali sve.

ODLUČI SE DA ZNAŠ SAMO RASPETOG HRISTA

„I ja došavši k vama, braćo, ne dođoh s visokom riječi ili premudrosti da vam javljam svjedočanstvo Božije.

Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.“

I Korinćanima 2:1-2

Ovo je bio Pavlov pristup mozganju i razumu. Moje je mišljenje da je najbolje prihvatiti ga. Bilo mi je potrebno dosta vremena, ali sam na kraju shvatila da sam sretnija što manje znam. Ponekad samo saznanje o nekim stvarima nas može baciti u očajanje.

Uvek sam bila radoznala osoba. Bila sam zadovoljna samo kada bih sve saznala. Bog mi je vremenom otkrivao da je moje neprestano rezonovanje bilo osnovni razlog moje zbunjenosti i da je upravo ono sprečavalo da primim objavu koju je On želeo da mi dâ. Rekao mi je: „Joyce, ukoliko želiš da razumeš, moraš da ukloniš sa puta telesno mudrovanje.“

Shvatila sam da sam bila mnogo sigurnija kada sam shvatila stvar. Nisam želela da u mom životu bude išta slučajno. Htela sam da kontrolišem celim svojim životom – a kada ne bih razumela nešto osećala sam kako mi kontrola izmiče iz ruke – i plašila bih se. Ali mi je ipak nešto nedostajalo. Nikada nisam bila spokojna i psihički sam bila iznurena zbog neprestanog mozganja.

Ova vrsta mentalne aktivnosti, koja je pogrešna, će svaki put zamoriti tvoje telo. Sve do čega dovodi je iscrpljenost.

Bog je tražio od mene da prestanem to da činim. Isti predlog imam za svakoga ko je zavistan od shvatanja. Da, rekla sam zavistan od shvatanja. Svaki čovek može biti zavistan od pogrešne mentalne aktivnosti, kao što je neko zavistan od opijata, alkohola ili nikotina. *Navukla sam se na mozganje* i kada sam prestala da ga primenjujem imala sam simptome odvikavanja. Osećala sam se izgubljeno zbog toga što nisam shvatala šta se dešava. Čak me je i hvatala dosada.

Bila sam toliko zauzeta mozganjem da nakon što sam prestala to da činim morala sam da se naviknem na to da mi je um spokojan. Neko vreme je to izgledalo dosadno, ali sada sam zadovoljna. Nekada sam razmišljala o svemu, a sada mi je teško da podnesem bol mozganja.

Mozganje nije normalno stanje našeg mozga, ono bar sa Božje tačke gledišta.

Ne zaboravite da um prezauzet mozganjem nije u svom normalnom stanju. Bar ne iz ugla hrišćanina koji želi da pobeđuje – vernika koji želi da odnese pobedu u ratu koji se odvija na bojnopolju njegovog uma.

Glava

11

Sumnjičavi i neverni um

Sumnjičavi i neverni um

Mi vrlo često sumnju i neveru poistovećujemo. Međutim, iako mogu biti tesno povezana, radi se o dva različita pojma.

Neke od definicija sumnje u Vineovom *Rečniku novozavetnih termina* su „...stajati pred raskršćem (...) izražavati nesigurnost po pitanju puta kojim bi trebalo krenuti (...) upotrebljava se za vernike čija je vera mala (...) stanje zabrinutosti prouzrokovano zebnjom u mislima, kolebanja između nade i straha...”.¹

U istom Rečniku se navodi kako jedna od dve starogrčke reči koje se u prevodima Svetog pisma pojavljuju kao *nevera*, u Revidiranom izdanju *King James-ove Biblije*² uvek figurira kao „neposlušnost”.

Kako se budemo bavili ovim poprilično delotvornim oruđima neprijatelja, otkrićemo da sumnja dovodi do kolebanja između dve opcije, a da nevera prethodi otkazivanju poslušnosti.

Smatram da bi bilo od velike koristi doći do preciznog shvatanja onoga čime đavo želi da nas napadne kako bismo u datom trenutku znali da li smo suočeni sa sumnjom ili sa neverom?

SUMNJA

„...dokle ćete hramati na obje strane?”

I Carevima 18:21

¹ *Vine, An Expository Dictionary of New Testament Words* Vol. I:A-Dys, str. 335.

² *Revised Version of the Bible* predstavlja pregledano izdanje tzv. autorizovanog engleskog prevoda Svetog pisma (*Authorised Version*, engleski prevod Biblije načinjen u Engleskoj za vreme kralja Jamesa I, objavljen 1611. godine) od strane engleskih i američkih stručnjaka, objavljen 1881. godine – Sveto pismo novoga zaveta i 1885. godine – Sveto pismo staroga zaveta (prim.prev).

Neko mi je ispričao jedan događaj za koji verujem da bi nam bio od koristi da malo bolje razumemo prirodu sumnje.

Jedan bolesnik je uredno ispovedao Božju Reč o stanju svog tela, citirao stihove o iscelenju i verovao u to da će njegovo zdravlje da se popravi. Dok je on to činio neprestano ga je napadala sumnja.

Pošto je prošao kroz jedan naročito težak period, postajao je sve obeshrabreniji. Bog mu je tada otvorio oči, te je stekao uvid u duhovni svet. Evo šta je video: jedan demon mu je neprestano lagao govoreći mu da neće ozdraviti i da ispovedanje Božje Reči nije delotvorno. Međutim, svaki put kada bi izgovorio Božju Reč, izgledalo je kao da snop svetlosti u obliku mača izlazi iz njegovih usta pri čemu bi demon počeo da se brani i da se povlači.

Nakon vizije čovek je vrlo dobro shvatio značaj ispovedanja Božje Reči. Znao je da ima vere, naime to je i bio razlog zbog koga ga je demon napadao sumnjom.

Sumnju ne primamo od Boga. Sveto pismo beleži da svako od Boga prima „**mjeru vjere**” (Rimljanima 12:3). Bog je u naša srca postavio veru, ali đavo pokušava da anulira našu veru napadajući je sumnjom.

Sumnja izvire iz misli koje su po sadržini protivne onome što kaže Božja Reč. Zbog toga je za nas od velikog značaja da budemo upoznati sa onim što Božja Reč poručuje. Ukoliko smo upoznati sa Božjom Rečju u stanju smo da prepoznao đavolje laži. Budite sigurni da razlog njegovih laži leži u njegovoj želji da nam oduzme sve ono što nam je Isus Hrist obezbedio svojom smrću i vaskrsenjem.

SUMNJA I NEVERA

„On vjerova na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogijem narodima, kao što mu bješe rečeno: tako će biti sjeme tvoje.

I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni na svoje već umoreno tijelo, jer mu bješe negdje oko sto godina, ni na mrtvost sarine materice.

I za obećanje Božije ne posumnja se nevjerovanjem, nego ojača u vjeri, i dade slavu Bogu.

I znadijaše jamačno da što obeća kadar je i učiniti.”

Rimljanima 4:18-21

Svaki put kada se nađem u bitci, odnosno uprkos saznanju šta mi je Bog obećao ipak osetim napade sumnje i nevere, volim da pročitam ovaj odeljak Svetog pisma.

Avram je primio obećanje od Boga da će mu On podariti naslednika koji će od njega poteći. Mnogo je godina prošlo, ali još uvek odnos Avrama i Sare nije iznedrio dete. Međutim, Avram se nije pokolebao u svojoj veri, potpuno ubeđen da će se ono što je Bog obećao i obistiniti. U tom periodu su ga napadale sumnja i duh nevere, pokušavajući da ga privole da otkaže Bogu poslušnost.

Neposlušnos Bogu u ovakvim situacijama se može predstaviti kao predaja iako nam Bog poručuje da se držimo. Neposlušnost nije samo oglušenje o neku od Deset zapovesti već i zanemarivanje glasa Gospodnjeg kada nam se lično obrati.

Avram se nije dao pokolebati. On je i dalje slavio Boga i zahvaljivao mu. Sveto pismo beleži da mu je upravo to jačalo veru.

Vidite, kada nam Bog nešto saopšti ili zatraži od nas da nešto učinimo, vera kako bismo u to poverovali ili to učinili proističe iz Božje Reči. Bilo bi neozbiljno od Boga kada bi od nas tražio da nešto učinimo, a da nam ne obezbedi sposobnost da verujemo da smo u stanju to i učiniti. Satana je svestan u kojoj meri ćemo mu predstavljati opasnost kada svoja srca ispunimo verom, te nas zbog toga on i napada sumnjom i neverom.

Mnogo puta problem ne leži u tome da mi nemamo vere, već u tome što Satana pokušava da nam je lažima uništi.

Da vam dam jedan lični primer iz vremena kada sam primila poziv na službu. Jutro je bilo isto kao i svako drugo, s tom razlikom

da sam tri sednice pre toga bila ispunjena Duhom Svetim. Upravo sam poslušala do kraja prvu propoved koju sam čula sa kasete. Propovednik je bio Ray Mossholder, a naslov besede „Pređi na drugu stranu reke“. Bila sam oduševljena i vrlo zadivljena otkrivši da je neko u stanju da ceo sat propoveda o Božjoj Reči, a da pri tm ne bude dosadan.

Dok sam nameštala krevet iz jednog trenutka u drugi sam osetila želju da i ja propovedan Božju Reč. Tada sam čula Božji glas sa porukom: „Mnogo ćeš putovati i propovedati moju Reč i snimićeš mnogo kasete sa svojim propovedima.“

Nije bilo nikakvog razloga da poverujem da mi je baš Bog govorio ili da bih ja ikada bila u stanju da činim ono što sam mislila da sam upravo čula. Toliko sam imala problema. Niko nikada ne bi pomislio da sam ja „materijal za sveštenika“, ali Bog odabira ono što je u očima sveta ludo i slabo da posrami ono što je mudro (I Korinćanima 1:27). On gleda na ljudsko srce, a ne na njegovu pojavu (I Samuilova 16:7). Ako je srce ispravo, Bog može da udesi telo.

Iako nije bilo prirodnih razloga da poverujem u tako šta, nakon što me je obuzela ta želja, ispunila sam se verom da sam u stanju učiniti ono na šta me Bog poziva. Kada Bog poziva, On da je i želju, veru i sposobnost da se poziv ispuni. Međitim, želim pomenuti da me je đavo u godinama pripreme i čekanja neprestano napadao sumnjom i neverom.

Bog u naša srca postavlja snove i vizije koji su u prvi mah kao neko seme. Kao što je to slučaj sa jednim malim semenom koje se nađe u ženinoj utrobi od kog ona zatrudni, tako i mi „zatrudnimo“ kada nam Bog objavi svoja obećanja. Tokom ove naše „trudnoće“ đavo daje sve od sebe kako bismo te svoje snove „abortirali“. Oruđa koja koristi za to jesu sumnja i nevera. Oba deluju u sferi našeg uma.

Vera je proizvod našeg duha – ona je duhovna snaga. Đavo ne želi da se naš um složi sa našim duhom. On zna da ukoliko Bog postavi veru u nas da učinimo nešto i mi to prihvatimo i verujemo da smo u mogućnosti sprovesti ono što je rečeno predstavljamo veliku opasnost njegovoj vlasti.

KORAČAJ PO VODI!

„A lađa bješe nasred mora u nevolji od valova, jer bijaše protivan vjetar.

A u četvrtu stražu noći otide k njima Isus idući po moru.

I vidjevši ga učenici po moru gdje ide, poplašiše se govoreći: to je utvara; i od straha povikaše.

A Isus odmah reče im govoreći: ne bojte se; ja sam, ne plašite se.

A Petar odgovarajući reče: Gospode! ako si ti, reci mi da dođem k tebi po vodi.

A on reče: hodi. I izišavši iz lađe Petar iđaše po vodi da dođe k Isusu.

No vidjeći vjetar veliki uplaši se, i počevši se topiti, povika govoreći: Gospode, pomagaj!

I odmah Isus pruživši ruku uhvati Petra, i reče mu: malovjerni! zašto se posumnja?

I kad uđoše u lađu, presta vjetar.”

Matej 14:24-32

Naglasila sam poslednji stih zbog toga što želim da usmerim vašu pažnju na program neprijateljskog napada, kako je zabeležen u ovom odeljku. Petar istupa iz lađe na Hristovu zapovest i čini nešto što nikada ranije nije činio. Istini za volju, niko to do tada nije učinio, osim Isus.

Za tako nešto je bila neophodna vera.

Petar čini grešku – veliki deo vremena provodi gledajući na oluju. Obuzima ga strah. Sumnja i nevera su ga pritisle i on počinje da tone. Vapi Hristu za pomoć i On ga izbavlja. Ali primetite da je oluja prestala u trenutku *kada se Petar vratio u lađu.*

Sećate li se kako smo u Rimljanima poslanici (4:18-21) videli da Avram nije sumnjao iako se našao pred nemogućom situacijom. Avram je bio svestan okolnosti, ali za razliku od Petra, ne verujem da

je sve vreme razmišljao o njima ili da je govorio mnogo o njima. I ti i ja smo u stanju da budemo svesni svojih okolnosti, a da ipak svoje misli navodimo na nešto što će izgraditi i ojačati našu veru.

To je razlog zbog koga je Avram bio zauzet obožavanjem. Mi Boga proslavljamo kada nastavljamo da činimo ono za šta znamo da je ispravno čak i kada nam okolnosti ukazuju drugačije. Efescima poslanica (6:14) nam poručuje da u vreme duhovnog vojevanja opašemo svoja bedra istinom.

Kada u životu naiđeš na oluju, ukopaj se, budi čvrst kao kremen kamen i budi odlučan u Duhu Svetom da ćeš ostati van lađe. Vlro često oluja prestaje onoga trenutka kada se povučesh i skloniš u to svoje mesto sigurnosti i izvesnosti.

Đavo podiže oluje u tvom životu kako bi te preplašio. Važno je da u tim vremenima ne zaboraviš da je um bojno polje. Ne donosi zaključke na osnovu svojih misli ili osećanja, već ih proveravaj svojim duhom. Zavirivši u njega otkrićeš istu onu viziju koja se nalazila tamo od samog početka.

ZABRANJENO DVOUMLJENJE!

„Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se;

Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajući ništa; jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vjetrovi podižu i razmeću.

Jer takovi čovjek neka ne misli da će primiti što od Boga.”

Jakov 1:5-7

Moj pastir, Rick Shelton, često pominje kako je bio vrlo konfuzan kada je diplomirao na bogoslovnom fakultetu jer nije bio siguran u to šta bi trebao da radi. Bog mu je vrlo upečatljivo stavio na srce da se vrati u grad St. Louis, država Missouri, i da otpočne crkvu u njemu, što je On i nameravao. Međutim, kada je došlo vreme da se krene, u

džepu je imao negde oko pedeset dolara, ženu, jedno dete i još jedno na putu. Očigledno, njegove okolnosti nisu bile naročito povoljne.

I dok je pokušavao da odluči šta dalje, dve vrlo jake sveštenečke službe su mu ponudile da im se priključi. Plata bi mu bila vrlo dobra. Mogućnosti duhovnog rada su bile veoma privlačne i ako ništa drugo, sama pomisao da će raditi za jednu od te dve prilično poznate kuće bi bila dovoljna da zadovolji njegov ego. Što je duže razmišljao, postajao je sve zbunjeniji.

Iako je u jednom trenutku tačno znao šta treba da radi, u tom trenutku se premišljao između nekoliko opcija. Pošto njegove okolnosti nisu govorile u prilog povratka u St. Louis, bilo je vrlo primamljivo prihvatiti jednu od dve ponude, ali nijedna mu nije ulivala spokoj. Napokon je zatražio savet od jednog od pastira koji su ga pozivali da radi za njih. Čovek mu je mudro rekao: „Idi negde kako bi se primirio i isključio misli. Pogledaj u svoje srce i otkri šta je u njemu i – učini baš to!”

Poslušavši pastirov savet ubrzo je otkrio da mu je u srcu crkva u St. Louisu. Nije znao kako je otpočeti uzevši u obzir ono što jer imao u rukama, ali je bio poslušan i rezultati toga su zapanjujući.

Danas, Rick Shelton je osnivač i glavni pastir Life Christian Centra u St. Louisu. Trenutno je to crkva sa nekih tri hiljade vernika i sa službom koja se proteže po celom svetu. Na hiljade života je promenjeno i blagoslovljeno kroz tu crkvu. Ja sam pet godina radila kao pomoćni pastir u toj crkvi i moja služba „Život u Reči” (Life In The Word Ministries) je pronikla iz te crkve. Pomislite samo koliko toga bi đavo uspeo da ukrade putem sumnje i nevere da se pastir Shelton poveo za svojim umom, a ne srcem.

SUMNJA JE STVAR IZBORA

„A ujutro vraćajući se u grad ogladnje.

I ugledavši smokvu jednu kraj puta dođe k njoj, i ne nađe ništa na njoj do lišća sama, i reče joj: da nikad na tebi ne bude roda dovijeka. I odmah usahnu smokva.

I vidjevši to učenici diviše se govoreći: kako odmah usahnu smokva!

A Isus odgovarajući reče im: zaista vam kažem: ako imate vjeru i ne posumnjate, ne samo smokveno učinite, nego i gori ovoj ako rečete: digni se i baci se u more, biće.

I sve što uzištete u molitvi vjerujući, dobićete.

Matej 21:18-22

Kada su ga učenici začuđeni pitali kako je to samo uz pomoć reči Isus uništio smokvino drvo, On im je odgovorio, parafraziram: „Ukoliko verujete i ne budete sumnjali, moći ćete učiniti isto što sam i ja učinio smokvinom drvetu – pa čak i dela veća od toga” (Jovan 14:12).

Već smo rekli da je vera dar od Boga, te smo tako sigurni da vere imamo (Rimljanima 12:3). Međutim sumnja je stvar izbora. Ona predstavlja deo đavolje borbene taktike protiv našeg uma.

Pošto je svaki čovek u mogućnosti da sam izabere sadržaj svojih misli, kada se suočimo sa sumnjom, naša je obaveza da je prepoznamo kao takvu i da joj se usprotivimo rečima: „Ne hvala!” – te da nastavimo da verujemo.

Izbor je na tebi!

NEVERA JE ČIN NEPOSLUŠNOSTI

„I kad dođoše k narodu, pristupi k njemu čovjek klanjajući mu se

I govoreći: Gospode! pomiluj sina mojega; jer o mijeni bjesni i muči se vrlo; jer mnogo puta pada u vatru, i mnogo puta u vodu.

I dovedoh ga učenicima tvojjem, i ne mogoše ga iscijeliti.

A Isus odgovarajući reče: o rode nevjerni i pokvareni! dokle ću biti s vama? dokle ću vas trpljeti? Dovedite mi ga amo.

I zaprijeti mu Isus; i đavo iziđe iz njega; i ozdravi momče od onoga časa.

Tada pristupiše učenici k Isusu i nasamo rekoše mu: zašto ga mi ne mogosmo izgnati?

A Isus reče im: za nevjerstvo vaše. Jer vam kažem zaista: ako imate vjere koliko zrno gorušično, reći ćete gori ovoj: prijedi odavde tamo, i prijedi će, i ništa neće vam biti nemoguće.

Matej 17:14-20

Zapamtite: nevera prouzrokuje neposlušnost.

Možda je Isus već objašnjavao učenicima šta im je činiti u određenim situacijama, ali je njihova nevera dovela do toga da mu nisu bili poslušni. Zbog toga nisu imali ni uspeha.

U svakom slučaju, ostaje činjenica da će nas nevera, poput sumnje, ograditi od onoga na šta nas je Bog pozvao i za šta nas je pomazao u životu. Isto tako, ona će nas držati podalje od mira u kom On želi da uživamo dok se naša duša odmara u Njemu (Matej 11:28-29).

SUBOTNJI ODMOR

„Da se postaramo dakle ući u taj pokoj, da ne upadne ko u onu istu gatku nevjerstva.“

Jevrejima 4:11

Čitajući celo četvrto poglavlje Jevrejima poslanice otkrivamo da ono govori o počinju ili odmoru Božjeg naroda. Po odredbama Starog zaveta subota ili šabat je bio dan odmora. U Novom zavetu se o šabatu govori kao o mestu duhovnog odmora. Privilegija je svakog vernika da se ne brine i ne opterećuje. I vi i ja se u potpunosti možemo osloniti na Gospoda.

Pažljivim čitanjem napomenutog stiha saznajemo da u Božji pokoj nije moguće ući bez vere i da ćemo ga neverom i neposlušnošću izgubiti. Nevera će nas zadržati u „pustinji“, ali je Isus obezbedio večno mesto odmora koje je moguće nastaniti samo živeći od vere.

ŽIVETI IZ VERE U VERU

„Jer se u njemu javlja pravda Božija iz vjere u vjeru, kao što je napisano: pravednik će od vjere živ biti.“

Rimljanima 1:17

Pada mi na pamet jedan incident koji bi mogao vrlo uspješno da nam predstavi navedeni princip. Jedne večeri sam se vrtela po kući pokušavajući da poradim neke kućne poslove. Odjednom me je uhvatilo neko očajanje. Nije u meni bilo ni trunke zadovoljstva – u mom srcu nije bilo spokoja. Više puta sam postavila Gospodu pitanje: „Šta nije u redu sa mnom?“ Istini za volju, ovo nije bio prvi put da sam se tako osećala i zaista sam želela da odgonetnem o čemu se radi. Pokušavala sam da ispunime sve što sam smatrala da je neophodno za jednog vernika da čini, ali mi je izgledalo da nešto veoma značajno nedostaje.

Odjednom je zazvonio telefon i usled razgovora sam preturala po kutijici kartica sa citatima Svetog pisma koju mi je neko poslao. Nisam posebno obraćala pažnju ni na jednu od njih, već sam ih samo tokom telefonskog razgovora premeštala iz jedne ruke u drugu. Pošto sam prekinula vezu odlučila sam da ću nasumice izvući jednu od tih kartica i videti da li će mi biti od pomoći.

Izvukla sam onu na kojoj je bio ispisan tekst iz Rimljanima poslanice 15:13 – **„A Bog naše nade neka vas ispuni svakom radošću i mirom u veri, da imate izobilnu nadu silom Duha Svetoga“** (Čarničev prevod).

U tom trenutku sam shvatila!

Moj problem je bio sumnja i nevera. Samu sam sebe žalostila verujući đavoljim lažima. Bila sam negativna osoba. Nisam bila u stanju da se radujem i da budem spokojna zbog svoje nevere. Nemoguće je u isto vreme biti pun radosti, mira i nevere.

Odluči danas da ćeš verovati Bogu, a ne đavolu!

Nauči da živiš iz vere u veru. Na temelju teksta iz Rimljanima poslanice (1:17) dâ se zaključiti da je to način na koji se objavljuje

Božja pravednost. Gospod je morao da mi objavi da umesto života iz vere u veru, ja sam često živela iz vere u neveru ili sumnju, mučeci samu sebe između jednog i drugog. To je bio razlog moje nesreće i očajanja u životu.

Ne zaboravite šta Jakov kaže u svojoj Poslanici (1:7-8), da je čovek koji sumnja nepostojan u svim svojim putevima i nikada ne prima od Gospoda ono što želi. Neka tvoja odluka danas bude – više ne želim biti nepostojana osoba – i ne sumnjaj više.

Bog ima velike planove za tvoj život. Ne dozvoli đavolu da ih lažima ukrade od tebe, već dajmo sve od sebe da „**kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu**” (II Korinćanima 10:4-5).

Glava

12

Nespokojan i zabrinut um

Nespokojan i zabrinut um

Strah i zabrinutost su napadi na um kojima neprijatelj želi da nas odvрати od naše službe Gospodu. On se služi ovim pritiscima kako bi oslabio našu veru onemogućavajući joj time da se uzdigne i da nam pomogne da živimo kao pobjednici.

31. Utišaj gnev, i ostavi jarost; nemoj se drađiti da zlo
-iniš.

PSALAM 37:8

Neki ljudi u toj meri imaju problema sa zabrinutošću da se za njih može reći da su „navučeni“ na nju. Ukoliko se u njihovom životu ne može naći ništa zbog čega bi trebali da budu zabrinuti, pokušaće sami da u svom okruženju pronađu razlog za to. O sebi mogu reći da sam i sama imala taj problem tako da sam i te kako kvalifikovana za ocene ove vrste.

Zbog svoje neprekidne potrebe da se brinem u pogledu bilo čega nikako nisam mogla da uživam u miru koji mi je Isus obezbedio svojom smrću.

Zebnja i mir se međusobno isključuju.

Mir nije „nešto“ što bi se moglo nakalemiti na čoveka; on je plod Duha (Galatima 5:22), a plod je rezultat *boravka* na čokotu (Jovan 15:4). Termin boraviti možemo dovesti u vezu sa ulaskom u Božji mir o kome govori četvrto poglavlje Jevrejima poslanica i neki drugi delovi Biblije.

U Svetom pismu se čak nekoliko reči koristi u smislu zabrinutosti, u zavisnosti od prevoda koji se upotrebljava. *King James Version*¹ uopšte ne sadrži termin briga, već se kao upozorenje protiv nje koriste fraze poput „nemojte umovati“ (Matej 6:25 - 'take no thought'), „ne opterećujte se“ (Filibljanima 4:6 - 'be careful for nothing') i „prebacite sav svoj teret“ (I Petrova 5:7 - 'casting...all your care' - U sva tri slučaja kod Karadžića srećemo reč briga: ne brinite i sve svoje brige bacite na

¹ Tzv. Autorizovana verzija (*Authorised Version*), engleski prevod Svetog pisma nastao za vreme kralja Jamesa I; objavljen 1611. godine – prim.prev.

Njega. Trebalo bi pomenuti da su sve tri navedene engleske fraze, u stvari, sinonimi one jedne srpske 'ne brinite' - prim.prev). *The Amplified Bible*, izdanje Svetog pisma koji ja najčešće koristim, je poseban u toj meri što u sebi objedinjuje nekoliko prevoda stapajući ih u jednu celinu. Zbog svega navedenog napominjem da ću ja u cilju pojednostavljivanja materije koju želim da iznesem u ovom poglavlju navedeno duševno stanje zvati jednostavno zabrinutost ili briga.

DEFINICIJE

Rečnik *Webster* definiše termin *briga* kao : „ - dati se u brigu gl. 1. Osećati se nelagodno ili uznemireno (...) 2. Prouzrokovati osećaj zebnje, uznemirenosti ili bojazni (...) - *briga* im. 1. Izvor upornog zloslutnog interesovanja”.¹ Po jednoj od definicija koju sam čula o brizi, ona je opterećivanje ili mučenje sebe uznemirujućim mislima.

Onog trenutka kada sam čula da se briga može povezati sa mučenjem samog sebe uznemirujućim mislima, shvatila sam da mi to nije potrebno. Verujem da se bi isti zaključak doneo i svaki drugi vernik i da vernici, u principu, imaju dovoljno mudrosti da ne dozvole sebi da se uništavaju.

Zabrinutost svakako nije u stanju da popravi bilo šta. Pa zašto je se jednostavno ne oslobodimo?

Sledeći deo te definicije mi je takođe pomogao u shvatanju date pojave, a on glasi: „Zubima ščepati za vrat i tresti ili izranjavati, kao što to jedna životinja čini drugoj; mrcvariti neprekidnim ujedima i brecanjima”.²

Udubivši se u poruku ove definicije, došla sam do sledećeg zaključka - đavo koristi brigu kako bi nam činio upravo to što ona pominje. Nakon borbe sa zabrinutošću, makar i za samo nekoliko sati, to je upravo osećaj koji nas obuzima - kao da nas je neko ščepao za

¹ *Webster's II*, s. v. »worry«

² *The Random House Unabridged Dictionary*, 2nd ed. (New York: Random House, 1993), s. v. »worry«

vrat i tresao do iznemoglosti. Neprestani napadi i re-emitovanje istih misli se može poistovetiti sa neprestanim ujedima o kojima govori navedena definicija.

Briga je đavolji napad na naš um. Svakom verniku je naloženo nekoliko stvari po pitanju uma, a đavolja je želja da ih nijedan čovek ne primeni. U tome se ogleda njegova neprestana potreba da naše umove ometa pogrešnim mislima kako se nikada ne bismo prilagodili svojoj Bogom danoj svrsi.

U kasnijim poglavljima ćemo se baviti pitanjem šta su prave teme za razmišljanje, a za sada nastavimo svoju studiju o zabrinutosti kako bismo stekli što bolji uvid u to koliko je ona, u stvari, beskorisna.

Jevanđelje po Mateju (6:25-34) beleži neke od najboljih stihova koje bismo trebali čitati svaki put kada osetimo da nam se približava „napad zebnje“. Pogledajmo sada svaki od tih stihova kako bismo otkrili šta nam to Bog poručuje po pitanju ovog i te kako značajnog područja.

ZAR ŽIVOT NIJE VAŽNIJI OD STVARI?

„Zato vam kažem: ne brinite se za život svoj, šta ćete jesti, ili šta ćete piti; ni za tijelo svoje, u što ćete se obući. Nije li život pretežniji od hrane, i tijelo od odijela?“

Matej 6:25

Život je zamišljen kao iskustvo koje trebamo iskusiti u svojoj širini njegovih kvaliteta. U Jevanđelju po Jovanu (10:10) Isus kaže: „**Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi: ja dođoh da imaju život i izobilje.**“ Satana na razne načine pokušava da ukrade ovaj život od nas. Jedan od tih načina je briga.

U Jevanđelju po Mateju (6:25) otkrivamo da se nemamo za šta brinuti u životu – ni u jednom njegovom aspektu! Kvalitet života koji je Bog obezbedio za nas je u toj meri velelepan da u sebe uključuje sve. Međutim, svojom brigom mi ih gubimo kao što gubimo i život koji je On naumio da živimo.

ZAR NISTE VAŽNIJI OD PTICA?

„Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žnju, ni sabiraju u žitnice; pa otac vaš nebeski hrani ih. Nijeste li vi mnogo pretežniji od njih?“

Matej 6:26

Ne bi nam škodilo da s'vremena na vreme osmotrimo ptice. To nam je nalog od našeg Gospoda.

Ukoliko ne svakodnevno, a onda bar ponekad bismo trebali da uzmemo u obzir na koji su način naši pernati prijatelji zbrinuti. Oni bukvalno ne znaju na kojem punktu će primiti svoj sledeći obrok; međutim, do sada nisam videla nijednu pticu kako na nekoj grani doživljava nervni slom usled prekomerne doze zabrinutosti.

Naš Učitelj na ovom mestu želi da ukaže na jednu vrlo jednostavnu činjenicu: *Zar nisi mnogo značajniji od ptice?*

Čak i ukoliko imaš problema sa ličnom predstavom o tome koliko vrediš kao osoba, sasvim je izvesno da ti nije teško poverovati da si vredniji od ptica, a pogledaj kako se dobro Otac nebeski brine o njima.

ŠTA DOBIJAŠ BRINUĆI SE?

„A ko od vas može brinući se može primaknuti rastu svojemu lakat jedan?“

Matej 6:27

Poruka ovog stiha je – briga je beskorisna. Ona ne doprinosi ni jednom dobru. Ako je tako, zašto onda brinuti?

ZAŠTO BRINUTI?

„I za odijelo što se brinete? Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu; ne trude se niti predu.

Ali ja vam kažem da se ni Solomun u svojoj slavi ne obuče kao jedan od njih.

A kad travu po polju, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva; akamoli vas, malovjerni?"

Matej 6:28-30

Koristeći se ilustracijom jednog od svojih stvorenja, Bog ukazuje na činjenicu da ukoliko cveće, koje ništa ne čini, može biti tako zadivljujuće zbrinuto i izgledati tako dobro da zaseni čak i Solomuna u svom njegovom veličanstvu, onda je sasvim izvesno da i mi možemo biti sigurni u to da će se Bog i o nama pobrinuti.

ZATO, NE BRINITE NI O ČEMU!

„Ne brinite se dakle govoreći: što ćemo jesti, ili, što ćemo piti, ili čim ćemo se odijenuiti?"

Matej 6:31

Ovim stihom bih želela da se bavim nešto podrobnije, pa sa tim u vezi bih podsetila na naše klasično pitanje: „Šta ću da radim?"

Lično verujem da Satana šalje demone sa jednim zadatkom - da po ceo dan ponavljaju ovu frazu vernicima. Pluton teških pitanja se obrušuje na vernika koji troši svoje dragoceno vreme pokušavajući da dođe do nekakvog odgovora. Đavo neprestano pokušava da nas uvuče u borbu na liniji fronta našeg uma, nadajući se da će tako hrišćani uletetu u iscrpljujuću i dugotrajnu bitku.

Obratite pažnju na deo 31. stiha u kome nas Gospod upozorava da ne budemo zabrinuti. Ne zaboravite da od suviška srca govore usta (Matej 12:34). Neprijatelj zna da ukoliko mu pođe za rukom da dovoljan broj loših misli ubrizga u naš um, da će se one neminovno ispoljiti u našem govoru. Naše reči su od velikog značaja zbog toga što one potvrđuju našu veru - ili u nekim slučajevima naš nedostatak iste.

TRAŽITE BOGA, A NE DAROVE

„Jer sve ovo neznabošci ištu, a zna i otac vaš nebeski da vama treba sve ovo.

Nego ištite najprije carstva Božijega i pravde njegove, i ovo će vam se sve dodati.”

Matej 6:32-33

Sasvim je jasno da Božja deca ne smeju biti kao svet. Svet traži stvari, a na nama je da tražimo Gospoda. On nam je obećao da ukoliko budemo to činili da će nam on sve ostalo nadoknaditi.

Moramo naučiti da tražimo Božje lice, a ne Njegovu ruku!

Naš Otac nebeski se divi davanju dobrih darova svojoj deci, ali samo u slučaju da one nisu razlog naše vere.

Bog zna koje su naše potrebe i pre nego što mu ih mi saopštimo. Ukoliko mu ih samo pomenemo (Filibljanima 4:6) On će nam ih ispuniti u pravo vreme. Briga nam u ovome ne može biti ni od kakve pomoći. U stvari, ona može samo stvari dodatno pogoršati.

ŽIVI DAN ZA DANOM

„Ne brinite se dakle za sutra; jer sutra brinuće se za se. Dosta je svakom danu zla svoga.”

Matej 6:34

Brigu i zabrinutost bih želela da predstavim kao pokušaj da se danas živi sutra. Naučimo se koristiti vremenom na onaj način na koji nam ga je Gospod dao.

Život je da se živi – ovde i sada!

Nažalost, malo je onih koji znaju kako da iskoriste svaki svoj dan. Ali, ti možeš biti jedan od njih. Isus je rekao da Satana, neprijatelj, dolazi kako bi ti ukrao tvoj život (Jovan 10:10). Ne dozvoli mu da to više čini! Ne provedi ceo današnji dan brinući se o onom sutrašnjem. Dosta toga se krije i u ovome danas; neophodna mu je sva tvoja

pažnja. Božja milost je na tebi kako bi se izborio sa svim na šta danas naiđeš, a sutrašnja milost se neće spustiti na tebe sve do sutra i zato – ne troši uzalud svoje danas!

NEMOJ SE JESTI ILI STREPITI

„Ne brinite se ni za što nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša.”

Filibljanima 4:6

Ovo je još jedan od pogodnih stihova za razmatranje u trenucima „brižnog napada”.

Naročito preporučujem razgovetno izgovaranje Božje Reči u tim trenucima. Ona je poput mača oštrog sa obe strane kojim se moramo usprotiviti neprijatelju (Jevrejima 4:12; Efescima 6:17). Mač u koricama nam u vremenu napada nije od neke naročite koristi.

Bog nam je dao svoju Reč, *koristimo je!* Nauči napamet stihove Svetog pisma poput ovoga i u trenutku neprijateljskog napada odupri mu se na isti način kako je to činio i Hrist – *Božjom Rečju!*

OBARAJMO MUDROVANJA

„Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum na pokornost Hristu.”

II Korinćanima 10:4-5

Kada nas otpočnu „obrađivati” misli koje nisu u skladu sa Božjom Rečju, najbolji način odbrane je njeno glasno izgovaranje.

Božja Reč koja se čuje sa usta vernika, poduprta snagom vere je najefektivnije oružje koje se može upotrebiti protiv napada brige i zebnje.

BACI SVOJE BRIGE NA BOGA

„Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.

Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas.”

I Petrova 5:6-7

Kada neprijatelj pokuša da nam podvali neki problem mi imamo privilegije njegovog prebacivanja na Boga. Termin baciti se ovde može shvatiti u njegovom bukvalnom značenju – puštanje nečega neglim zamahom iz ruke ili neke sprave kako bi poletelo i palo na određenoj razdaljini od nas. Na nama je da sve svoje probleme bacimo na Boga. Verujte mi da je On u stanju da ih uhvati i na najbolji način reši.

Na temelju navedenog citata dolazimo do zaključka da poniziti se, u stvari, znači prestati brinuti. Osoba koja uporno brine na određeni način smatra da je sposobna da reši svaki svoj problem. Briga je ništa drugo do jurnjava misli koje pokušavaju da odgonetnu neko rešenje za nastalu situaciju. Ponosan čovek je pun sebe dok je ponizan čovek pun Boga. Ponosan čovek se brine, ponizan očekuje.

Samo je Bog u stanju da nas izbavi i On želi da mi budemo načisto sa time i da naša reakcija u svakoj situaciji bude oslanjanje na Njega i ulazak u Njegov počinak.

BOŽJI POČINAK

„Bože naš, zar im nećeš suditi? jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili. Nego su oči naše uprte u te.”

II Dnevnika 20:12

Koliko volim ovaj stih! Ljudi u njemu shvataju najmanje tri stvari, i to:

1. Nemaju snage da se odupru neprijatelju.
2. Ne znaju šta da rade.

3. Svoj pogled su morali da upru u Gospoda.

U stihovima 15 i 17 istog poglavlja otkrivamo šta im Gospod poručuje nakon što su došli do tog svog saznanja i otvoreno mu da saopštili:

„...ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji...

...ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod...”

Kako da se postavimo – zauzevši svoj položaj u Hristu ušavši u Njegov počinak. To znači da čekamo na Gospoda očiju uprtih u Njega i čineći ono što nam On nalaže ispunjeni „strahom Gospodnjim” da kako ne bismo ni slučajno bili rukovođeni svojim telom.

U pogledu ulaska u Božji počinak želela bih da naglasim sledeće: „Božji počinak” ne postoji bez protivljenja.

Kako bih objasnila šta želim time da kažem dozvolite mi da se poslužim pričom o dva slikara koji su dobili zadatak da na platnu predstave mir onako kako ga oni vide. Prvi je naslikao mirno jezero okruženo planinama. Drugi je naslikao bučni, nabujali vodopad nad kojim se ispružala brezova grana u kojoj se nalazilo gnezdo u kome se ptica spokojno odmarala.

Koji od njih dvojice je tačnije predstavio mir? Drugi. Naime, mir ne postoji bez protivljenja. Prvi slikar je predstavio stagnaciju. Scena koju predstavlja je tiha i možda odražava njegovu želja da se nađe na takvom mestu i da se oporavi od nekog svog stanja. Vrlo je moguće da se radi o vrlo lepoj slici, ali ona ne predstavlja „Božji počinak”.

Isus je rekao: **„Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svijet daje...”** (Jovan 14:27). Njegov mir je duhovni mir i Njegov počinak se doživljava u trenucima kada bije oluja – a ne kada je nema. Isus nije došao kako bi uklonio protivljenje iz našeg života već kako bi nam ponudio drugačiji pristu olujama koje nas u njemu zadese. Naš je zadatak da uzmemo Njegov jaram i da se učimo od Njega (Matej 11:29). To znači da je na nama da se naučimo

Njegovim postulatima, da životu pristupamo na način na koji mu je i On pristupao.

Isus se nije brinuo, te tako ni mi ne moramo da brinemo!

Ukoliko čekaš da nastane neki period u životu u kome nećeš morati da se brineš o ničemu kako bi prestao sa brigom moram ti reći da ćeš se prilično načekati i da vrlo verovatno takvo vreme neće *nikada* doći. Nisam negativna već samo iskrena.

Jevanđelje po Mateju (6:34) nam predlaže da se ne brinemo za sutra jer svaki dan ima dovoljno nevolje sam za sebe. Sam Isus je to izgovorio, a On sasvim sigurno nije bio negativan. Smirenost, uživanje u Božjem počinku usred oluje pribavlja priličnu slavu Gospodu jer je to jedan od dokaza da Njegovi metodi deluju.

BRINI SE! BRINI SE! BRINI SE!

Dobar deo života sam provela brinući se o stvarima na koje nikako nisam mogla da utičem. Volela bih kada bi mi se sve te godine mogle vratiti i kada bih im mogla pristupiti na sasvim drugačiji način. Međutim, kada jednom iskoristiš vreme koje ti je Bog dao, nemoguće je vratiti se unazad i početi sve ispočetka.

Moj suprug, sa druge strane, nije nikada brinuo. Često sam imala običaj da se razljutim na njega zato što nije želeo da se brine sa mnom i da mi se pridruži u otkrivanju svih strahota koje nas mogu zadesiti ukoliko Bog ne bi ispunio naše potrebe. Na primer, sedela bih u kuhinji i piljila u čekovnu knjižicu i pristigle račune, osećajući kako sam iz trenutka u trenutak sve uznemirenija pošto su računi uvek bili veći od novca koji bi nam bio na raspolaganju. U međuvremenu Dave bi bio u susednoj prostoriji, igrao se sa decom, gledao TV program dok su mu se oni penjali po leđima i stavljali uvijače u kosu.

Sećam se kako bi mu ne baš prijatnim glasom rekla: „Zašto ne dođeš ovde i uradiš nešto umesto što se igraš dok ja pokušavam da nas izvučem iz ovog haosa!“ Kada bi mi odgovorio sa pitanjem: „Šta želiš da uradim?“, nisam znala šta da mu odgovorim. Bila sam ljuta

zato što se on usuđivao zabavljati iako smo se suočavali sa ozbiljnim finansijskim problemima.

Dave bi me smirivao rečima da je Bog uvek izlazio na kraj sa našim potrebama, da smo mi ispunjavali naš deo zadatka (koji se sastoji u davanju desetka, dobrovoljnih priloga, molitvi i pozdanju u Njega) i da će Gospod ispuniti svoj. (Drugim rečima, ja sam se brinula dok je Dave verovao.) Onda bih im se pridružila u sobi, ali bi mi se ubrzo u mislima pojavilo pitanje: „I šta ćete sada da radite? Kako ćete platiti te račune? Šta ako...”

I tada bi se na ekranu mojih misli smenjivale slike propasti – poništenje prava na oslobađanje od hipoteke, oduzimanje našeg automobila, osećaj sramote pred rodbinom i prijateljima kada bismo morali da pozajmljujemo novac od njih i tome slično. Da li ste ikada bili u ovom „bioskopu”? Da li vam je um ikada bio preplavljen ovakvim mislima? Naravno da jeste jer u protivnom ne biste ni čitali ovu knjigu.

Nakon što sam se neko vreme bavila mislima koje mi je đavo ponavljao, vratila bih se u kuhinju i dohvatila svih računa, digitrona i čekovne knjižice i počela sve ispočetka. Kako je vreme prolazilo postajala bih sve uznemirenija. Onda bi došlo do reprize prethodne scene. Sada sam već vikala na Davea i na decu zbog toga što se oni zabavljaju dok ja preuzimam na sebe svu „odgovornost”.

Međutim, ovde se svakako nije radilo o odgovornosti već o brizi – o onome što mi je sam Bog rekao da bacim na Njega.

Osvrnuvši se na sve te godine sada shvatam da sam protraćila sve te večeri na početku našeg bračnog života. Vreme koje nam On daje je dragoceni dar. Međutim, ja sam ga tada prepuštala đavolu. Tvoje vreme je samo tvoje. Koristi ga mudro; današnjom stazom više nikada nećeš koračati.

Bog je ispunio svaku našu potrebu i to na razne načine. Nikada nas nije izneverio – nijednom. Bog je veran.

NE BRINI SE – UZDAJ SE U BOGA

**„Ne budite srebroljupci; budite zadovoljni onijem što imate.
Jer on reče: neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupati.”**

Jevrejima 13:5

Ovo je odličan stih za ohrabrenje svaki put kada se pitate da li će Bog ispuniti vaše potrebe.

U ovom stihu Bog nam jasno poručuje da se ne moramo svoje misli da usredsređujemo na novac, pitajući se kako ćemo da preživimo, zbog toga što će On da se postara za nas. On je obećao da nas nikada neće izneveriti ili napustiti.

Ispuni svoj deo, ali nemoj pokušavati da „odradiš” i onaj Božiji. Teret je to pretežak – ako ne budeš pažljiv, slomićeš se pod njegovim teretom.

Ne brini se. **„Uzdaj se u Gospoda i čini dobro, i u svojoj ćeš zemlji živeti, hranićeš se u obilju mira”** (Psalam 37:3 – *Bakotićev prevod*).

Ovo nam je obećano!

Glava

13

Osude, kritike i podozrenje

Osude, kritike i podozrenje

Osude, kritike i podozrenje predstavljaju uzrok mnogih nevolja u životu. Ovi „neprijatelji“ su u stanju da unište dobar deo naših odnosa sa ljudima oko nas. Ponovo, mesto okršaja je svakako um.

Ne sudite da vam se ne sudi;

MATEJ 7:1

Jedno od oruđa koje đavo uspešno koristi je naš stav da znamo sve. Ljudi nemaju tendenciju da se duže vremena zadržavaju u okolini onih koji u pogledu svega imaju neko *svoje* mišljenje.

Da vam dam jedan primer. Nekada sam poznavala jednu ženu čiji suprug je bio izrazito imućan biznismen. On je po prirodi bio prilično tih čovek, a ona je htela da ga navede da govori više. Osim toga, radi se o čoveku koji je imao uvida u dosta stvari. Ona bi se vrlo ljutila na njega kada bi se u određenoj grupi poveo razgovor o temi koja je njemu bila izrazito poznata pošto on nije želeo da iznosi informacije koje su mu o datom pitanju bile poznate.

Jedne večeri, kada su se vratili sa nekog prijema, žena je počela da ga prekorava rečima: „Zašto im nisi ništa rekao o onome o čemu su razgovarali? Samo si sedeo i pravio se kao da ništa ne znaš o tome.“

„Ja znam onoliko koliko znam,“ bio je njegov odgovor. „Ćutim i pokušavam da otkrijem šta drugi znaju o tome.“

Moje je mišljenje da je upravo ovo jedan od činilaca koji je doprineo njegovom obogaćenju. Čovek je bio mudar! Malo je onih koji su u stanju da se obogate bez mudrosti. I malo je onih koji imaju prijatelje bez mudrosti koja je neophodna u međuljudskim odnosima.

Predrasude, svojeglavost i kritike su tri sigurna načina za rastakanje međuljudskih odnosa. Satana, naravno, želi da budemo usamljeni i odbačeni kako bi bez poteškoća napadao naš um. Nadam se da će nam ovo poglavlje pomoći da razobličimo pogrešne oblike razmišljanja i da naučimo kako da se oslobodimo podozrenja.

TERMIN „SUDITI ” – DEFINICIJA

Po Vineovom *Rečniku novozavetnih termina* jedna od definicija starogrčkih reči koje se u Svetom pismu pojavljuju kao *presuda* je „odluka doneta na osnovu tuđih prestupa” nakon čega sledi upućivanje na reč „osuda”.¹ Isti izvor, jednu od starogrčkih reči koja se prevodi kao *suditi* delimično definiše kao „stvarati mišljenje” nakon čega upućuje na reč „presuditi”.²

Jedino Bog ima pravo da sudi. S tim na umu, može se reći da mi sami sebe u trenutku kada sudimo o drugima postavljamo u ulogu boga u životu date osobe.

Ne znam za vas, ali ta činjenica u meni budi „strah Gospodnji”. Prilično sam hrabra, ali ni pod kojim okolnostima ne želim da se pretvaram da sam bog! Ovo je bio jedan od mojih velikih problema i nadam se da ću biti u stanju da budem od koristi kada otkrijem neke od stvari na koje me je Bog u pogledu ovoga naučio.

Kritika, svojeglavost i osuda predstavljaju vrlo srodne stvari te ćemo se zato pozabaviti njima kao jednim velikim problemom.

Ja sama sam bila vrlo kritična osoba zato što sam se uvek usmeravala na ono što je loše, umesto na ono što je dobro. Neki ljudi su prilično skloni ovakvom pristupu. Sa druge strane, razdraganiji tipovi ličnosti ne žele u životu da vide ništa do samo njegovu veseliju stranu i ne obraćaju mnogo pažnje na bilo šta što bi moglo da im pokvari raspoloženje. Melanholičnije ili osobe sklone kontrolisanju često vide prvo ono loše. Uopšteno govoreći to su ljudi koji bez ikakvog obzira saopštavaju svoje negativne primedbe ljudima oko sebe.

Moramo razumeti da svako od nas ima svoj pogled na svet oko sebe. Svi smo skloni tome da obelodanimo šta mislimo i upravo se ovde otkriva problem – ono što ja mislim je ispravno za mene, ali nije sigurno da je to ispravno i za tebe, i obrnuto. Naravno, svakome od

¹ W. E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1940), Vol. II: E-LI, p.281.

² Vine, “Hebrew and Greek Words,” Vol. II: E-LI, p.280.

nas je jasno da je zapovest „Ne ukradi!“ opšteobavezujuća, ali ja sada govorim o mirijadama svakodnevnih ličnih izbora koji niti su loši niti dobri, već jednostavno izraz naše volje. Trebala bih možda dodati da se ovde radi o izborima koje svaki čovek ima pravo da donosi sâm bez ickijeg „sufliiranja“.

Moj suprug i ja smo izrazito različiti po pitanju pristupa mnogim stvarima. Jedna od tih stvari bi bila – kako dekorisati kuću. Ne radi se o tome da se jednome ne dopada ono što bi odabrao drugi. Čini nam se da svaki puta kada idemo u kupovinu Dave odabere jednu stvar, a ja neku drugu. Zašto? Jednostavno zato što smo dve različite osobe. Njegovo mišljenje je isto tako dobro kao i moje, odnosno moje mišljenje je isto tako dobro kao i njegovo – ali su to dva različita mišljenja.

Bile su potrebne godine pre nego što sam shvatila da nema u Daveu nikakav problem samo zato što se ne slaže sa mnom. Naravno, svaki put kada bi došlo do razlike u mišljenjima nisam propustila priliku da mu saopštim kako sa njim nešto nije u redu zato što ne misli isto kao i ja. Očigledno je moj stav proizvodio trvenja među nama i škodio našem odnosu.

PONOS: PROBLEM EGA

„...kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je Bog kome udijelio mjeru vjere.“

Rimljanima 12:3

Predrasude i kritike su plod mnogo dubljeg problema: ponosa. Kada nam je ego mnogo veći od onoga koliki bi trebao biti dolazi do problema o kojima smo već govorili. Sveto pismo nas neprestano upozorava na opasnost umišljenosti.

Kada bilo ko od nas nadvisi svoje okruženje u određenoj oblasti to je samo zato što ga je Bog podario naročitom milošću u tom području. Umišljenost ili visoko mišljenje o sebi često dovodi do toga da sa nipodaštavanjem gledamo na ljude oko sebe i da ih smatramo

„manjim“ osobama od nas samih. Ovakav stav ili ovakvo razmišljanje je izrazito ogavno u Božjim očima i ono otvara mnoga vrata neprijatelju u našem životu.

STRAH GOSPODNI

„Braćo! Ako i upadne čovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljate takvoga duhom krotosti, čuvajući sebe da i ti ne budeš iskušan.

Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov.

Jer ako ko misli da je što a nije ništa, umom vara sebe.”

Galatima 6:1-3

Pažljivo razmatranje navedenog citata nam jasno otkriva na koji način bismo trebali da reagujemo na uočenu slabost u drugima. U njemu se otkriva mentalni stav koji bismo trebali da izražavamo. Na nama je da održavamo „strah Gospodnji“ u pogledu ponosa i da budemo vrlo obazrivi ne bismo li kako osudili druge i bili kritični prema njima.

KO SMO MI DA SUDIMO?

„Ko si ti koji sudiš tuđemu sluzi? On svojemu gospodaru stoji ili pada. Ali će ustati; jer je Bog kadar podignuti ga.”

Rimljanima 14:4

Zamisli sledeću situaciju: na kućnima vratima ti se pojavio komšija i počeo je da ti daje uputstva o tome šta bi tvoja deca trebala da oblače kada idu u školu i u koju školu bi trebalo da su upišu. Koja bi bila tvoja reakcija? Ili, recimo da te komšinica zaustavi da ti kaže kako nije zadovoljna načinom na koji tvoja kućna pomoćnica (za koju ti smatraš da je vredna i radna) čisti tvoju kuću. Koji bi bio tvoj odgovor na to?

Upravo to vam je i poruka navedenog citata. Svaki od nas pripada Bogu i čak i ukoliko imamo određene slabosti On je kadar da nas uspravi i opravda. Svi smo odgovorni Bogu, a ne jedni drugima; zbog toga je važno da ne osuđujemo jedni druge.

Đavo se trudi da ubrizga osudu i kritiku u ljudske umove. Sećam se da sam ranije smatrala nekom vrstom svoje lične zabave da dok sedim u parku ili kupujem u tržnom centru posmatram ljude oko sebe i stvorim neku svoju sliku o njima: o njihovom oblačenju, frizuri, drugovima i slično. Trebala bih istaći da nismo u stanju sprečiti sebe da imamo mišljenje o nekome/nečemu, ali ga svakako ne moramo svaki put obelodaniti. Čak smatram da je moguće razviti svoju ličnost do te mere da nemamo tako mnogo mišljenja o drugima i da ona koja imamo ne budu negativne prirode.

Imam običaj da kažem sebi: „Joyce, to se tebe ne tiče.“ Jedan od glavnih problema se ogleda u našoj tendenciji da svoje mišljenje u toj meri razrađujemo sve dok ga ne pretvorimo u osudu. Problem u našim očima raste što više razmišljamo o njemu, govorimo o njemu drugima, pa čak i ako ga saopštimo onome o kome razmišljamo. Tada može doći do pravog praska koji je u stanju da naruši kako međuljudske odnose tako i da utiče na duhovnu stvarnost. Mnogo je problema koje možeš izbeći ubuduće ukoliko naučiš da kažeš: „Ovo se mene ne tiče.“

Osuda i kritika su bili vrlo prisutni u mom domu tako da mogu reći da sam odrasla sa njima. U ovakvim slučajevima – možda je to slučaj i sa tobom – bi se moglo reći da ceo život može da se pretvori u želju da se igra košarka sa slomljenom nogom. Pokušavala sam da se „loptam“ sa Bogom, htela sam da sve bude po Njegovom, da razmišljam i ponašam se onako kako On to želi, ali jednostavno nisam mogla. Bile su potrebne godine dok se nisam suočila sa utvrđenima u svom umu što je dovelo do promene u mom ponašanju.

Zapamti: tvoje ponašanje se neće promeniti sve dok se ne promeni tvoje razmišljanje.

U Jevanđelju po Mateju (7:1-6) se nalaze zapisani klasični stihovi na temu osude i kritike. Svaki put kada imaš problem u ovoj sferi

svog života pročitaj ove i njima slične stihove. Čitaj ih naglas koristeći ih kao oružje protiv đavola koji pokušava da izgradi utvrđenje u tvom umu. On, takođe, možda deluje iz utvrđenja koje je već odavno izgradio.

Pogledajmo sada te stihove i ja ću pokušati da ih objasnim deo po deo.

SETVA I ŽETVA OSUDE

„Ne sudite da vam se ne sudi;

Jer kakovijem sudom sudite, onakovijem će vam se suditi; i kakovom mjerom mjerite, onakom će vam se mjeriti.”

Matej 7:1-2

Ovi stihovi nam jasno stavljaju do znanja da ćemo požnjati ono što sejemo (Galatima 6:7). Zakon setve i žetve se ne odnosi samo na poljoprivrednu ili finansijsku stranu života, već isto tako i naš misaoni svet. Posejati i požnjati stav se može na isti način kao što je to slučaj sa novčanim ulaganjem.

Jedan sveštenik ima običaj da se zapita kada mu ljudi poruče kako su čuli da ga je neko osuđivao ili govorio o njemu na neprimeren način: „Da li to oni sada seju ili ja žanjem što sam posejao?” Vrlo često i mi žanjemo ono što smo sami sejali u život nekog drugog.

LEKARU, IZLEČI SE SAM!

„A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjećaš?

Idi, kako možeš reći bratu svojemu: stani da ti izvadim trun iz oka tvojega; a eto brvno u oku tvojemu?

Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa ćeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega.”

Matej 7:3-5

Đavo voli da nas „upošljava“ dražeći nas da osuđujemo greške drugih. Na taj način nikako da smognemo vremena da se pozabavimo onim što nije dobro u nama samima!

Druge mi nismo u stanju da izmenimo - to može samo Bog. Mi nismo u stanju ni da izmenimo sami sebe, ali možemo sarađivati sa Duhom Svetim i dozvoliti mu da deluje u nama. Prvi korak ka slobodi je uvek sučeljavanje sa istinom koju Gospod želi da nam objavi.

Kada je sva naša pažnja usmerena na greške drugih, obično je naše gledište o nama samima izvitopereno. Zato nam Isus nalaže da ne budemo obuzeti greškama drugih jer se mnogo grešaka može naći i u nama samima. Dozvoli Bogu da se prvo On pozabavi sa tobom i tek tada ćeš moći naučiti koji je biblijski način pomoći bratu u njegovom napretku na putu hrišćanstva.

LJUBITE JEDAN DRUGOGA

„Ne dajte svetinje psima; niti mećite bisera svojega pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojima, i vrativši se ne rastrgnu vas.“

Matej 7:6

Verujem da se ovaj stih odnosi na našu Bogom-danu mogućnost da volimo.

Ukoliko vi i ja imamo sposobnost i zapovest od Boga da volimo ljude oko sebe i umesto da se toj zapovesti pokoravamo mi ih osuđujemo i kritikujemo to znači da smo svetinju (ljubav) bacili psima i svinjama (demonskim duhovima). Dozvolili smo im da pogaze naše svetinje i da se vrata i rastrgnu nas.

Važno je da svaki od nas shvati da *voleti* znači zaštititi se od demonskih napada. Ja ne verujem da je đavo u stanju da načini neku veću štetu osobi koja voli.

Kada sam zatrudnela sa našim četvrtim detetom bila sam već Duhom Svetim ispunjeni hrišćanin sa pozivom na službu, marljivi učenik Božje Reči. Znala sam sve o tome kako da se oslonim na Božju

Reč po pitanju iscelenja. Međutim, u toku prva tri meseca svoje trudnoće bila sam veoma bolesna. Gubila sam na težini i bila sam veoma slaba. Većinu vremena bih provodila ležeći na sofi uz osećaj mučnine i premora tako da sam se jedva pomerala.

Cela situacija mi je izgledala veoma čudno pošto sam prethodne tri trudnoće podnela veoma dobro iako nisam baš nešto bila upoznata sa Rečju Božjom, jer iako sam bila član crkve nisam nešto aktivno upotrebljavala svoju veru. Sada, iako sam bila i te kako upoznata sa Božjim obećanjima bila sam bolesna – a da čudo bude još veće, ni sva količina molitve i ukoravanja đavola nisu donosili rezultate.

Jednog dana, dok sam ležala u krevetu, čula sam kako se moj suprug i deca provode u dvorištu. Ljutito sam upitala Gospoda: „Šta to nije u redu sa mnom? Zašto sam ovako bolesna? I zašto mi se stanje ne poboljšava?“

Duh Sveti me je podstakao da pričitam sedmo poglavlje Matejevog jevanđelja. Upitala sam Gospoda o odnosu ovog poglavlja sa mojim stanjem. Imala sam osećaj kako bih trebala da iščitavam iste stihove iznova i iznova. Konačno, Bog me je podsetio na događaj koji se dogodio nekoliko godina ranije.

Rukovodila sam jednom kućnom grupom na kojoj smo proučavali Sveto pismo na koju je dolazila jedna žena koju ćemo zvati Jane. Jane je pohađala naša predavanja vrlo predano sve dok nije zatrudnela, od kada je za nju dolazak predstavljao ne mali napor.

Dok sam ležala na svom krevetu tog dana prisetila sam se da smo jedna „sestra“ i ja prilikom razgovora kritikovali Jane zato što se nije „suprostavila okolnostima“ i dolazila na predavanja. Ni jedna od nas joj nije ponudila nikakvu pomoć. Naše je mišljenje bilo da je koristila svoju trudnoću kao izgovor da bi bila lenja i da udovoljava sama sebi.

Sada sam se ja nalazila u istim okolnostima kao i Jane dve godine ranije. Bog mi je pokazao da iako sam se dobro osećala tokom svoje prethodne tri trudnoće da sam svojim kritikama i osudom otvorila velika vrata pred đavolom. Svoje sam bisere, svetinje (svoju sposobnost da volim Jane) bacila pred pse i svinje i sada su se oni vratili kako bi me rasrtgli. Nije mi trebalo mnogo da se pokajem.

Nakon toga sam se oporavila i nisam imala nikakvih problema do kraja trudnoće.

Iz ovog incidenta sam naučila koja opasnost leži u osuđivanju i kritikovanju drugih. Volela bih kada bih mogla da kažem da od tada nisam ponovila istu grešku, međutim istina je da sam u nju zapala još mnogo puta. Svaki od tih puta Bog je morao da se pozabavi sa mnom, i ja sam mu zahvalna da jeste.

Svi grešimo. *Svi* imamo slabe tačke. Sveto pismo nam poručuje da ne treba da budemo okoreli, kruti jedni prema drugima već da praštamo jedni drugima i da iskazijemo milost međusobno, kao što ju je i Bog nama iskazao u Hristu (Efescima 4:32).

OSUDA RAĐA OSUDU

„Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe koji god sudiš! jer kojijem sudom sudiš drugome, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći.“

Rimljnima 2:1

Drugim rečima, istu onu stvar za koju osuđujemo druge, sami činimo.

Gospod mi je jednom prilikom dao veoma dobar primer kako bih razumela ovaj princip. Razmišljala sam o tome kako to da kada sami činimo nešto smatramo to ispravnim, a osuđujemo druge kada čine to isto. Tada mi je rekao: „Joyce, sebe svako gleda kroz staklo uz boji, a na druge kroz ono uveličavajuće.“

Za svoje ponašanje uvek nalazimo izgovor, ali kada neko drugi učini isto to, često smo nemilosrdni. Činite drugima ono što želite vama da se čini (Matej 7:12) je jedan od dobrih principa u životu koji može da spreči mnoge kritike i osude.

Osuda je izdanak negativnog uma – razmišljanje o tome šta je loše kod nekog čoveka, umesto o onome što je kod njega dobro.

Budi pozitivna, a ne negativna osoba!

To će ljudima oko tebi doneti mnogo toga dobrog, ali tebi još više.

ČUVAJ SVOJE SRCE

„Svrh svega što se čuva čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život.“

Priče Solomunove 4:23

Ukoliko želiš da život utiče u tebe i da izvire iz tebe, čuvaj svoje srce!

Određene vrste misli su „nazamislive“ među vernicima – osuda i kritike su među njima. Sve što Bog želi da nas nauči postoji kako bi služilo našem dobru i sreći. Slediti Njega znači plodonosnost; slediti đavola znači neukorenjenost.“

SUMNIAJ U SUMNJU

„(Ljubav) sve snosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi.“

I Korinćanima 13:7

Mogu iskreno reći da je pokornost Svetom pismu za mene uvek predstavljala izazov. Mene su vaspitali da budem podozriva. U stvari, vaspitana sam tako da treba da sumnjam u sve, naročito ukoliko deluje dobro zbog toga što se u tome sasvim sigurno krije neki zahtev.

Osim toga što sam učena tako da treba da sumnjam na ljude oko sebe i na njihove motive, imala sam nekoliko vrlo loših iskustava ne samo dok nisam postala hrišćanka, već i nakon toga. Razmišljanje o tome od čega se ljubav sastoji i da ljubav uvek veruje u ono najbolje mi je u velikoj meri pomogla da razvijem potpuno novu sliku sveta.

Kada ti je um zatrovan, ili kada Satana izgradi utvrđenje u njemu, on se mora obnoviti u skladu sa Božjom Rečju. Način na koji se to odvija je putem učenja i razmišljanja, udublivanja, meditiranja te ponavljanja Božje Reči.

Sa nama je predivni Duh Sveti koji nas upozorava kada nam misli odlutaju sa pravog puta. Bog to čini sa mnom svaki put kada umesto „ljubavnih“ imam sumnjičave misli. Prosečan čovek mislio ovako: „Ako verujem ljudima, iskoristiće me.“ Možda je tako, ali beneficije poverenja su u stanju da nadmaše svako negativno iskustvo.

Poverenje i vera donose radost u život i pomažu napretku međuljudskih odnosa do njihovog maksimuma.

Kada se svede račun dobije se sledeće: Božji sistem funkcioniše, ljudski ne. Bog osuđuje osudu, kritiku i pozorenje; to bi trebao da bude i naš stav. Voli ono što Bog voli i mrzi ono što On mrzi. Dozvoli ono što On dozvoljava, a zabranjuj ono što je On zabranio.

Najbolji put je uvek onaj „središnji“. To ne znači da ne treba da se oslanjamo na premudrost i dar razlikovanja u svom odnosu sa ljudima. Nismo pozvani da otvaramo vrata svog života svakome na koga naiđemo, dajući tako svakome priliku da nas raspori. Sa druge strane, ne bismo trebali da gledamo na svakoga sa pozorenjem, očekujući svaki put da će hteti da nas iskoriste.

U BOGA SE UZDAJ KOMPLETNO - U ČOVEKA DISKRETN

„A kad bješe u Jerusalmu na praznik pashe, mnogi vjerovali su u ime njegovo, videći čudesa njegova koja činjalše.

Ali Isus ne povjeravalše im sebe; jer ih sve znadiljalše.

I ne trebalše mu ko da svjedoci za čovjeka; jer sam znadiljalše šta bješe u čovjeku.“

Jovan 2:23-25

Jednom prilikom nakon što sam iskusila nezavidnu situaciju u crkvi Bog me je podsetio na ove stihove.

Ovaj deo govori o Isusovom odnosu sa Njegovim učenicima. Jasno nam je da im se On nije poveravao. Ne čitamo da je bio sumnjičav prema njima ili da im uopšte nije verovao. Jednostavno zato što je bio upoznat sa ljudskom prirodom (koju ima svako od nas) nije im se previše poveravao.

Naučila sam vrlo dobru lekciju. Bila sam jednom prilikom prilično povređena u crkvi pošto sam se previše uplela u jednu sestrinsku grupu. Svaki put kada prekoračimo ravnotežu, otvaramo vrata za đavola.

Prva Petrova poslanica (5:8) beleži: „**Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.**”

Shvatila sam da sam se previše oslonila na sestre u toj grupi, polažući u njih poverenje koje sam trebala ukazati Gospodu. U međuljudskim odnosima postoji granica. Ko prekorači liniju mudrosti priziva nevolju i biva povređen.

Svoje neograničeno poverenje ukažite Gospodu. Na taj način dozvoljavate Duhu Svetom da vam pokaže u kom trenutku prelazite liniju ravnoteže.

Neki ljudi smatraju da imaju dar razlikovanja, a u stvari su samo sumnjičavi. Postoji dar Duha koji se zove dar razlikovanja duhova (I Korinćanima 12:10) i njime se razlikuje dobro od zla, a ne uočava samo zlo. Podozrenje izvire iz neobnovljenog uma; razlikovanje izvire iz obnovljenog duha.

Molite se za prave darove – ne za telo koje se problači u dar Duha. Pravi dar razlikovanja provocira molitvu, a ne ogovaranje. Kada se pravi problem otkrije putem pravog duhovnog dara, za njim sledi biblijski princip njegovog rešavanja, a ne telo koje je u stanju samo da proširi i zakomplikuje celu stvar.

LJUBAZNE REČI SU SLATKE I LEKOVITE

„Srce mudroga razumno upravlja ustima njegovijem, i dodaje nauku usnama njegovijem.

Ljubazne su riječi sat meda, slast duši i zdravlje kostima.”

Priče Solomonove 16:23-24

Misli i reči su povezani kao kost sa moždinom – teško ih je razdvojiti (Jevrejima 4:12).

Naše misli su neozvučene reči koje samo mi i Gospod čujemo, reči koje utiču na našeg unutrašnjeg čoveka, naše zdravlje, našu radost i naše stavove. Ono što mislimo vrlo često završi na našim usnama. Nažalost, one i ne tako retko dovode do toga da ispadamo glupi. Osude, kritike i podozrenje nikada ne mogu proizvesti radost.

Isus je rekao da je došao kako bismo mi mogli da uživamo u životu (Jovan 10:10). Otpočnite svoj život usaglašavati sa Hristovim umom i zakoraćićete u jednu sasvim novu dimenziju življenja.

Glava

14

Pasivan um

Ova izjava je sasvim izvesno tačna i u pogledu pasivnosti. Mnogo je hrišćana koji nisu ni upoznati sa značenjem ovog termina, akamoli da su u stanju da prepoznaju njegove simptome.

6. Izgibe moj narod, jer je bez znawa;

OSIJA 4:6

Pasivnost je suprotnost aktivnosti. Radi se o veoma opasnom problemu, naime i sama Božja Reč nam jasno stavlja do znanja da moramo biti budni, trezni i aktivni (I Petrova 5:8) - da podgrevamo i raspirujemo dar koji je u nama (II Timotiju 1:6).

Pročitala sam mnoge definicije termina „pasivnost“ i smatram da se radi o nedostatku osećanja, nedostatku želje, uopštenoj apatiji, mlakosti i lenjosti. U pozadini pasivnosti se nalaze zli duhovi. Đavo zna da neaktivnost, zanemarivanje vlastite volje dovodi do poraza. Sve dotle dok se vernik voljno suprostavlja neprijatelju, ovaj ga ne može pobediti. Međutim, kada se zagazi na područje pasivnosti, zagazilo se u područje i te kako opasno.

Mnogo je vernika dozvolilo sebi da budu rukovođeni emocijama tako da je sve što je neophodno kako bi se oni zaustavili odsustvo bilo kakvih osećanja. Slave Boga, ako tako osećaju; daju dobrovoljni dar, ako tako osećaju; održe svoju reč, ako tako osećaju - a ako tako ne osećaju, onda ne rade ništa.

I PRAZAN PROSTOR JE PROSTOR

„Niti dajite mjesta đavolu.“

Efescima 4:27

Prostor koji obično prepuštamo đavolu je neispunjen. Prazan, pasivan um je vrlo lako ispuniti lošim mislima.

Vernik koji ima pasivan um i koji se ne suprotstavlja negativnim mislima ih uskoro prihvata kao svoje. Ono što ne shvata jeste da su te misli ubrizgane od strane nečastivih duhova zbog toga što je u njegovom umu postojala praznina koju je bilo lako popuniti.

Jedan od načina na koji se mogu zle misli držati podalje on našeg uma jeste njegovo ispunjavanje onim dobrima. Đavola je moguće isterati, ali on i dalje obilazi po bezvodnim mestima. Kada se nakon nekog vremena vrati domu iz koga je isteran i pronade ga praznog, Sveto pismo u Jevanđelju po Luki (11:24-26) beleži da se vraća vodeći sa sobom druge i da novo stanje te osobe bude gore od onog prethodnog. Iz ovog razloga se nikada ne upuštamo u proterivanje đavola iz osobe koja ne zna kako da ispuni svoju prazninu.

Ne kažem da svako ko ima zle misli ima i zlog duha. Međutim, vrlo često je zao duh u pozadini zle misli. Osoba može neprestano obarati mudrovanja, ali će se ona neprestano vraćati ukoliko ne nauči kako da prazninu ispuni pravim mislima. Tada, kada se neprijatelj vrati, ne nalazi prostora u toj osobi.

Postoje agresivni gresi, gresi dopuštanja i pasivni gresi koji su gresi propuštanja. Drugim rečima, postoje loše stvari koje činimo i dobre stvari koje ne činimo. Na primer, međuljudski odnos može biti narušen izgovaranjem nesmotrenih reči, ali isto tako može biti narušen neizgovaranjem ljubaznih reči koje bi se trebale čuti, ali se nikako ne pominju.

Pasivna osoba smatra da ne čini ništa loše, pošto ništa ni ne čini. Suočena sa svojom greškom, ona odgovara: „Nisam ništa uradio!“ Analiza je tačna, ali ponašanje nije. Problem je nastao upravo iz razloga što do ničega nije ni došlo.

NADJAČATI PASIVNOST

Moj suprug Dave je pre dosta godina imao problema sa pasivnošću. Postojale su određene stvari u kojima je bio aktivan. Išao je na posao svaki dan, subotom bi igrao golf i nedeljom pratio prenose fudbalskih utakmica. Bilo je vrlo teško motivisati ga da radi bilo šta

više od ovoga. Ukoliko sam htela da mi okači sliku na zidu, bilo je potrebno i do tri ili četiri nedelje pre nego što mi je to učinio. Ovo je dovelo do priličnih trvenja među nama. Činilo mi se da on čini samo ono što mu je volja i ništa više od toga.

Dave je voleo Gospoda i obratio mu se po pitanju ovog problema i Bog mu je ukazao na neke od opasnosti koje leže u pasivnosti. Otkrio je da se iza njegove neaktivnosti kriju zli duhovi. Bilo je stvari u kojima nije imao problema pošto je održavao svoju volju u pogledu njih, ali u drugima je putem pasivnosti svoju volju prepuštao neprijatelju. To su bila područja u kojima je osećao pritisak, te se povukao u stanje bez prohteva, bez volje, bez motivacije da se određeni stvarima pozabavi.

Proučavanje Božje reči i molitva su bili takođe dva područja u kojima je bio pasivan. Pošto sam znala da ne traži putokaz od Gospoda, bilo mi je teško da mu se pokoravam. Ja sam i inače imala problem sa nepokornošću tako da jasno možete videti kako je đavo upotrebljavao naše slabosti da bi nas zavadio. Mnogo se razvoda dogodi zbog ovakvih problema. Bračnim parovima jednostavno nije jasno o čemu se radi.

Ja sam, u stvari, bila previše agresivna. Ja sam uvek bila za korak „ispred” Boga, u telu, radeći ono što sam mislila da treba očekujući da mi Gospod to blagoslovi. Dave nije činio ništa više od toga da je čekao na Gospoda, što me je naročito iritalo. Sada se smejemo kada se setimo kakvi smo bili, ali tada i nije bilo tako smešno i da Bog nije privukao našu pažnju i mi bismo bili deo jedne od onih brakorazvodnih statistika.

Dave je imao običaj da mi kaže kako sam ja uvek za korak ispred Gospoda, na šta sam ja njemu odgovarala da je on deset kilometara iza Njega. Ja sam bila preterano agresivna, a on preterano pasivan.

Kada je vernik neaktivan u polju u kome je primetan njegov talenat, to određeno područje postaje „oduzeto”. Što ga duže ne upotrebljava, sve manje i želi da ga upotrebljava. Jedan od najboljih primera toga je fiskultura.

Trenutno sam uključena u jedan prilično dobar program vežbi i što ga više upražnjavam, sve mi je lakši. U početku mi je bilo prilično teško. Svaki put posle treninga sam imala upalu mišića pošto sam dosta vremena unazad bila neaktivna. Kako je vreme prolazilo moje stanje je postajalo sve gore. Postajala sam sve slabija i slabija zbog neupotrebe svojih mišića.

Dave je počeo da uviđa koji je njegov problem. Imao je problema sa zlim duhovima zbog svoje prilično duge neaktivnosti. Nakon što mu je Duh Sveti otkrio tu istinu, Dave je odlučio da će ponovo biti aktivan i agresivan, a ne lenj i oklevalo.

Donošenje odluke je bio onaj lakši deo; sprovođenje teži. Teškoću je predstavljala činjenica da je u svakom od područja u kome je bio pasivan morao da „vežba” kako bi povratio snagu.

Počeo je da ustaje u pet sati ujutro kako bi čitao Sveto pismo i molio se pre polaska na posao. *Rat je otpočeo*. Đavo ne želi da se odrekne položaja koja je zauzeo i svakako ne želi da se povuče bez borbe. Dave bi ustao da provede određeno vreme sa Gospodom i onda zaspao u fotelji. Iako je bilo jutra kada je zaspao, ipak je bilo napretka pošto je ustajao iz kreveta pokušavajući da izgradi molitveni život.

Bilo je trenutaka kada mu je bilo dosadno. Bilo je dana kada je mislio da nije postigao nikakav progres, kada nije shvatao šta to čita ili kada je mislio da se njegove molitve svakako ne čuju. Ali nije hteo da odustane zbog objave Duha Svetog o njegovom stanju pasivnosti.

Primetila sam da bi sada svaki put kada bih zamolila Davea da mi okači sliku ili nešto slično reakcija usledila gotovo istog trenutka. Počeo je ponovo da razmišlja i da sam donosio odluke. Mnogo puta je osećao da bi najbolje bilo da odustane, ali on se nije obazirao na prohteve svoga tela. Što je više reagovao u skladu sa onim što je znao da je ispravno, uživao je u sve više i više slobode.

Biću isrena i priznaću da mu to uopšte nije bilo lako. Nije se oslobodio u roku od nekoliko dana ili sedmica. Pasivnost je jedan od najtežih prepreka pošto, kako sam već spomenula ranije, ne postoje osećaji koji bi nas podržali u borbi protiv nje.

Dave je ostao uporan uz Božju pomoć i danas više uopšte nije pasivan. On je administrator naše Službe *Life In The Word* (Život u Reči – prim.prev), nadgleda sve naše radio i televizijske programe i u njegovim rukama su svi finansijski aspekti naše Službe. On putuje sa mnohom i donosi odluke u pogledu naših putovanja. Isto tako je izvrstan porodičan čovek. Moli se i redovno provodi vreme u Božjoj Reči. Ukratko, on je čovek od uzora koga treba poštovati.

Još uvek igra golf i prati sportove, ali i radi mnogo toga drugog što bi trebao. Znajući ga sada i videći šta sve postiže niko ne bi pomislio da je ikada taj čovek imao problema sa pasivnošću.

Pasivnost se može nadvladati. Prvi korak u prevazilaženju pasivnosti u delima je prevazilaženje pasivnosti u mislima. Dave nije mogao da napreduje sve dok nije doneo odluku i promenio svoj način razmišljanja.

PRAVA DELA PRATE PRAVE MISLI

„I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“

Rimljanima 12:2

Postoji jedan dinamičan princip koji se proteže kroz Sveto pismo i niko ne može da pobeđuje u životu dok ga ne shvati i deluje u skladu sa njim: *prava dela prate prave misli*.

Dozvolite mi da to kažem na jedan drugi način: *nećeš biti u stanju da promeniš svoje ponašanje dok ne promeniš svoje razmišljanje*.

U Božjem poretku stvari, na prvom mestu je ispravno razmišljanje, a ispravno ponašanje je tek korak broj dva. Verujem da su odgovarajuća dela ili korektno ponašanje plod ispravnog razmišljanja. Mnogi vernici se trude da se ponašaju na pravi način, ali plod nije rezultat naprezanja. Plod je rezultat veze sa čokotom (Jovan 15:4). *Ostajanje* na čokotu podrazumeva poslušnost (Jovan 15:10).

Svaki put kada govorim o ovom principu, služim se rečima zapisanim u Efescima poslanici (4:22-24). Stih 22: **„Da odbacite, po prvome življenju staroga čovjeka, koji se raspada u željama prevarljivijem.“**

Stih 24: **„I obučete u novoga čovjeka, koji je sazdan po Bogu u pravdi i u svetinji istine.“**

Očigledno je da nam 22. stih poručuje da prestanemo da se ponašamo nedolično, a 24. stih nam poručuje da se ponašamo dolično. 23. stih je ono što jazovem „mostom“. On nam otkriva kako da se od stiha 22 (nedoličnog) dođemo do stiha 24 (doličnog ponašanja): **„I da se obnovite duhom uma svojega“**.

Nemoguće je preći sa nedoličnog na dolično ponašanje bez da se *prvo* ne promene misli. Pasivna osoba možda ima želju da čini ono što valja, ali to nikada neće činiti sve dok ne usaglasi svoje misli sa Božjom rečju.

Kao primer koji bih mogla izneti je jedan čovek koji se na jednom od mojih seminara prijavio za molitvu. Imao je problema sa požudom. On je zaista voleo svoju ženu i nije želeo da mu se brak uništi, ali je njegov problem trebalo nekako rešiti jer bi do toga neminovno došlo.

„Joyce, ja imam problema sa požudom,“ rekao mi je. „Čini mi se kao da ne mogu da se držim podalje od drugih žena. Hoćeš li se moliti za moje oslobođenje? Toliko puta su se mnogi molili za mene, ali nikada nije došlo do napretka.“

Duh Sveti me je tada naveo da mu kažem sledeće: „Da, moliću se za tebe, ali si ti odgovoran za sve one misli koje se odvijaju na ekranu tvog uma. Ukoliko želiš da iskušiš slobodu ne smeš više animirati pornografske misli ili zamišljati sebe sa drugim ženama.“

Poput ovog čoveka, mnogo je ljudi iz jednog trenutka u drugi shvatilo zašto se ne oslobađaju iako to iskreno žele: *oni žele da izmene svoje ponašanje – ali ne i svoje razmišljanje.*

Misli su područje u kome se ljudi ne retko poigravaju sa grehom. U Jevanđelju po Mateju (5:27-28) su zabeležene sledeće Hristove reči: **„Čuli ste kako je kazano starima: ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojemu.“** Grešno delo uvek ima svoju prethodnicu u grešnom razmišljanju.

Jedna žena koja je pohađala moje prve kućne grupe je predala svoj život Gospodu i želela je da joj se dom i brak obnove. Ceo njen život je bio jedna velika zbrka – dom, deca, brak, finansije, fizičko stanje, i td. Otvoreno je priznala da ona ne voli svoga supruga, u stvari ona ga je prezirala. Znajući da njen stav nije pobožan, bila je voljna da ga voli, ali jednostavno nije mogla da se navede bude u njegovoj blizini.

Grupa se molila, ona se molila, svi su se molili! Čitali smo joj stihove Svetog pisma i dali kasete koje je trebala da sluša. Predložili smo joj sve što smo znali i iako je bila prilično poslušna, nije bilo nikakvog napretka. *Šta nije bilo u redu?* Tokom jednog razgovora sa njom otrilo se da je ceo život bila sanjalica. Bila je sklona maštarijama u kojima joj je život ličio na bajku u kojoj je ona bila princeza, a njen Princ na belom konju bi se vraćao kući sa posla svaki dan sa cvećem i bombonjerom, oduzimajući joj dah svojom ljubavlju.

Cele dane je znala da provede maštajući na ovaj način, a kada bi se njen premoren, gojazan, oznojen i umoran muž vratio sa posla (uz osmeh u kome je nedostajalo nekoliko zuba), ona je počela da ga prezire.

Razmislite za trenutak o ovoj situaciji. Žena je bila nanovo rođena, pa ipak njen život je ličio na zbrku. Ona je želela da bude pokorna Bogu i da živi za Njega i želela je da voli svog muža zbog toga što je znala da je to Božja volja. Imala je želju da odnese pobeđu u svom životu i braku, ali ju je sopstveni um prevario. Nije bilo načina da nadjača gađenje koje je osećala prema svom suprugu sve dok ne bi naučila da razmišlja na pravi način.

Mentalno je živela u svetu koji ne postoji i nikada ne bi ni postojao. Zbog toga je bila u potpunosti nespremna da se suoči sa stvarnošću. Njen um je bio pasivan i pošto nije sama odabirala svoje

misli u skladu sa Božjom Rečju, zli duhovi su ubrizgavali svoje misli u njen um.

Sve dok je smatrala da se radi o njenim mislima i dok je uživala u njima, nije mogla da odnese pobjedu. Izmenila je svoje razmišljanje i njen život je počeo da se menja. Izmenila je svoj mentalni stav o svom mužu i on je počeo da deluje i da se ophodi prema njoj drugačije.

RAZMIŠLJAJTE O ONOME ŠTO JE GORE

„Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga.

Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.”

Kološanima 3:1-2

Ponovo se susrećemo sa istim principom: ukoliko želiš da živiš vaskrsim životom koji ti je Hristos obezbedio, onda ga traži tako što ćeš usmeriti svoje misli i držati ih usmerenima na ono što je gore, a ne na stvari koje su na zemlji.

Apostol Pavle jednostavno poručuje da ukoliko želimo dobar život, onda svoje misli moramo usmeravati na dobre stvari.

Mnogi vernici žele dobar život, ali su istovremeno pasivni - priželjkuju da se nekako sam od sebe poboljša. Ne retko su i ljubomorni na one oko sebi kojima ide sve od ruke i ozlojađeni su zbog toga što je njihov život tako težak.

Ukoliko želiš da nadjačaš svoje probleme, ukoliko zaista želiš da živiš vaskrsim životom *moraš imati i kičmu, a ne samo moždinu!* Moraš biti aktivan - a ne pasivan. Pravi postupci izviru iz pravih misli. Nemoj svom umu pristupati pasivno. Odluči se već danas da ćeš ga ispunjavati dobrim mislima.

Glava

15

Um Hristov

Verujem da ste doneli čvrstu odluku da ćete birati samo dobre misli, pa zato pogledajmo koje bi to misli bile koje bismo mogli nazvati ispravnima u skladu sa Božjom Rečju. Sasvim je sigurno da je mnogo misli koje bismo mogli smatrati nezamislivima za Hrista dok je bio na Zemlji. Ukoliko želimo da nastavimo Njegovim stopama onda moramo da razmišljamo na način na koji je On razmišljao.

16. *Jer ko pozna um Gospodwi da ga pou-i? A mi um Hristov i-mamo. *Isa. 40, B; Rim. II, 34.

I KORINĆANIMA 2:16

Verovatno vam je prva pomisao da je to nemoguće. „Joyce, Isus je bio savršen. Ja ću možda moći da poboljšam svoje razmišljanje, ali nikada neću biti u stanju da razmišljam kao On,“ verovatno smatrate.

Međutim, Sveto pismo nam poručuje da mi um Hristov imamo – i novo srce i novi duh.

NOVI SRCE I DUH

„I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvađiću kameno srce iz tijela vašega, i daću vam srce mesno.

I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.“

Jezekilj 36:26-27

Kao hrišćani, vi i ja imamo novu prirodu, onu koja pripada samom Bogu, a koja nam je dodeljena prilikom novog rođenja.

Iz navedenog teksta Svetog pisma se jasno daje zaključiti da nam je za poslušnost Njegovim uredbama i život u skladu sa Njegovim zakonom neophodnan Njegov Duh i novo srce (i um). Rimljanima poslanica (8:6) govori o telesnom i duhovnom mudrovanju i otkriva da je smrt rezultat usaglašavanja sa onim telesnim, a život sa onim duhovnim.

Veliki napredak bismo postigli već samim tim da naučimo razlikovati život od smrti.

Ukoliko ti neko ukazuje na smrt, ne sledi njegova uputstva. Ukoliko te bilo kakve poruke ispunjavaju smrću, jasno je kao dan da se tu ne radi o mudrosti duha.

Na primer, recimo da razmišljam o nepravdi koju sam pretrpela zbog neke osobe i da me to navodi na bes. Sve više razmišljam o tome kako mi se ne dopada ta osoba. Ukoliko sam u stanju da razlikujem, primećujem da se ispunjavam smrću. Sve sam uznemirenija, napetija, rastrzanija – možda čak osetim fizičku slabost. Glavobolja, mučnina ili nesvestica se mogu pojaviti kao rezultat mog pogrešnog razmišljanja. Sa druge strane, ukoliko bih razmišljala o tome kako sam blagoslovljena i kako je Bog dobar prema meni, otkrila bih da se ispunjavam životom.

Od velike je pomoći za vernika da u sebi nauči da pravi razliku između života i smrti. Isus je obezbedio sve što je bilo neophodno kako bismo bili puni života postavljajući u nas svoj sopstveni um. Na nama leži da li ćemo se prepustiti toku Hristovih misli.

Sada bih želela da nabrojim neke stvari koje nam mogu pomoći u našem prepuštanju Hristovom umu.

1. Neka ti misli budu pozitivne.

„Idu li dvojica zajedno da se nisu dogovorili?”

Amos 3:3 (*Bakotićev prevod – prim.prev*)

Kakve će misli imati osoba koja razmišlja u skladu sa Hristovim umom? Sasvim sigurno pozitivne. U ranijim poglavljima smo se detaljno pozabali temom neophodnosti pozitivnih misli. Ukoliko želite, možete se vratiti na peto poglavlje ove knjige i podsetiti se o značaju pozitivnog stava. Ja sam ga upravo pročitala i bila blagoslovljena time iako sam te redove sama zapisala.

Nikada nije na odmet govoriti o značaju pozitivnosti. Bog je pozitivan i ukoliko je i naša želja da se krećemo sa Njim naša je obaveza da se podesimo na istu talasnu dužinu sa Njim i da

otpočnemo da razmišljamo na pozitivan način. Ja ne zagovaram kontrolu uma, već pozitivan stav o životu.

Budite pozitivnog izgleda i stava. Imajte pozitivne misli i očekivanja. Uključujte se u pozitivne razgovore.

Isus je sasvim izvesno zračio pozitivnim pristupom i stavom. Prevazišao je mnoge poteškoće, uključujući napade na sebe lično – ljudi su iznosili neistine o Njemu, u trenutku kada su mu bili najpotrebniji učenici su ga napustili, bio je predmet podsmeha, usamljen, pogrešno shvaćen i iskusio mnogo toga sličnog. Međutim u atmosferi razočarenja, On je bio pozitivan. Uvek je imao komentar koji sokoli, reč koja hrabri; svima sa kojima se susretao je ulivao nadu.

Um Hristov u nama je pozitivan; to znači da svaki put kada zapadnemo u negativizam nismo usaglašeni sa njima. Milioni ljudi pati od depresije. Lično smatram da nije moguće zapasti u depresiju bez negativizma – osim ukoliko se radi o zdravstvenom problemu. Čak i u tom slučaju negativizam je u stanju samo da pogorša stanje i njegove simptome.

Treći Psalam (stih 3) kaže da je Gospod naša slava, da On podiže našu glavu. On želi da podigne sve u nama: naše nade, naše stavove, naša raspoloženja, naš pogled, ruke i srce – ceo naš život. On je naš božanski Podizač!

Bog želi da nas uzdigne, a đavo da nas potlači. Satana upotrebljava naša negativna iskustva i životne situacije kako bi nas deprimirao. Rečnik ovu reč *deprimirati* opisuje kao „potišiti u duhu: UTUĆI.”¹ Po Rečniku *Webster*, ono što je *deprimirano* je „potisnuto ispod nivoa okoline: UPALO (poput upalih obraza).”² *Deprimirati* znači gurati nadole ili održavati ispod nivoa površine. Svako od nas ima pravo da animira negativne misli, ali one nas samo sve više i više potiskuju nadole. Negativan stav ne rešava problem, on ga samo uvećava.

¹ *Webster's II*, s.v. “depress.”

² *Webster's II*, s.v. “depressed.”

POBEDITI DEPRESIJU

143. Psalam (stihovi 3-10) daje opis depresije i kako iz nje izaći. Pristupimo navedenom tekstu Svetog pisma nešto detaljnije kako bismo otkrili koji su to koraci koji vode do pobjede nad ovim napadom neprijatelja:

1. Identifikuj prirodu i uzrok problema.

„Neprijatelj goni dušu moju, gazi u prah život moj, posađuje me u mrak, kao davno pomrle.“

Psalam 143:3

‘Biti posađen u mraku kao davno pomrli’ za mene predstavlja vrlo upečatljivu sliku depresivne osobe.

Primitite da je uzrok ili izvor depresije, napada na dušu, Satana.

2. Shvati da depresija oduzima život i svetlost.

„Trne u meni duh moj, nestaje u meni srca mojega.“

Psalam 143:4

Depresija opterećuje duhovnu slobodu i snagu svake osobe.

Naš duh (poduprt i ohrabren Božjim Duhom) je jak i slobodan. Zbog toga Satana želi da optereti njegovu moć i slobodu puneći naš um tamom i žalošću. Molim vas da shvatite da je od životnog značaja odupreti se osećanju poznatom kao depresija u trenutku kada osetimo njegovu pojavu. Što duže ima priliku da bude u nama sve je teže odupreti mu se.

3. Priseti se dobrih vremena.

„Pominjem dane stare, prebrajam sve poslove tvoje, razmišljam o djelima ruku tvojih.“

Psalam 143:5

U ovom stihu se otkriva reakcija psalmiste na njegovo stanje. Pominjanje, prebrajanje i razmišljanje – sve su to funkcije uma. On je verovatno vrlo dobro upoznat sa činjenicom da će njegove misli da

utiču na njegova osećanja i zato se trudi da svoj um obuzme razmišljanjem o stvarima koje će mu pomoći da nadjača napad na svoj um.

4. Slavi Gospoda uprkos problemu.

„Pružam k tebi ruke svoje; duša je moja kao suha zemlja pred tobom.”

Psalam 143:6

Psalmista je upoznat sa značajem slavljenja: on podiže svoje ruke u znak slavljenja. Objavljuje svoju stvarnu potrebu – potreban mu je Bog. Samo je Bog u stanju da ga zadovolji.

Vrlo često ljudi zapadaju u depresiju zbog toga što im je nešto potrebno, a to nešto traže na pogrešnom mestu što dodatno pogoršava situaciju.

Gospod preko proroka Jeremije (2:13) poručuje: **„Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode.”**

Samo je Bog u stanju da napoji žednu dušu. Nemojte se zavaravati mišlju da je bilo šta drugo u stanju da vas u potpunosti zadovolji i „namiri”. Lov za pogrešnim stvarima nas uvek ostave u stanju razočarenja, a razočarenje redovno otvara vrata depresiji.

5. Vapi Bogu za pomoć.

„Pohitaj, usliši me; Gospode, nestaje duha mojega, nemoj odvratiti lica svojega od mene; jer ću biti kao oni koji odlaze u grob.”

Psalam 143:7

Psalmista traži pomoć. On, u stvari, poručuje: „Požuri Bože jer bez Tebe neću biti u stanju još dugo da izdržim.”

6. Slušaj Gospoda.

„Rano mi javi milost svoju, jer se u tebe uzdam. Pokaži mi put, kojim da idem, jer k tebi podižem dušu svoju.”

Psalam 143:8

Psalmista zna da mu je neophodna reč od Boga. Mora biti utvrđen po pitanju Božje ljubavi i milosti. Neophodni su mu Božja pažnja i uputstvo.

7. Moli se za izbavljenje.

„Izbavi me od neprijatelja mojih, Gospode, k tebi pritječem.“

Psalam 143:9

Još jednom psalmista ukazuje na činjenicu da je samo Bog taj koji je u stanju da ga izbavi.

Molim vas da primetite kako tokom celog izlaganja on svoju pažnju usemerava na Boga, a ne na problem.

8. Traži Božju mudrost, znanje i vođstvo.

„Nauči me tvoriti volju tvoju, jer si ti Bog moj; duh tvoj blagi neka me vodi po stazi pravoj.“

Psalam 143:10

Možda psalmista želi da kaže da je iskoračio iz okvira Božje volje i zbog toga omogućio napad na svoju dušu. On želi da bude u okviru Božje volje zbog toga što zna da je za njega to jedino sigurno mesto.

Zatim traži od Boga da mu pomogne da bude postojan. Verujem da njegova fraza „vodi me po stazi pravoj“ upućuje na trenutnu uskomešanost njegovih emocija. On želi da bude na ravnom putu, a ne na putu punom uspona i padova.

UPOTREBLJAVAJ SVOJE ORUŽJE

„Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“

II Korinćanima 10:4-5

Satana upotrebljava depresiju kako bi milione ljudi uvukao u jamu tame i očaja. Samoubistvo je vrlo često rezultat očaja. Osoba sklona samoubistvu je često ona koja je vremenom postala u toj meri negativna da ne vidi nikakvu nadu u pogledu budućnosti.

Zapamtite: Negativna osećanja izviru iz negationim misli.

Um je bojno polje, mesto na kome se bitka dobija ili gubi. Odaberite danas pozitivnu stranu – odričući se svake negativne misli – i pokoravajući svoj razum Hristu.

2. *Drži se Boga*

„Ko se tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer je Gospod Gospod vječna stijena.”

Isaija 26:3

Isus Hristos je bio u neraskidivoj vezi sa svojim nebeskim Ocem. Nemoguće je imati takvu vrstu zajedništva sa nekim bez potpunog usmerenja na tu osobu. Ukoliko bismo moj suprug i ja bili zajedno u automobilu, on mi se obraća a moje misli su odlutale u nekom drugom pravcu, mi u tom trenutku nismo u nikakvom odnosu jer ja ne obraćam pažnju na njega. Zbog toga, usuđujem se reći da će se osoba koja deluje putem uma Hristovog držati Boga i Njegovih dela.

RAZMIŠLJAJ O BOGU I O NJEGOVIH DELIMA

„Kao salom i uljem nasitila bi se duša moja, i radosnijem glasom hvalila bi te usta moja. Kad te se sjećam na postelji, sve noćne straže razmišljam o tebi.”

Psalam 63:5-6

„Mislio sam o svijem djelima tvojim, razmišljao o radnji tvojoj.”

Psalam 77:12

„O zapovijestima tvojim razmišljam, i pazim na putove tvoje.”

Psalam 119:15

„Pominjem dane stare, prebrajam sve poslove tvoje, raznišljam o djelima ruku tvojih.“

Psalam 143:5

Psalmista David je često govorio o razmišljanju o Bogu, Njegovoj dobroti, delima i putevima. Izrazito je okrepljujuće iskustvo razmišljati o Božjoj dobroti i svim veličanstvenim delima Njegovim.

Jedno od mojih užitaka je gledati televizijske emisije o prirodi, životinjama, morskome svetu zbog toga što se u njima otkriva Božja veličina, Njegovo veličanstvo, neograničena kreativnost i činjenica da je On taj koji ceo svet održava silom svoje moći (Jevrejima 1:3).

Ukoliko je pobjeda ono što želimo onda će razmišljanje o Njegovim delima i putevima morati postati sastavni deo naših života.

Jedan od mojih omiljenih stihova Svetog pisma je zabeležen u Knjizi Psalama (17:15), koji glasi: **„A ja ću u pravdi gledati lice tvoje; kad se probudim, biću sit od prilike tvoje.“**

Mnogi dani su bili nesretni u mom životu zbog toga što sam svaki započinjala razmišljajući o svim pogrešnim stvarima već u trenutku kada bih se probudila. Mogu reći da sam zaista zadovoljna otkako mi Duh Sveti pomaže da polazim od uma Hristovog (uma Duha) koji je u meni. Zajedništvo sa Gospodom od ranog jutra je jedan od sigurnih načina da se svaki dan života pretvori u užitek.

ZAJEDNIŠTVO SA GOSPODOM

„...jer ako ja ne idem, utješitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama.“

Jovan 16:7

Ove reči je Gospod Isus izgovorio nešto pre nego što će se uzeti na Nebesa gde sedi s desne strane Oca u slavi. Očigledna je Božja volja koja se ogleda u Svetom pismu da budemo u bliskom zajedništvu sa Njim.

Ništa nam nije bliže od naših misli. Zato, ukoliko ispunimo svoje misli Gospodom, On ulazi u našu svest i mi uživamo u zajedništvu sa Njim što donosi radost, mir i pobjedu u našu svakodnevnicu.

On je svaki dan sa nama, kao što je i obećao (Matej 28:20; Jevrejima 13:5). Međutim, ukoliko ne razmišljamo o Njemu nismo svesni Njegovog prisustva. Može se dogoditi da se nalazim u jednoj prostoriji sa izvesnom osobom, međutim ukoliko bih bila opterećena nekim svojim mislima, moguće je da uđem i iziđem iz date prostorije, a da ne primetim da se u njoj nalazio još neko osim mene. Na ovaj način možemo razumeti i naš odnos sa Gospodom – On je uvek sa nama; međutim naša je obaveza da razmišljamo o Njemu i da budemo svesni Njegovog prisustva.

3. *Budi siguran da te Bog voli.*

„I mi poznamo i vjerovamo ljubav koju Bog ima k nama. Bog je ljubav, i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji.“

I Jovanova 4:16

Ono što se može reći za Božju ljubav, istina je i za Njegovu prisutnost. Ukoliko nikada ne razmišljamo o tome da nas Bog voli, nikada nećemo ni uživati u Njegovoj ljubavi.

Pavle se u Efescima poslanici, trećoj glavi, moli da ljudi sami za sebe iskuse Božju ljubav. Biblija kaže da nas Bog voli, međutim kolikom broju vernika još uvek nedostaje lična objava o Božjoj ljubavi?

Sećam se da sam na početku svoje službe, prve sedmice kada sam sama vodila svoja bogoslužjenja, upitala Gospoda o čemu On želi da propovedam na šta mi je On odgovorio: „Reci mom narodu da ga volim.“

„Znaju oni to,“ usprotivila sam se. „Želim da im propovedam nešto sadržajno, a ne lekciju o Jovanu 3:16 iz nedeljne škole.“

Gospod mi je rekao: „Veoma mali broj ljudi je upoznat sa tim koliko ih zaista volim. Kada bi znali, drugačije bi se ponašali.“

Kako sam počela da se bavim pitanjem Božje ljubavi shvatila sam da i sama imam neopisivu potrebu za njom. Gospod me je tokom mojeg istraživanja naveo na tekst zapisan u Prvoj Jovanovoj poslanici (4:16) koji nam nalaže da se upoznamo sa Božjom ljubavlju. To znači da ona mora biti nešto čega smo aktivno svesni.

Moje shvatanje Božje ljubavi je bilo veoma maglovito i slabo. Međutim Božja ljubav je namenjena da bude snažna sila u našim životima, sila koja će nas prevesti i preko najtežih iskušenja.

U Rimljanima poslanici (8:35) apostol Pavle nas hrabri: **„Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? ili golotinja? ili strah? ili mač?...”**. Pa nastavlju u stihu 37, **„Ali u svemu ovome pobeđujemo onoga radi koji nas je ljubio.”**

Veoma mnogo sam se bavila temom Božje ljubavi i postala sam i te kako svesna Njegove ljubavi prema nama razmišljajući o njoj i glasno je ispovedajući. Učila sam napamet stihove o Božjoj ljubavi, razmišljala o njima i svojim ih ustima ispovedala. Činila sam to uporno tokom nekoliko meseci sve dok objava Božje bezuslovne ljubavi nije postala stvarnost i za mene.

Sada je Njegova ljubav u toj meri stvarna za mene da čak i usred teškoća nalazim utehu u saznanju da me On voli i da više ne moram da živim u strahu.

NE BOJ SE!

„U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje...”

I Jovanova 4:18

Bog nas voli savršenom ljubavlju – onakve kakvi jesmo. Rimljanima poslanica (5:8) nam poručuje: **„Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas.”**

Vernici u kojima se nalazi um Hristov neće za sebe misliti kako su neizdrživo užasni. Njihove misli će biti utemeljene u pravедnosti.

Tvoja je obaveza da budeš svestan svoje pravednosti, da se iz dana u dan udubljuješ u to ko si „u Hristu“.

BAVI SE PRAVEDNOSŠĆU A NE GREHOM

„Jer onoga koji ne znadijaše grijeha nas radi učini grijehom, da mi budemo pravda Božja u njemu.“

II Korinćanima 5:21

Dobar deo vernika je opterećen negativnom slikom o sebi, mislima o tome kako je Bog sasvim sigurno nezadovoljan njima zbog količine njihovih slabosti i poraza.

Koliki deo svog vremena tračiš na osećanja krivice i osude? Primitite da sam pitala koji deo vremena tračiš, zbog toga što je upravo to ono što u tim trenucima radimo – traćimo vreme!

Ne razmišljaj o tome koliko si bio užasan pre nego što si prišao Hristu. Umesto toga, imaj na umu činjenicu da su kroz Njega postao sastavni deo Božje pravednosti. Ne zaboravi: *misli prethode delima*. Ukoliko želiš da izmeniš svoje ponašanje, moraš prethodno da izmeniš svoje razmišljanje. Nastavi samo da razmišljaš o tome kako si užasan i ponašaćeš se sve gore. Svaki put kada ti u um prodre neka negativna, osuđujuća misao, podseti samog sebe da te Bog voli i da si u Hristu postao Božja pravednost.

Ti se neprestano menjaš na bolje. Iz dana u dan duhovno napreduješ. Bog ima slavni plan za tvoj život. Ovo su misli kojima se imaš baviti.

To je ono što bi trebao da radiš sa svojim umom.

Voljno usaglašavaj svoje misli sa Božijima – nemoj sve što ti „padne na pamet“ da prihvataš kao nešto *svoje*.

4. *Neka te tvoje misli sokole.*

„Ako je tješitelj („navijač“), neka tješi...“

Rimljanima 12:8

Osoba u kojoj je um Hristov ima pozitivne, bodreće misli koje izgrađuju o drugim ljudima, kao i o sebi i o svojim okolnostima.

Služba sokoljenja je i te kako potrebna današnjem svetu. Niko nije u stanju da bodri osobu o kojoj nema pozitivan stav. Ne zaboravi da šta se god nalazilo u tvome srcu, to će i poteći sa tvojih usana. Obuzmi se „ljubavnim mislima“ – namerno.

Emituj misli ljubavi svetu oko sebe. Hrabri ih.

Vineov *Rečnik novozavetnih termina*, starogrčku reč *parakaleo*, koja je prevedena kao *tešiti*, definiše na sledeći način: „osnovno značenje: uputiti poziv (*para* – na stranu; *kaleo* - pozvati) ...upozoriti, ohrabriti, ukazati nekome na određeni vid držanja, ponašanja...”¹ Po meni, značenje ove definicije je prići osobi i ohrabriti je u tome da nastavi u svojim nastojanjima. Dar utehe o kome govori Rimljanima poslanica (12:8) se vrlo lako može nazreti u onima koji ga imaju. Oni neprestano ljudima oko sebe upućuju pozitivne reči – reči od kojih se ti ljudi bolje osećaju i koje ih ohrabruju da ne odustaju iako su se umorili.

Nema svaki čovek ovaj dar, ali svako može da nauči da bodri. Pravilo je prilično jednostavno: o onome što nije dobro ne treba razmišljati ili govoriti.

Ljudi imaju dosta svojih problema i zato nije potrebno da im ih mi stvaramo. Naš je zadatak da u ljubavi izgrađujemo jedni druge (Efescima 4:29). Ne zaboravi: ljubav uvek misli sve najbolje o drugima (I Korinćanima 13:7).

Kada otpočnemo da mislimo o ljudima na prijatan način i oni počinju da se ophode prema nama sve ljubaznije. Misli i reči su poput korica u kojima se krije oružje u kom se nalazi ili stvaralačka ili rušilačka moć. To oružje se može upotrebiti protiv Satane i njegovih dela ili se njime mogu potpomoći njegovi rušilački planovi.

Recimo da tvoje dete ima problema sa ponašanjem i da je očigledno kako mora da se menja. Moliš se za njega i tražiš od Boga da se umeša u njegov život i da sprovede sve neophodne promene.

¹ Vine, Vol. II: E-LI, p. 60.

Pitanje je na koji način ćeš razmišljati i govoriti o njemu tokom perioda čekanja na odgovor? Mnogi nikada ne vide odgovor na svoje molitve zato što sopstvenim mislima i rečima uguše ono što su izgovarili obraćajući se Bogu, onemogućavajući mu na taj način da bilo šta preduzme u korist „njihove stvari“.

Da li se treba moliti za svoje dete kako bi se ono promenilo i onda ispunjavati svoj um negativnim mislima o njemu? Ili recimo, nakon molitve za promenu reči: „Ovo dete se nikada neće promeniti!“ Prvi korak do pobede u životu je usaglašavanje svojih misli sa Božjom Rečju.

Mi ne živimo u skladu sa Božjom Rečju ukoliko su naše misli u suprotnosti sa onim što ona poručuje. Ne živimo Reč, ukoliko ne mislimo Reč.

Kada se moliš za nekoga, usaglasi svoje misli i reči sa onim što si se molio i tada ćeš i golim okom imati priliku da uočiš proboj.

Ne govorim sada o pristupu koji je neuravnotežen. Ukoliko tvoje dete stvara dosta problema u školi i neki prijatelj te upita kako ti je dete, šta reći ukoliko u njegovom životu još nije došlo do bilo kakve promene? Ovo je jedna od mogućnosti: „Do sada nismo videli nikakvo poboljšanje, ali ja verujem da Gospod deluje i da je moje dete u Božjim rukama. Iz dana u dan, malo po malo ćemo sasvim sigurno videti kako napreduje iz slave u slavu.“

5. Razvijaj zahvalnost

„Ulazite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom. Slavite ga, i blagosiljajte ime njegovo.“

Psalam 100:4

Osoba koja razmišlja u skladu sa umom Hristovim će imati misli pune zahvalnosti i obožavanja.

Mnoga vrata se otvaraju pred neprijateljem putem gundanja. Mnogo je onih koji su čak i fizički bolesni i žive slabašnim životom zahvaljujući bolesti zvanoj gundanje koja napada područja razmišljanja i međuljudske komunikacije.

Nije moguće živeti jakim životom bez zahvalnosti. Sveto pismo nas iznova i iznova upućuje na princip zahvalnosti. Gundanje rečju ili mišlju je deo principa smrti, a zahvalnost, prećutna i iskazana je deo principa života.

Ukoliko osoba ne poseduje zahvalno srce (um) iz njenih usta se neće čuti reči zahvalnosti. Kada smo zahvalni, to se čuje.

NEPRESTANO ZAHVALJITE

„Kroz njega dakle, da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana koje priznaju ime njegovo.”

Jevrejima 13:15

Kada zahvaljivati? Svagda – u svakoj situaciji, na svemu – na taj način ćemo zakoračiti u sferu pobedničkog života u kome nas đavo ne može navoditi.

Kako da nas kontroliše ako budemo radosni i zahvalni bez obzira na okolnosti na koje naiđemo? Istina je da ovaj vid života ponekad zahteva žrtvu hvale, ali ja bih radije žrtvovala svoju zahvalnost Gospodu, nego svoju radost đavolu. Shvatila sam (na onaj teži način) da ukoliko sam mrzovoljna i nezahvalna onda u meni nestaje i radost – predajem je duhu gundanja.

Psalmista kaže (34:1): **„Blagosiljam Gospoda u svako doba, hvala je njegova svagda u ustima mojima.”** Kako biti blagoslov za Gospoda? Tako što dozvoljavamo da Njegova hvala bude *svagda* u našim mislima i ustima.

Budite zahvalna osoba – osoba koja je zahvalna ne samo Bogu, već i ljudima. Kada neko učini nešto lepo za tebe, daj toj osobi do znanja da si joj zahvalan.

Iskazujte zahvalnost u okviru svoje porodice. Vrlo često uzimamo zdravo za gotovo Božje blagoslove. Dobar način da se nešto izgubi je ne biti svestan njegove vrednosti.

Ja mnogo cenim svoga supruga. Mi smo u braku već dosta godina, ali mu ja i danas stavljam do znanja da ga cenim. On je veoma strpljiv čovek i ima dosta drugih kvaliteta. Znam da je od značaja u cilju izgradnje i održavanja dobrih odnosa sa ljudima staviti im do znanja da ih cenimo, čak im posebno staviti do znanja koje su to osobine za koje smo zahvalni što ih poseduju.

Dolazim u dodir sa mnogim ljudima i ne prestaje da me zadivljuje činjenica kako su neki zahvalni na vrlo malim stvarima koje se čine za njih, dok su drugi nezadovoljni bez obzira na to koliko se učini za njih. Verujem da ponos ima dodirnih tačaka sa ovim problemom. Ima osoba koje su u toj meri pune sebe da bez obzira šta drugi učinili za njih, oni smatraju da oni ne zaslužuju samo to, već mnogo, mnogo više! Takva osoba će veoma retko da izrazi svoju zahvalnost.

Izražavanjem zahvalnosti mi ne samo da činimo dobro osobi kojoj se zahvaljujemo, već od toga imamo i mi koristi pošto oslobađa radost u nama.

Svaki dan razmišljajte o stvarima za koje biste trebali biti zahvalni. Izgovarajte ih Gospodu u molitvi i videćete da će vam se na taj način srce ispunjavati životom i svetlošću.

BUDITE ZAHVALNI NA SVEMU

„I ne opijajte se vinom, u kome je kurvarstvo, nego se još ispunjavajte duhom,

Govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pjesmama duhovnijem, pjevajući i pripovijedajući u srcima svojijem Gospodu;

Zahvaljujući za svašto u ime Gospoda našega Isusa Hrista Bogu i ocu.“

Efescima 5:18-20

Kako snažni stihovi!

Kako je moguće uvek biti ispunjen Duhom Svetim? Govoreći među sobom (pa i sami sebi) u psalmima, pojanju i duhovnim

pesmama. Drugim rečima, ispunjavajući svoje misli i reči Rečju Božjom – zahvaljujući uvek i na svemu.

6. *Usredsredi se na Boga.*

„I riječi njegove nemate u sebi da stoji; jer vi ne vjerujete onome koga on posla.“

Jovan 5:38

Božja Reč predstavlja zabeležene Božje misli kako bismo mi o njima razmišljali i usvajali ih. Ona odražava Njegovo mišljenje u pogledu bilo koga i bilo čega.

U Jevandjelju po Jovanu (5:38) Isus prekora neke nevernike. Znamo da je Božja Reč pisani oblik Njegovih misli i svi koji žele da veruju i da iskuse sve dobre rezultate verovanja moraju dozvoliti Njegovoj Reči da bude živa poruka u njihovim srcima. Ovo se postiže meditiranjem o Božjoj Reči. To je način na koji Njegove misli mogu postati naše misli što je jedini način da razvijemo um Hristov u nama.

U Jevandjelju po Jovanu (1:14) čitamo da je Hristos ovaploćena Reč. To ne bi bilo moguće da Njegov um nije bio sve vreme ispunjen Božjom Rečju.

Meditiranje o Božjoj Reči je jedan od najznačajnijih životnih principa. Vineov *Rečnik novozavetnih termina* dve starogrčke reči koje se u našem (engleskom – prim.prev) prevodu Svetog pisma pojavljuju kao *meditirati* definiše na sledeće načine: „...voditi brigu o nečemu, pažljivo slušati, praktikovati, ostvarivati, biti marljiv, primenjivati u širokom smislu te reči, uobražavati, zamišljati.“¹ Jedan drugi izvor u sklopu svog objašnjenja dodaje: „ponavljati sebi u bradu, mrmljati, šaputati“.²

Nisam u stanju u dovoljnoj meri naglasiti značaj ovog principa. Ja ga nazivam životnim principom zbog toga što on ubrizgava život u vas i u one oko vas.

¹ Vine, Vol. IV: LO-SER, p. 55.

² *Strong's New Exhaustive Concordance*, “Hebrew and Chaldee Dictionary,” p. 32.

Mnogi hrišćani su se uplašili termina „meditirati“ zbog istoimene prakse nekih paganskih i okultističkih religija. Međutim, dozvolite mi da vas podsetim da Satana nikada nije izmislio nešto originalno, svoje. Sve što on čini je izopačenje nečega što postoji u Carstvu svetla kako bi poslužilo njegovim mračnim ciljevima. Naša je obaveza da budemo u dovoljnoj meri mudri da shvatimo da ukoliko meditacija proizvodi zavidnu količinu energije za onu mračnu stranu, da će ona proizvoditi i snagu na dobro. Princip meditiranja izvire iz Božje Reči. Pogledajmo sada šta Božja Reč ima da kaže na ovu temu.

MEDITIRAJ I NAPREDUJ

„Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj (u engleskom prevodi je upotrebljena reč *meditiraj* – prim.prev) o njemu dan i noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putovima svojim i tada ćeš napredovati.“

Knjiga Isusa Navina 1:8

U ovom stihu nam Gospod jasno stavlja do znanja da Božju Reč nikada nećemo aktivirati fizički ukoliko je prethodno ne aktiviramo mentalno.

Prvi psalam (stihovi 2-3) govoreći o pobožnom čoveku kaže sledeće: **„Nego mu je omilio zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noć! On je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vrijeme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje.“**

MEDITIRAJ I BUDI ZDRAV

„Sine moj, slušaj riječi moje, prigni uho svoje besjedi mojoj.

Da ti ne odlaze iz očiju; čuvaj ih usred srca svojega.

Jer su život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu tijelu njihovu.“

Priče Solomunove 4:20-22

U svjetlu činjenice kako je jedna od definicija termina „meditirati“ *slušati*, treba shvatiti i ovaj stih Svetog pisma koji kaže da su Božje Reči izvor zdravlja i isceljenja tela.

Meditiranje (razmišljanje) o Reči Božjoj ima veliki uticaj na naše telo. Moj izgled se mnogo promenio u proteklih osamnaest godina. Mnogi mi kažu kako danas izgledam bar petnaest godina mlađa u odnosu na to kako sam izledala kada sam tek otpočela da proučavam Božju Reč i postavila je za žižu svog života.

SLUŠAJI ŽANJI

„I govoraše im: pamтите što čujete: kakom mjerom mjerite onakom će vam se mjeriti i dometnuće se vama koji slušate.“

Marko 4:24

Ovo nas podseća na princip setve i žetve. Što više posejemo, više ćemo požnjati u vreme žetve. Gospod nam u navedenom citatu stavlja do znanja da što više vremena uložimo u razmišljanje o Božjoj Reči, u njeno proučavanje, to ćemo više i primiti od nje.

ČITAJI ŽANJI

„Jer nema ništa tajno što neće biti javno; niti ima što sakriveno što neće izići na vidjelo.“

Marko 4:22

Dva poslednja stiha nas uveravaju da Božja Reč u sebi sadrži nezamisliva blaga, snažne životonosne tajne koje Bog želi da nam otkrije. One se objavljuju onima koji razmišljaju, meditiraju, koji se udubljuju u smisao, mentalno i javno upražnjavaju Božju Reč.

Lično sam kao učitelj Božje Reči dobro upoznata sa ovim principom. Gotovo je sasvim sigurno da je mogućnost onoga što mi Bog može iz jednog jedinog stiha Svetog pisma objaviti nepregledna. Proučavajući ga jednom dolazim do jednog njegovog značenja, a

sledeći put u njemu mogu otkriti ono što prošli put nisam, nešto sasvim novo.

Bog neprestano otkriva tajne svoje Reči onima koji je marljivo proučavaju. Ne budi jedan od onih koji neprestano žele da žive od tuđih otkrivenja. Proučavaj Božju Reč i dozvoli Duhu Svetom da blagoslovi tvoj život istinom.

O meditiranju o Božjoj Reči bih mogla još mnogo toga da kažem. Kao što sam već rekla, to je jedna od najznačajnijih stvari koje smo u stanju da naučimo da radimo. U toku celog dana, obavljajući svoje svakodnevne obaveze, možeš da zatražiš od Duha Sveteog da te podseti na određene stihove kako bi razmišljao o njima. Iznenadićeš se količini snage koja će se na ovaj način osloboditi u tvom životu. Što više meditiramo o Božjoj Reči, sve više ćemo imati priliku da crpimo iz nje snagu u nepovoljnim trenucima. Zapamtite: *snaga da se Božja Reč ostvaruje iz izvire iz običaja da se o njoj meditira.*

PRIHVATI REČ

„Zato odbacite svaku nečistotu i suvišak zlobe, i s krotošću primite usađenu riječ koja može spasti duše vaše.“

Jakov 1:21

Iz Božje Reči uočavamo da je ona sposobna da nas izbavi od greha, ali samo ukoliko je prihvaćena, implementirana, usađena i ukorenjena u našim srcima (umovima). Usaditi i ukoreniti Božju Reč se može jedino obraćajući pažnju na nju – osiguravajući joj prostor u našem umu više nego za bilo šta drugo.

Ukoliko dobar deo svog vremena provedemo meditirajući o svojim problemima onda ćemo se ukoreniti u njima. Ukoliko razmušljamo o tome šta je loše u našem i u životima onih oko nas, proporcije koje ćemo vremenom pripisati problemu će nas držati podalje od njegovog rešenja. Mogli bismo reći da je pred nama, na našem rasolaganju, ceo okean ispunjen životom, a da je sredstvo pomoću koga taj život možemo crpiti iz njega meditiranje o Božjoj Reči.

Naša služba se zove Život u Reči (*Life in the Word*), te iz iskustva mogu reći da u Božjoj Reči zaista *ima* života.

ODABERI ŽIVOT

„Jer tjelesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir.“

Rimljanima 8:6

Usmeriti vašu pažnju još jednom na Filibljanima poslanicu (4:8) mi se čini kao dobar način da se zaključí ovaj deo naše knjige. „**A dalje, braćo moja, što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god prečisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.**“

Stanje u kome bi se trebao nalaziti vaš um je opisan u ovom citatu. U vama je um Hristov – otpočnite da ga upotrebljavate. Ukoliko o nečemu On ne bi razmišljao, onda nemojte ni vi.

Upravo je ovaj neprestani „nadzor“ nad našim mislima način na koji se svaka misao zarobljava na poslušnost Isusu Hristu (II Korinćanima 10:5).

Duh Sveti je spreman da nas upozori ukoliko bi nam misli odlutale u pogrešnom pravcu. Tada je izbor na nama. Da li ćemo se prepustiti mudrovanju tela ili mudrovanju Duha? Jedan put vodi u smrt, a drugi u život. Ti biraš.

Odaberi život!

TREĆI DEO:

Mentaliteti pustinje

Izrailjci su punih četrdeset godina tumarali pustinjom kako bi prešli put koji traje jedanaest dana hoda. Zašto? Da li razlog tome leži u njihovim neprijateljima, okolnostima, usputnim preprekama ili nečem sasvim drugom što ih je sprečavalo da stignu do namerenog odredišta?

2. Jedanaest dana hoda od Hori-va preko gore Sira do Kadis-Varnije.

V MOJSIJEVA 1:2

Dok sam razmišljala o ovom pitanju, Bog mi je dao jedno snažno otkrivenje koje je meni lično, kao i hiljadama drugih bilo od velike pomoći. Rekao mi je: „Sinovi Izrailja su proveli četrdeset godina tumarajući pustinjom na putu koji traje svega jedanaest dana zbog toga što ih je krasio ‚mentalitet pustinje‘.”

DOSTA SI BORAPIO NA OVOM MESTU

„Gospod Bog naš reče nam na Horivu govoreći: dosta ste bili na ovoj gori.”

V Mojsijeva 1:6

Istini za volju, ne bismo trebali gledati na Izrailjce sa čuđenjem, pošto je velika većina nas ponovila istu grešku kao i oni. Umesto da napredujemo, da se probijamo, mi se konstatno vrtimo oko jednih te istih planina. Kao rezultat imamo pojavu da su nam za određene pobeđe potrebne godine iskustva iako se one mogu izvojevati relativno brzo.

Verujem da meni i vama Bog ponavlja istu poruku koju je onomad imao za Izrailjce:

„Dosta si vremena proveo na jednoj te istoj planini; došao je čas da kreneš dalje.”

DONESI ODLUKU I NE ODUSTAJ OD NJE

„Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.“

Kološanima 3:2

Bog mi je pokazao deset „mentaliteta pustinje“ koji su sinove Izrailja zadržavali u pustinji. Mentalitet pustinje predstavlja pogrešan stav uma.

Stav našeg uma može biti ispravan ili pogrešan. Ispravan stav nam donosi korist, a pogrešan škodi i sprečava naš napredak. Kološanima poslanica (3:2) nam poručuje da svoje misli odlučno usmerimo i da ih držimo usmerenima. Veoma je značajno da nam misli budu usmerene u dobrom pravcu. Pogrešni stavovi ne utiču samo na naše okolnosti, oni imaju uticaj i na naš unutrašnji život.

Ima onih koji *žive* u pustinji, a ima i onih koji jesu pustinja.

U određenom periodu svog života, čak i ukoliko bi mi okolnosti bile naklonjene, nisam znala kako da uživam u životu zato što sam iznutra bila „pusta“. Dave i ja smo imali lep dom, troje divne dece, dobra radna mesta i sasvim dovoljno novca za lagodan život. Međutim ja nisam bila u stanju da uživam u svojim blagoslovima zato što sam imala u sebi nekoliko mentaliteta pustinje. Moj život je za mene predstavljao pustinju zbog toga što sam ga na taj način doživljavala.

Ima onih koji svet oko sebe vide u potpuno negativnom svetlu zbog toga što su u životu iskusili mnoge nesretne okolnosti i nisu u stanju da zamisle da bilo šta može biti bolje. Dalje, ima onih koji sve vide crno i negativno zbog toga što su upravo takvi iznutra. Koji god bio uzrok toga, negativan pogled na svet čini osobu očajnom i gotovo nesposobnom da učini bilo kakav pomak ka Obećanoj zemlji.

Bog je sinove Izrailja oslobodio okova Misira kako bi zaposeli zemlju koju im je On obećao u večno nasleđstvo, zemlju u kojoj teku med i mleko i sve dobro što su mogli zamisliti, zemlju u kojoj ne bi bilo oskudice, zemlju blagostanja u svakom vidu postojanja.

Veći deo onog pokolenja koje je Bog izveo iz Misira nikada nije zakoračio u Obećanu zemlju; umesto toga pomrli su u pustinji. Po meni ovo je nešto najtužnije što se može dogoditi Božjem detetu – da ima toliko toga na raspolaganju, a opet da ne bude u stanju da uživa ni u jednom deliću svega toga.

Veći deo svog hrišćanskog života sam i sâma bila član te grupe. Bila sam na putu za Obećanu zemlju (Nebo), ali nisam uživala na samom putu dotle. Umirala sam u pustinji. Ali, hvala Bogu na Njegovoj milosti – zasjalo je svetlo u tami i On me je izveo iz nje.

Moja je molitva da vam ovaj poslednji deo knjige posluži kao svetiljka pomoću koje ćete prekinuti svoja lutanja po pustinji i uputiti se ka slavnome svetlu Njegovog neopisivog Carstva.

Glava

16

„Moja budućnost je određena mojom sadašnjosti.“

Mentalitet pustinje broj 1

„Moja budućnost je određena mojom sadašnnošću.“

Glava
16

Mentalitet pustinje broj 1

Izrailjci nisu imali pozitivnu viziju sopstvene budućnosti – odrekli su se svojih snova. Znali su odakle su krenuli, ali nisu znali kuda idu. Ceo njihov svet se zasnivao na onome što su videli i iskusili. Jednu stvar nisu znali, kako da vide „očima vere“.

18. Kad nema utvare, rasipa se narod;

PRIČE SOLOMUNOVE 29:18

POMAZANJE KOJE OSLOBAĐA

„Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje;

I da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.“

Luka 4:18-19

Potičem iz doma za koji se može reći da je bio nefunkcionalan. Nije mi strano iskustvo zlostavljanja. Moje detinjstvo je bilo ispunjeno strahom i mučenjem. Po nekim stručnjacima dečja ličnost se obrazuje u prvih pet godina života. Moja ličnost je bila oličenje haosa. Život mi se svodio na pretvaranja, duševne zidove koje sam izgradila kako bih se zaštitila od povreda. Isključivala sam svakoga čime sam, u isto vreme, i samu seba zaključavala. Bila sam obuzeta kontrolom; strah me je obuzeo u toj meri da sam bila u stanju da se izborim sa životom jedino kada bih osećala da se sve nalazi pod mojom kontrolom i da mi ni od koga ne pretila opasnost.

Kao mlada osoba koja pokušava da živi za Hrista i upražnjava hrišćanski stil života, bila sam svesna toga odakle sam potekla, ali mi nije bilo jasno kuda idem. Imala sam osećaj da će moja budućnost večno biti spojena sa mojom prošlošću. Često bih pomislila: „Kako

može osoba koja je imala prošlost kao ja ikada iskusiti pravu sreću? To je nemoguće!" Međutim, Isus je rekao da je došao kako bi iscelio bolesne, slomljene, ranjene i izubijane, ljude koje je nesreća skrušila.

Isus je došao kako bi otvorio tamnička vrata i oslobodio sužnje. Nisam znala šta je napredak dok nisam počela da verujem da mogu biti slobodna. Bila mi je potrebna pozitivna vizija sopstvenog života; morala sam poverovati da moja budućnost nije uslovljena mojom prošlošću, ili čak sadašnošću.

Možda je tvoja prošlost bila očajna, možda su i tvoje trenutne okolnosti negativne i depresivne. Možda se suočavaš sa toliko teškim situacijama da ti se čini kako nemaš razloga za nadu. Ali, ja ti hrabro mogu izjaviti da *tvoja budućnost nije određena tvojom prošlošću ili sadašnošću!*

Promeni stav svog uma. Veruj da je sa Bogom sve moguće (Luka 18:27). Za čoveka su neke stvari nemoguće, ali Bog kome služimo je Onaj ko je sve što sada vidimo oko sebe stvorio iz ničega (Jevrejima 11:3). Podari mu svoju „ništavost" i posmatraj šta će da učini. Sve što je njemu potrebno je da veruješ u Njega. Na tebi je da veruješ u Njega, a On će učiniti sve ostalo.

OČI DA VIDE, UŠI DA ČUJU

„Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korijena njegova izniknuće.

I na njemu će počivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega.

I mirisanje će mu biti u strahu Gospodnjem, a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju karati."

Isaija 11:1-3

Nismo u stanju da razabiremo stvarnost oko sebe na pravi način isključivo na osnovu svog prirodnog čula vida. Neophodno je da imamo duhovne oči kako bismo videli i duhovne uši kako bismo čuli. Vrlo je važno da čujemo šta Duh govori, a ne ono što svet govori. Neka ti o tvojoj budućnosti govori Bog – a ne svi ostali.

Izrailjci su neprestano govorili i svu svoju pažnju usmeravali na stanje stvari kakvo je bilo *nekada*. Bog ih je pod Mojsijevom upravom izveo iz Misira, govoreći im preko njega o Obećanoj zemlji. On je želeo da im pogled bude usmeren na cilj ka kome su se uputili, a odvrćen od mesta iz koga su krenuli. Pročitajmo neke stihove koji jasno oslikavaju neke njihove propuste u stavovima.

ŠTA JE PROBLEM?

„I vikahu na Mojsija i na Arona svi sinovi Izrailjevi; i sav zbor reče im: kamo da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji.

Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača, žene naše i djeca naša da postanu roblje? Nije li bolje da se vratimo u Misir?“

IV Mojsijeva 14:2-3

Želela bih da vas zamolim da ovim stihovima posvetite naročitu pažnju. Primetite u kojoj meri su ovi ljudi negativni – gundaju, olako odustaju, radije bi da se vrate u robovske okove nega da se probijaju na svom putu kroz pustinju do Obećane zemlje.

Istini za volju, ovi ljudi nisu imali problema, problem su bili oni sami!

LOŠE MISLI STVARAJU LOŠE STAVOVE

„A ondije nemaše zbor vode, te se skupiše na Mojsija i na Arona.

I svađaše se narod s Mojsijem, i govorahu: kamo da smo pomrli kad pomriješ naše braća pred Gospodom!

Zašto dovedoste zbor Gospodnji u ovu pustinju da izginemo ovdje i mi i stoka naša?“

IV Mojsijeva 20:2-4

Vrlo lako se da zaključiti na osnovu njihovih sopstvenih reči da Izrailjci uopšte nisu verovali Bogu. Njihov stav je bio negativan,

poražavajući. Pre nego što bi i pokušali bilo šta, odlučili su se na poraz, samo zbog toga što svaka okolnost nije bila savršena. Njihov stav je proisticao iz njihovog stava uma.

Loši stavovi su rezultat loših misli.

NEDOSTATAK ZAHVALNOSTI

„Potom pođoše od gore Ora k Crvenom Moru obilazeći zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta.

I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikaki hljeb već ogadio duši našoj.”

IV Mojsijeva 21:4-5

Pored svih negativnih stavova koje smo otkrili u dosadašnjim citatima Svetog pisma, u ovom delu teksta se srećemo sa nesvakidašnjom količinom nezahvalnosti kod Izrailjaca. Sinovi Izrailja jednostavno nisu mogli prestati misliti na to odakle su krenuli i gde se nalaze umesto na to gde su se uputili.

Od velike bi im koristi bilo da su se osvrnuli na primer svog pretka Avrama. On je u svom životu bio ne malo puta razočaran, ali nije dozvolio da ta razočarenja ostvare negativan uticaj na njegovu budućnost.

NEMA ŽIVOTA U SVAĐI

„I bijaše svađa među pastirima Avramove stoke i pastirima Lotove stoke. A u to vrijeme življahu Hananeji i Ferezeji u onoj zemlji.

Pa Avram reče Lotu: nemoj da se svađamo ja i ti, ni moji pastiri i tvoji pastiri; jer smo braća.

Nije li ti otvorena cijela zemlja? Odijeli se od mene. Ako ćeš ti na lijevo, ja ću na desno; ako li ćeš ti na desno, ja ću na lijevo.

Tada Lot podiže oči svoje i sagleda svu ravnicu Jordansku, kako cijelu natapaše rijeka, bješe kao vrt Gospodnji, kao zemlja Misirska, sve do zagora, prije nego Gospod zatr Sodom i Gomor.

I Lot izabra sebi svu ravnicu Jordansku, i otide Lot na istok; i razdijeliše se jedan od drugoga."

I Mojsijeva 13:7-11

Avram je bio upoznat sa opasnostima koje leže u svađi; zbog toga je rekao Lotu da bi se trebali razdvojiti. Kako među njima ne bi ohladnела ljubav, i kako bi osigurao da u budućnosti između njih ne dođe do svađe, Avram je dozvolio svom nećaku da prvi odabere koju dolinu želi da zadrži za sebe. Lot je odabrao onu bolju – jordansku dolinu – i tada su se razdvojili.

Zapamtite da Lot nije imao ništa sve dok ga Avram nije blagoslovio. Zamislite se samo na pristupu koji je Avram mogao da ima, ali nije! Znao je da ukoliko bi se poneo na odgovarajući način da bi ga Gospod blagoslovio.

PODIGNI OČI I POGLEDAJ

„I Gospod reče Avramu, pošto se Lot odijeli od njega: podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mjesta gdje si na sever i na jug i na istok i na zapad.

Jer svu zemlju što vidiš tebi ću dati i sjemenu tvojemu do vijeka."

I Mojsijeva 13:14-15

Ovaj deo nam jasno otkriva da iako se Avram našao u nepovoljnijem položaju nakon deobe sa svojim nećakom da je Bog želeo da „podigne svoje oči” i umesto na mesto na kome se nalazi usmeri svoj pogled na mesto koje je Bog želeo da mu podari.

Avram je imao dobar stav u pogledu na svoju novonastalu okolnost i rezultat toga je bio da đavo nije mogao da uskrati blagoslov koji mu je Bog odredio. Bog mu je čak dao više nego što je imao pre deobe, blagoslovivši ga u svakom pogledu.

Pozivam vas da na budućnost gledate sa pozitivnim iščekivanjem, da *zovete ono što nije kao da jeste* (Rimljanima 4:17). Mislite i govorite o svojoj budućnosti na pozitivan način, usaglašeni sa onim što je Bog usadio u vaše srce, a ne u skladu sa onim što ste iskusili u prošlosti ili čak doživljavate u ovim danima.

Glava

17

*„Neka neko to uradi umesto mene; ne želim da
snosim bilo kakvu odgovornost.“*

Mentalitet pustinje broj 2

*„Neka neko to uradi umesto mene; ne
želim da snosim bilo kakvu odgovornost.“*

Mentalitet pustinje broj 2

Glava
17

Odgovornost se često definiše kao naš odgovor na Božje sposobnosti. Biti odgovoran znači odgovoriti na mogućnosti koje nam je Bog dao.

31. I uze Tara sina svojega A-vrama i Lota sina Aranova, unu-ka svojega, i Saru snahu svoju, 'enu Avrama sina svojega; i po-|o(e zajedno iz 'Ura Haldej-skoga da idu u zemlju Hanansku, i do|o(e do Harana, i ondje se nastani(e).
7. ^{'Nem. 9.}

I MOJSIJEVA 11:31

Bog je Avramovom ocu dao odgovornost, mogućnost da reaguje na Njegove sposobnosti. Dana mu je prilika da ode u Hanan. Međutim, umesto da ceo put pređe uz Božju pomoć, on odlučuje da se nastani u Haranu.

Nije uopšte teško uzbuditi se kada nam Bog prvi put progovori i dâ nam mogućnost da učinimo nešto. Međutim, poput Tare, mnogo puta ne završavamo ono što smo otpočeli jer u međuvremenu otkrijemo da cela stvar podrazumeva mnogo više od uzbuđenja i pokoje prolivene suze.

Vrlo često su nova iskustva uzbudljiva samo zbog toga što su nova. Uzbuđenje će voditi čoveka jedno kratko vreme, ali ono nikako ne dovodi do linije cilja.

Mnogo vernika čini ono što je Tara uradio. Otpočnu svoj put i onda se negde usput zaustave i nastane. Umire se ili uplaše – u njima se još uvek nalazi želja da završe svoj put, ali nisu voljni da prihvate odgovornost koja sa tim ide. Kada bi neko drugi to učinio umesto njih, svakako bi prihvatili sve pohvale, međutim stvari jednostavno ne funkcionišu na taj način.

LIČNA ODGOVORNOST SE NE MOŽE PREDATI

„A sjutradan reče Mojsije narodu: vi ljuto sagriješiste; zato sada idem gore ka Gospodu, eda bih ga umolio da vam oprostí grijeh.

I vrati se Mojsije ka Gospodu, i reče: molim ti se; narod ovaj ljuto sagriješi načinivši sebi bogove od zlata.

Ali oprosti im grijeh: ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao.”

II Mojsijeva 32:30-32

Po mom shvatanju Starog zaveta, Izrailjci nisu hteli da snose odgovornost u pogledu bilo čega. Umesto njih se molio Mojsije; on je tražio Boga umesto njih, čak se umesto njih i kajao, kada bi oni sami zgrešili (II Mojsijeva 32:1-4).

Novorođenče ne snosi nikakvu odgovornost, međutim od deteta se kako raste očekuje da bude sve odgovornije. Jedan od glavnih zadataka roditelja je da nauči svoje dete da bude odgovorno. To je ono što Bog želi i za svoju decu.

Bog mi je dao priliku da budem Njegov punovremeni radnik – da objavljujem Njegovu Reč putem radija i televizije po celoj zemlji, da propovedam jevanđelje po celim Sjedinjenim Državama i u drugim zemljama. Međutim, verovatno mnogi nisu svesni odgovornosti koja je povezana sa tim pozivom. Mnogi žele da otpočnu sa službom jer smatraju da se radi o jednom neprestanom duhovnom iskustvu.

Vrlo često se ljudi prijavljuju na naše oglase za radna mesta smatrajući da je najlepša stvar na svetu biti deo jedne hrišćanske misije. Vrlo brzo shvate da se i u misiji treba raditi kao i na svakom drugom radnom mestu: moraju biti na poslu na vreme, da se podrede rukovodiocu, da slede svakodnevnu rutinu, i td. Kada nam se ljudi obrate sa željom da rade kod nas, ja im obično kažem da kod nas radno vreme ne prolazi tako što po ceo dan lebdimo na oblacima pojeći aliluja – radimo, i to vredno. Držimo se poštenja i sve što radimo želimo da bude za uzor.

Naravno, raditi u misiji jeste privilegija, međutim ono što želim da svi koji se kod nas prijavljuju shvate jeste da kada suze i uzbuđenje prođu, mi ćemo još uvek očekivati od njih visok stepen odgovornosti.

UGLEDAJ SE NA MRAVA!

**„Idi k mravu, ljenivče, gledaj putove njegove, i omudraj.
Nema vođa ni upravitelja ni gospodara;
I opet pripravlja ljeti sebi hranu, zbira uz žetvu piću svoju.
Dokle ćeš, ljenivče, ležati? kad ćeš ustati od sna svojega?
Dok malo prospavaš, dok malo prodrijemlješ, dok malo
sklopiš ruke da priligneš,
Utom će doći siromaštvo tvoje kao putnik i oskudica tvoja
kao oružan čovjek.”**

Priče Solomunove 6:6-11

Lenjost koja je krasila Izrailjce je bila jedna od stvari koja ih je držala u pustinji četrdeset godina na putovanju koje traje jedanaest dana hoda.

Ja veoma volim da čitam ovaj stih Svetog pisma koji našu pažnju usmerava na mrava koji bez bilo kakvog nadglednika ili rukovodioca obezbeđuje sebi i svom domu hranu.

Ljudi koje je neprestano potrebno podsticati nikada u životu neće učiniti ništa značajno. Oni koji rade kako treba samo kada ih neko posmatra takođe neće daleko stići. Naša motivacija mora da izvire iznutra, a ne je crpimo spolja. Mi smo odgovorni za svoje živote Bogu; moramo biti svesni da On vidi sve i da ćemo sasvim sigurno primiti svoju nagradu od Njega ukoliko postojano činimo ono što On želi od nas.

MNOGO POZVANIH, MALO ODABRANIH

„...jer je mnogo zvanijeh a malo izabranijeh.”

Matej 20:16

Od jednog sveštenika sam čula kako ovaj stih objašnjava rečima da je mnogo onih koji su pozvani, kojima je dana mogućnost da učine nešto za Gospoda, ali da je vrlo malo onih koji su spremni da preuzmu odgovornost kako bi prihvatili taj svoj poziv.

Kao što sam pomenula u nekom prethodnom poglavlju, mnogo je onih koji imaju moždinu, ali ne i kičmu. Ljudi sa „mentalitetom pustinje“ žele sve da imaju i da ništa ne preduzimaju.

USTANI I KRENI!

„A po smrti Mojsija sluge Gospodnjega reče Gospod Isusu sinu Navinu, sluzi Mojsijevu, govoreći:

Mojsije sluga moj umrije; zato sada ustani, prijeđi preko toga Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevijem.

Svako mjesto na koje stupite stopama svojim dao sam vam, kao što rekoh Mojsiju.”

Knjiga Isusa Navina 1:1-3

Kada je Bog rekao Isusu Navinu da je Mojsije mrtav i da on treba da zauzme njegovo mesto kako bi poveo narod preko Jordana u Obećanu zemlju, sve to je nosilo u sebi mnogo novih odgovornosti za Isusa Navina.

Ista stvar se događa i nama kada zahtevamo svoje duhovno nasljedstvo. Ni vi ni ja nećemo imati privilegiju da stojimo i služimo pod Božjim pomazanjem ukoliko nismo spremni da shvatimo ozbiljno svoju odgovornost.

SADA JE PRAVI ČAS!

„Ko pazi na vjetar, neće sijati, i ko gleda na oblake, neće žeti.”

Propovednik 11:4

1993. godine, kada je Gospod Daveu i meni objavio da želi da otpočnemo televizijsku emisiju, rekao nam je: „Dajem vam priliku da se pojavite na televiziji; međutim ukoliko je sada ne iskoristite, nikada je više nećete imati.” Vrlo je moguće da ukoliko nam Gospod ne bi rekao da nam je mogućnost data za taj određeni trenutak, da bismo je

odgodili. Naime, u tim danima smo najzad osetili određenu lagodnost.

Devet godina nam je trebalo da „porodimo“ našu misiju (*Life in The Word Ministries*). Odjednom nam je Bog dao priliku da dosegne mnogo više ljudi, što je i bila naša davnašnja želja. Međutim, za to je bilo potrebno da se odrekne svoje lagodnosti i da prihvatimo neke nove odgovornosti.

Kada Bog traži od svog naroda da učini nešto, često se dođe do iskušenja da se sačeka neko „povoljnije vreme“ (Dela 24:25). Tendencija da se sačeka neko vreme kada će cena biti mnogo povoljnija ili kada stvari neće biti u toj meri komplikovane je uvek prisutna.

Ja vas hrabrim da budete osobe koje se neće pribojavati odgovornosti. Upravo u sukobu sa otporom sami sebe jačamo. Ukoliko uvek radimo ono što je lako, ostaćemo zauvek slabi.

Bog očekuje da budemo odgovorni i da vodimo računa o svemu što nam On podari – da upotrebljavamo njegove darove kako bismo rodili dobar rod. Ukoliko ne upotrebljavamo darove i talente koje nam je dao, onda smo neodgovorni u odnosu na ono što nam je poverio.

BUDI PRIPREMLJEN!

„Stražite dakle jer ne znate dana ni časa u koji će sin čovječij doći.“

Matej 25:13

25. glava Matejevog jevanđelja nam poručuje kako da očekujemo Gospodnji povratak.

Prvih dvanaest stihova govori o deset devojaka, od kojih je pet bilo mudrih, a pet bezumnih. Bezumne nisu htele da urade bilo šta kako bi se pokazale spremne za doček svog ženika. Dale su najmanje od sebe što je bilo potrebno za preživljavanje; nisu htele da se potrude i zato nisu uzeli dovoljno ulja za svoje svetiljke. Mudre devojke su

učinile više od onoga što je bilo neophodno. Ponele su sa sobom dosta ulja kako bi bile sigurne da su spremne za duže čekanje.

Kada se ženik pojavio, svetiljke bezumnih devojaka su se pogasile i htele su da im mudre poklone nešto ulja. Ovo nije tako redak slučaj. Ljudi koji su lenji i koji stalno odgađaju poslove žele posao da svale na one koji rade i koji prihvataju odgovornost kako bi obavili i njihov deo posla.

UPOTREBI ONO ŠTO TI JE DATO

„...zli i lenjivi slugo!”

Matej 25:26

Navedeno poglavlje nakon toga beleži Hristovu priču o tri sluge kojima je gospodar podelio nešto talanata. Pošto je gospodar otišao u daleku zemlju, očekivao je od svojih slugu da se dobro brinu o njegovom imanju.

Sluga kome je dato pet talanata ih je upotrebio. Uložio ih je i stekao još pet. Onaj kome su data dva talanta je učinio isto. Međutim treći sluga kome je dat jedan talanat je zakopao taj talanat jer je bio pun straha. Bio je uplašen da učini bilo šta. Bojao se odgovornosti.

Kada se gospodar vratio nagradio je sluge koje su učinile nešto sa svojim talantima. Međutim, sluzi koji je zakopao svoj talanat i nije ništa učinio sa njim, rekao je: „Zli i lenjivi slugo!” Tada je naredio da se od ovog sluge oduzme taj jedan talanat i podari onome ko je imao deset i da se lenji i zli sluga teško kazni.

Pozivam vas da odgovorite na sposobnosti koje je Bog postavio u vas, da date sve od sebe, kako biste mu, kada se Gospodar vrati, vratili više od onoga što vam je dao.

Biblija nam jasno stavlja do znanja da je Božja volja za nas da donosimo dobre plodove (Jovan 15:16).

ODBACITE BRIGE, A NE ODGOVORNOST

„Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.

Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas.”

I Petrova 5:6-7

Ne bojte se odgovornosti. Naučite da bacite svoje brige, ali ne svoje odgovornosti. Ima ljudi koji nauče da se ne brinu u pogledu bilo čega, postanu stručnjaci za „bacanje svojih briga“, međutim vremenom postanu u toj meri komotni da od sebe počnu da odbacuju i svoje odgovornosti.

Odlučite da ćete učiniti sve što se nađe ispred vas i da nećete pobeći od ničega, samo zato što deluje izazovno.

Nikada nemojte zaboraviti da kada vam Bog dà ono što ste tražili od Njega, uz blagoslov ide i odgovornost. Ukoliko imate kuću ili automobil Bog očekuje da se brinete o njima. Demoni lenjosti mogu napasti vaš um i vaša osećanja, ali u vama je um Hristov. Sasvim je sigurno da ste u stanju da prozrete đavolju prevaru i da prevaziđete svoja osećanja i da učinite ono što znate da morate. Tražiti nešto je lako – biti odgovoran za nešto je onaj deo blagoslova koji razvija naš karakter.

Sećam se kako sam jedno vreme pokušavala da nagovorim svog supruga da kupimo kuću pored jezera – mesto na kome bismo mogli da se odmaramo, molimo i proučavamo Božju Reč. Mesto na koje bi s vremena na vreme mogli da „uteknemo“. Govorila sam mu kako bi to bilo predivno, kako bi u tome mogla da uživaju i naša deca i unuci i kako bismo čak mogli tamo da održavamo sastanke sa svojim vođama, poslovne sastanke i molitvene susrete.

Sve je to zvučalo odlično i odgovaralo mojim emocijama, ali Dave bi mi uvek objašnjavao šta bi sve trebali da radimo kako bismo tu vikendicu održavali. Govorio bi mi kako smo i ovako prilično zauzeti i da nemamo vremena da održavamo još jednu kuću. Stalno bi se vraćao na hipoteku, na cenu održavanja, na mesečne obaveze. Rekao je da bi mnogo bolje bilo da iznajmimo neku sličnu kućicu svaki put

kada bismo osećali potrebu za tim, a da na sebe ne preuzimamo odgovornost posedovanja iste.

Ja sam se bavila emotivnom stranom, a on onom praktičnom. Svaki put kada donosimo neku odluku važno je imati na umu obe – ne gledati samo na užitek već i na odgovornost. Kućica pored jezera je zaista divna ideja za sve koji imaju vremena da ulažu u nju, ali mi ga stvarno nismo imali. Duboko u sebi sam i sama bila svesna toga, ali sam ipak više od jedne godine pokušavala da nagovorim Davea na celu stvar.

Drago mi je da se on nije pokolebao. Da se kojim slučajem složio, verovatno bismo i kupili kuću pored jezera, neko vreme je održavali i na kraju ipak prodali. Na kraju su neki naši prijatelji kupili kuću za odmor pored jezera i dozvoljavaju nam da je koristimo svaki put kada to dozvoljava njihov i naš raspored.

Ukoliko upotrebite mudrost, Bog će ispuniti vaše potrebe. Svi koji se oslanjaju na um Hristov žive na temelju mudrosti, a ne emocija.

Budite odgovorni!

Glava

18

*„Molim vas neka sve bude jednostavno; ne volim
kada je nešto preteško.“*

Mentalitet pustinje broj 3

„Molim vas neka sve bude jednostavno;
ne volim kada je nešto preteško.“

Mentalitet pustinje broj 3

Glava
18

Ovaj pogrešan stav uma je sličan onome s kojim smo se prethodno bavili, ali izvor velikog broja problema u Božjem narodu i zato verujem da zaslužuje da se njime pozabavimo u jednom posebnom poglavlju.

II. Jer zapovijest ova koju ti ja zapovijedam danas
niti je visoko ni daleko od tebe;

V MOJSIJEVA 30:11

Ovo je jedan od najučestalijih izgovora koji se mogu čuti od ljudi koji traže da se molimo za njih. Vrlo često će mi neko ko priđe za savet i molitvu i kada mu ukažem na to šta kaže Božja Reč, ili ono što mislim da je poruka Duha Svetog za njega/nju, reći: „Znam da je tako. Istu stvar je Bog i meni pokazivao, ali Joyce, to je *tako teško*.“

Bog mi je pokazao da neprijatelj želi da ubrizga ovu frazu u ljudske umove kako bi ih naveo da se predaju. Nekoliko godina unazad, kada mi je Bog objavio ovu istinu, opomenuo me je da prestanem da govorim kako je sve teško i da će, ukoliko budem obratila pažnju na to, stvari postati jednostavnije.

Čak i kada smo odlučni po pitanju nečega da ga sprovedemo, neretko smo skloni da dosta vremena provedemo u razmišljanju i razgovoru o tome kako je to teško. Rezultat toga bude da se projekat završava mnogo teže nego što bi to bio slučaj ukoliko bismo obratili pažnju i umesto negativnog imali pozitivan pristup.

Kada sam po prvi put u Svetom pismu otkrila kako bi trebala da živim i da se ponašam i to usporedila sa svojim tadašnjim stanjem, rekla sam: „Bože, ja želim da bude sve po tvome, ali to je tako teško.“ Bog mi je tada pokazao stih zapisan u Petoj knjizi Mojsijevoj (30:11) koji nam poručuje da Njegove zapovesti nisu ni teške ni daleko od nas.

Razlog zašto Gospodnje zapovesti nisu teške za nas jeste taj da nam On daje svoga Duha kako bi delovao u nama i kako bi nam pomogao kada to od Njega zatražimo.

POMOĆNIK

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugoga utješitelja da bude s vama vavijek.“

Jovan 14:16

Gotovo sve ima tendenciju da postane teško ako ga radimo nezavisno, bez oslanjanja na Božju milost. Kada bi nam sve u životu bilo lako, sila Duha Svetog nam ne bi bila ni potrebna. Sveto pismo o Njemu govori kao o Pomoćniku. On je u nama i sa nama sve vreme kako bi nam pomogao i osposobio nas da činimo ono što sami nismo u stanju – i, mogla bih dodati, da učinimo lako ono što bi bez Njega bilo teško.

LAKO I TEŠKO

„A kad Faraon pusti narod, ne odvede ih Bog putem k zemlji Filistejskoj, ako i bješe kraći, jer Bog reče: da se ne pokaje narod kad vidi rat, i ne vrati se u Misir.“

II Mojsijeva 13:17

Budi siguran da na svakom mestu na koje te Bog povede On može i da te održi. On neće dozvoliti da na nas padne više tereta nego što smo u stanju izdržati (I Korinćanima 10:13). On sve što naruči i isplati. Naš život ne mora da podseća na neprekidnu borbu ukoliko naučimo da se neprestano oslanjamo na Njega i da primamo snagu koja nam je neophodna.

Ukoliko znaš da te je Bog pozvao da učiniš nešto, nemoj oklevati samo zato što se u međuvremenu situacija pogoršala. Kada stvari kreću „nizbrdo“ provodi više vremena sa Njim, oslanjaj se sve više na Njega i primi još više milosti od Njega (Jevrejima 4:16).

Milost je Božja snaga koju primamo bez naknade, kako bismo činili ono što sami ne bismo bili u stanju. Obrati pažnju na misli poput: „Ja ovo ne mogu; suviše je teško.“

Ponekad nas Bog povede umesto lakšim onim težim putem, zbog toga što čini nešto u nama. Kako bismo ikada naučili da se oslanjamo na Njega ukoliko bi sve u našem životu bilo jednostavno i kada bismo sa svim sami mogli da se izborimo?

Bog je Izrailjce vodio dužim, težim putem zbog toga što su još uvek bili kukavice. On je morao da deluje u njima, da ih pripremi za bitke koje im predstoje u Obećanoj zemlji.

Mnogi smatraju da ulaz u Obećanu zemlju označava prekid svih bitaka, ali to nije tačno. Ako pročitate šta se dešavalo pošto su Izrailjci prešli reku Jordan i krenuli da osvajaju zemlju koja im je bila obećana, videćete da su išli iz bitke u bitku. Međutim, pod Božjim vođstvom i sa Njegovom snagom iz svake od njih su izašli kao pobednici.

Bog ih je poveo dužim, težim putem iako je postojao i kraći, lakši put zbog toga što nisu bili spremni da se suoče sa bitkama koje su ih očekivale. Bog je znao da ukoliko bi se odmah suočili sa neprijateljem da bi ustuknuli i vratili se u Misir. Zbog toga ih je poveo dužim putem kako bi im pokazao ko je On i kako bi shvatili da ne mogu da se oslanjaju na svoju snagu.

Kada neko prolazi kroz određene teškoće, njegov um želi da odustane - Satana zna da ukoliko nas porazi u mislima, može da nas porazi i u svakodnevicu. Zbog toga je važno ne gubimo nadu, srčanost ili da ustuknemo.

DRŽI SE!

„A dobro činiti da nam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjeti ako se ne umorimo.“

Galatima 6:9

Umor je osećaj koji otpočinje u umu. Duh Sveti nam govori da ne odustajemo od dobra, da nam ne *dosadi*, jer ukoliko se budemo trudili dovoljno dugo, ubraćemo plod svog napora.

Setite se Isusa. Odmah pošto je bio kršten u vodi i Duhu Svetom, Duh ga je odveo u pustinju gde ga je đavo iskušao. Nije se žalio ili bio obeshrabren ili utučen. Nije se predao negativizmu. Nije pokušavao da shvati zašto mu se sve ovo dogodilo. Svaki od iskušenja je položio kao pobjednik.

Tokom svog iskušenja, naš Gospod nije tumarao četrdeset dana i noći po pustinji žaleći se na to kako mu je teško. Svoju snagu je crpeo od svog nebeskog Oca i zato izašao kao pobjednik (Luka 4:1-13).

Možete li uopšte zamisliti Hrista kako putuje po celoj zemlji sa svojim učenicima žaleći se kako mu je sve teško? Možete li da ga zamislite kako raspravlja sa njima kako će mu biti teško na krstu, ili kako se pribojava budućnosti, ili kako mu je teško živeti pod uslovima u kojima su živeli: bez mesta koje bi mogli smatrati domom, bez krova nad glavom ili bez stalnog kreveta u kome bi se noću odmorili.

Pošto vrlo često putujem po celoj zemlji propovedajući jevanđelje, shvatila sam od kolikog je značaja *ne* govoriti o teškoćama koje prate ovu službu. Morala sam da naučim da se ne žalim kako je teško iz noći u noć spavati u nepoznatim hotelima, hraniti se po raznim restoranima, spavati u drugom krevetu svakog vikenda, biti daleko od kuće, sretati se sa mnogim ljudima i upoznati se sa njima svega nekoliko trenutaka pre nego što se od njih treba rastati.

Mi um Hristov imamo što znači da smo u stanju da sve rešavamo na način na koji je On to rešavao: putem mentalne pripreme kroz „pobedničko“, a ne „gubitničko“ razmišljanje.

POSLE PATNJE DOLAZI USPEH

„Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada tijelom, prestaje od grijeha,

Da ostalo vrijeme života u tijelu ne živi više željama čovječijim, nego volji Božijoj."

I Petrova 4:1-2

Ovaj citat nam otkriva tajnu kako izdržati u teškim trenucima. Ovo je način na koji ja parafraziram ova dva stiha:

„Priseti se svega kroz šta je Isus prošao i kako je podneo patnju u telu jer će ti to pomoći da izdržiš u teškim vremenima. Naoružaj se za borbu; pripremi se na pobjedu imajući iste misli poput onih Hristovih: *Radije ću strpljivo podneti patnju nego odustati od toga da udovoljim svome Ocu*. Ukoliko trpim imajući Hrista na umu, više neću živeti tako da samo sebi udovoljavam, čineći ono što je lako i bežeći od svega što je teško, već ću biti u stanju da živim za ono što Bog želi, a ne na osnovu svojih osećanja i poimanja svog tela."

Kako bismo ispunili volju Božju, ponekad će biti potrebno da trpimo u telu.

Moje telo nije uvek zadovoljno zbog života putujućeg propovednika, ali ja znam da je to Božja volja za mene. Zbog toga je važno da se naoružam pravim mislima o tome jer bih inače poklekla pre samog početka.

Možda u tvome životu postoji neka osoba sa kojom je vrlo teško izaći na kraj, međutim i sam znaš da Bog želi da je ne napuštaš i da se družiš sa njom. Tvoje telo pati, u smislu da nije lako biti u blizini date osobe, međutim na tebi je da se pripremiš imajući pozitivne misli u pogledu cele situacije.

ZADOVOLJSTVO U HRISTU

„Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati.

Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje."

Filibljanima 4:12-13

Ispravno razmišljanje nas naoružava za bitku. Uči u bitku sa pogrešnim razmišljanjem je identično sa odlakskom na liniju fronta bez oružja u rukama. To je, naime, dobar način da se pogine.

Izrailjci su bili „cmizdravi“ što ih je i držalo u pustinji četrdeset godina, umesto jedanaest dana. Svaki put kada su naišli na prepreku gundali su i žalili se neprestano ponavljajući kako je sve teško. Njihov mentalitet je vapio: „Molimo da nam sve pojednostavite, nismo u stanju da učinimo bilo šta ukoliko je teško.“

Nedavno sam došla do zaključka kako su mnogi vernici veliki Božji ratnici nedeljom prepodne i velike kukavice ponedeljkom ujutro. U nedelju na bogoslužjenju sa svima razmenjuju one „prave“ reči, međutim u ponedeljak, kada te reči treba sprovesti u delo, i kada oko njih nema nikoga koga bi trebalo impresionirati, padaju na najjednostavnijem testu vernosti.

Ukoliko se možeš pronaći u opisu – gundalo i plačljivac – učini sve kako bi se promenio u čoveka koji kaže: *Sve mogu u Hristu koji mi snagu daje* (Filibljanima 4:13).

Glava

19

„Ne mogu pomoći sebi; navučen sam na gundanje,
džangrizanje i cepidlačenje.”

Mentalitet pustinje broj 4

*„Ne mogu pomoći sebi; navučen sam na
gundanje, džangrizanje i cepidlačenje.”*

Mentalitet pustinje broj 4

Glava
19

Sve dok ne naučimo da svojim stavom u vreme nevolje proslavimo Boga, nećemo biti slobodni. Nije naša patnja ono što proslavlja Boga, već pobožan stav u nevolji koji mu je po volji i koji mu donosi slavu.

19. Jer je ovo ugodno pred Bogom ako Boga radi podnese ko 'alosti, stradajući na pravdi.

20. 'Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpite? Nego ako dobro -ineji muke trpite, ovo je ugodno pred Bogom. '1 Pet. 4, 14.

I PETROVA 2:19-20

Ukoliko želimo da primimo blagoslov od navedenih stihova važno bi bilo da ih pažljivo pročitamo i da svaku rečenicu pomno „svarimo”. Moram priznati da sam ih ja proučavala godinama kako bih nekako razumela šta je to što je bogougodno u mojoj patnji kada Sveto pismo jasno objašnjava da je Isus podneo svu svoju patnju i bol (Isaija 53:3-6).

Mnogo je godina prošlo dok nisam razumela da u žiži ovih stihova nije patnja već stav koji čovek ima u toku patnje.

Primetite termine poput „podnositi”, „trpeti” ili „stradati” koji se pojavljuju u ovom delu Svetog pisma u smislu da ukoliko nam neko nešto učini našao da je naša sposobnost da to podnesemo bogougodna. Ono što Bogu pričinjava zadovoljstvo nije naša patnja već naš stav u patnji. Ohrabrenje koje nam je potrebno u patnji je Hristov primer i Njegovo držanje kada je bio nepravedno optužen i napadan.

ISUS NAŠ PRIMER

„Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovijem tragom;

Koji grijeha ne učini, niti se nađe prijevera u ustima njegovijem;

Koji ne psova kad ga psovaše; ne prijeti kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi."

I Petrova 2:21-23

Isus je slavno patio! U tišini, bez kuknjave, uzdajući se u Boga bez obzira na pretnju u koju je gledao; ostao je isti u svakoj situaciji. Nije bio smiren u dobrim okolnostima i nervozan kada bi sve krenulo „nizbrdo“.

Navedeni stihovi nam stavljaju do znanja da nam je Isus primer i da nam je On pokazao kako da živimo. Način na koji se mi ponašamo pred drugima je njima za primer kako da se oni ponašaju u životu. Svoju decu mnogo više učimo delima nego rečima. Mi treba da budemo živa poslanica dostupna svim ljudima (II Korinćanima 3:2-3) – svetiljka koje svetli u ovom tamnom svetu (Filibljanima 2:15).

POZVANI NA PONIZNOST, KROTKOST I STRPLJENJE

„Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani,

Sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi.“

Efescima 4:1-2

Pre nekoliko godina u našoj porodici se odigrao jedan događaj koji savršeno ilustruje ono što želim da kažem o patnji u poniznosti, krotkosti i strpljenju.

Naš sin, Daniel, se bio upravo vratio sa misijskog putovanja u Dominikanskoj Republici. Vratio se sa prilično proširenim osipom na rukama i sa nekoliko otvorenih rana. Rečeno mu je da se radi o infekciji nekom vrstom dominikanskog otrovnog bršljena. Osip je delovao toliko loše da smo smatrali da bi trebalo da ga odvedemo na pregled. Naš porodični lekar je tog dana otputovao, pa smo pozvali njegovog zamenika.

Naša ćerka Sandra je zakazala sastanak, ispričala osobi sa kojom je razgovarala kako je Danielu, da je ona njegova sestra i da će ga ona

dovesti u ordinaciju. Tog dana smo svi, uključujući i Sandru, bili veoma zauzeti. Nakon vožnje od četrdeset i pet minuta, kada je zakoračila u ordinaciju dočekala je vest: „Oprostite, ali praksa naše klinike je da maloletnike ne primamo bez pratnje roditelja.“

Sandra im je objasnila da je prilikom poziva naglasila da će ona da doveze svog brata i da je vrlo čest slučaj da ona prati mlađeg brata kod lekara zbog naših čestih putovanja. Medicinska sestra je bila nepokolebljiva.

Sandra je imala priliku da se uzruja. Dala je sve od sebe kako bi našla vremena za ovu neočekivanu posetu lekaru u svom prebukiranom rasporedu da bi na kraju ispalo da su svi njeni napori uzaludni. Pred njoj je stajao još jedan put od četrdeset i pet minuta do kuće i cela stvar je izgledala na jedno veliko traćenje vremena.

Bog joj je tada pomogao da bude smirena i pribrana. Pozvala je mog muža Davea, koji je tada bio u poseti svojoj majci, i on je rekao da će da preuzme celu situaciju. Dave je tog jutra osetio kako bi trebao da navrati u našu kancelariju i da pokupi neke moje knjige i kasete, ne znajući zašto bi mu one, u stvari, trebale. Samo je znao da bi trebao da ih ponese.

Kada je došao u kliniku, žena koja je primala pacijente je upitala Davea da li je on sveštenik i da li je oženjen za Joyce Meyer. Pošto je potvrdio da jeste, žena mu je rekla kako je pratila naš televizijski program i da se pitala da li je to on. Dave je razgovarao sa njom neko vreme i poklonio joj neke moje knjige o emotivnom iscelenju.

Šta želim da kažem? Zamislite šta bi se desilo da je Sandra izgubila živce i bila nestrpljiva. Njeno svedočanstvo bi bilo prilično narušeno, ako ne uništeno. Štaviše, žena koja je gledala naš program je mogla biti duhovno narušena zbog ponašanja članova moje porodice.

Mnogi ljudi pokušavaju da nađu Boga i ono što mi činimo je mnogo značajnije od onoga što govorimo. Naravno, važno je verbalno propovedati jevanđelje, međutim mnogo je gore ukoliko svojim ponašanjem negiramo svoje reči. Tada je možda bolje da ništa i ne govorimo.

Sandra je istrpela svoju patnju u ovom primeru uz pomoć strpljenja. Božja Reč kaže da smo svi pozvani na ovaj vid ponašanja.

JOSIFOVO STRPLJENJE

„Posla pred njima čovjeka; u roblje prodan bi Josif.

Okovima stegoše noge njegove, gvožđe tištaše dušu njegovu,

Dok se steče riječ njegova, i riječ Gospodnja proslavi ga.”

Psalam 105:17-19

Prisetite se starozavetnog primera Josifa koga su braća nepravедno prodala u roblje rekavši njihovom ocu da su ga rastrgle divlje zveri. U međuvremenu Josifa kupuje imućni Misirac po imenu Petefrije. Bog je bio milostiv prema Josifu i uskoro je i u novom domu našao milost kod svog gospodara.

Josif je napredovao, međutim tada ga je zadesila još jedna nepravda. Petefrijeva žena je pokušala da ga navede na preljubu; međutim on kao pošten čovek nije hteo da ima ništa sa njom. Lažno je svom mužu optižila Josifa da ju je napao, zbog čega je Josif završio u tamnici za delo koje nije ni počinio.

Dok je bio u tamnici Josif je pokušao da bude od pomoći drugim zarobljenicima. Josif se nije žalio i zbog svog ispravnog stava u vreme nevolje Bog ga je oslobodio i unapredio. Uskoro je bio uzdignut na takav položaj u celom Carstvu da je samo faraon bio iznad njega.

Bog je takođe ispravio nepravdu koju je Josif pretrpeo od svoje braće koji su tražili pomoć od njega u vremenu kada je celom zemljom zavladao glad. Još jednom Josif postupa na pravi način, iako oni to nisu zaslužili. Rekao im je da je ono što su oni namerili za njegovo zlo Bog okrenuo u dobro, da su oni u Božjim, a ne njegovim rukama i da on nema prava da učini ništa do da ih blagoslovi (pročitaj: I Mojsijeva poglavlja 39-50).

OPASNOST GUNĐANJA

„Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše, i od zmija izgiboše.

Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika.

Ovo se pak sve događашe ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje pošljedak svijeta dođe.”

I Korinćanima 10:9-11

Iz ovih stihova nam je jasna razlika između Josifa i Izrailjaca. On se uopšte nije žalio, a oni su se sve vreme žalili za svaku sitnicu koja im se ne bi dopala. Biblija veoma jasno ukazuje na opasnost koja se krije u gunđanju, džangrizanju i cepidlačenju.

Poruka je prilično jednostavna. Gunđanje Izrailjaca je omogućilo neprijatelju da ih zatre. Trebali su da budu zahvalni na Božjoj dobroti, ali nisu te su zbog toga platili cenu.

Pročitali smo da je njihova patnja i smrt zabeležena kako bismo videli šta nas očekuje ukoliko bismo krenuli njihovim stopama.

Ni vi ni ja se ne žalimo rečima ukoliko se prethodno nismo *žalili* u svojim mislima. Gunđanje je definitivno mentalitet pustinje koji će nam uskratiti da zakoračimo u Obećanu zemlju.

Isus je naš primer. Mi bismo trebali da radimo ono što je On činio.

Izrailjci su se *žalili i ostali* u pustinji.

Isus je *bio zahvalan i vaskrsnuo* iz mrtvih.

Na ovaj način nam je jasan kontrast između sile zahvaljivanja i sile gunđanja. Da, gunđanje, mrmljanje, džangrizanje i sitničarenje kriju u sebi silu – ali negativnu. Svaki put kada se prepustimo bilo čemu iz nabrojanog arsenala predajemo Satani vlast nad nama u sferi u kojoj mu je Bog nije odobrio.

NE GUNĐAJ, NE SITNIČARI I NE ŽALI SE

**„Sve činite bez vike i premišljanja,
Da budete pravi i cijeli, djeca Božija bez mane usred roda
nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela
na svijetu.”**

Filibljanima 2:14-15

Ponekad nam se čini kako celi svet gunđa. Mnogo je gunđanja i pritužbi u svetu, a tako malo zahvalnosti. Ljudi se žale na svoj posao i na svog šefa, dok bi trebali biti zahvalni na činjenici da nisu nezaposleni i da ne žive po nekim skloništima za beskućnike i da ne stoje u redu za besplatnu supu.

Mnogi od onih koje je zadesila takva sudbina bi bili presretni da imaju posao, uprkos svim njegovim nesavršenostima. Bili bi i više nego voljni da podnesu ne baš savršenog šefa ukoliko bi im to osiguravalo redovna primanja, život u svom domu i sopstvenu hranu.

Možda ti je potreban bolje plaćen posao ili šef koji nije težak čovek. Žao mi je ako je tako, ali gunđanje neće popraviti stanje stvari.

NE BRINI SE – MOLI SE I BUDI ZAHVALAN

**„Gospod je blizu. Ne brinite se ni za što nego u svemu
molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu
iskanja vaša.”**

Filibljanima 4:6

U ovom stihu nas apostol Pavle uči kako da rešimo svoje probleme. Upućuje nam da se u *svakoj* situaciji molimo *sa zahvalnošću*.

Gospod mi je isti princip objavio na sledeći način: „Joyce, zašto bih ti ja dao bilo šta drugo, ako ti nisi zahvalna na onome što imaš? Šta će ti još nešto za šta se možeš žaliti?”

Ukoliko ono što trenutno tražimo u molitvi nismo u stanju ispuniti zahvalnošću, odgovor koji budemo dobili neće biti

blagonaklon. Sveto pismo nam ne nalaže da se molimo uz gundanje, već uz zahvaljivanje.

Gundanje, džangrizanje, mrmljanje i cepidlačenje se često pojave kada neko ili nešto ne ispuni neka naša očekivanja ili kada za nešto treba da čekamo duže nego što smo mislili. Božja Reč nas uči da budemo zahvalni u tim okolnostima.

Otkrila sam da je strpljivost ne sposobnost da se čeka, već sposobnost da se održi dobar stav dok se čeka.

Veoma je važno da se temi gundanja i ostalih tipova negativnog razmišljanja i razgovora pristupi veoma ozbiljno. Iskreno verujem da mi je Bog objavio koliko je opasno predati im naše misli i reči.

Bog je u Petoj knjizi Mojsijevoj (1:6) poručio Izrailjcima: „**....dosta ste bili na ovoj gori.**” Možda se već neko duže vreme vrtiš oko jedne te iste planine. Došlo je vreme da se krene napred. Ukoliko je tako, važno je da shvatiš da se ne može napredovati u pozitivnom pravcu sve dok su tvoje misli i tvoji razgovori preplavljeni gundanjem.

Nisam rekla da bi bilo jednostavno prestati gundati, ali u tebi je um Hristov. Zašto ga ne bi upotrebio?

Glava

20

„Nije u redu da ja čekam; ja sve zaslužujem odmah.“

Mentalitet pustinje broj 5

„Nije u redu da ja čekam; ja sve zaslužujem odmah.“

Mentalitet pustinje broj 5

Glava
20

Nestrpljivost je plod ponosa. Ponosna osoba nije u stanju da čeka na pravi način. Kao što smo već rekli u prethodnom poglavlju, strpljenje nije sposobnost da se čeka, već sposobnost da se održi pravi stav dok se čeka.

7. Trpíte dakle, brajo moja, do dolaska Gospodwega. Gle, te ak -eka plemenitoga roda iz zemqe, i rado trpi dok ne primi da'd rani i pozni.

JAKOV 5:7

Sveto pismo ne kaže: „budite strpljivi ukoliko čekate“, već, „budite strpljivi *dok* čekate“. Čekanje je sastavni deo života. Mnogi ne čekaju na pravi način, iako je istina da nam veći deo života prođe u čekanju, a manji u primanju.

Ono što želim da kažem je sledeće: kada od Boga tražimo nešto u molitvi, verujući, ono što sledi je čekanje. Kada primimo radujemo se zbog toga što smo konačno prilimi ono što smo čekali.

Međutim, zato što smo ljudi uvek orijentisani na neki cilj kojima je uvek nešto potrebno kako bi napredovali – nešto što bi očekivali – po primanju se odmah vraćamo u proces iskanja i verovanja Bogu za nešto drugo, nakon čega sledi čekanje i čekanje sve do sledećeg proboja.

Ono što sam shvatila iz ove situacije jeste da ja veći deo svog života provodim čekajući nego primajući. Zato sam odlučila da uživam ne samo u vremenu kada primam već i u vremenu kada očekujem.

Naša je obaveza da naučimo na uživamo na onom mestu na kome se nalazimo, makar i bili na putu za neko drugo mesto.

PONOS NARUŠAVA STRPLJIVO ČEKANJE

„Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.“

Rimljanima 12:3

Nije moguće uživati učekanju ukoliko nisi u stanju da čekaš strpljivo. Ponos onemogućava strpljivo čekanje zbog toga što ponosna osoba ima visoko mišljenje o sebi i zbog toga smatra da nikada ne bi trebala da bude u bilo kakvoj nelagodnosti.

Iako ne bismo trebali da imamo loše mišljenje o sebi, isto tako ne smemo ni da imamo previsoko mišljenje o sebi. Opasno je uzdići se na neko u toj meri uzvišeno mesto da sa njega na ostale gledamo „sa visine“. Ukoliko neko ne postupa na način na koji mi želimo, ili onako brzo koliko mi to očekujemo, bivamo nestrpljivi.

Ponizna osoba ne iskazuje nestrpljivost.

BUDITE RELANI!

„...U svijetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet.“

Jovan 16:33

Još jedan od načina na koji Satana upotrebljava naš um kako bi nas poveo u nestrpljivo ponašanje je oslanjanje na idealne, a ne na relane postavke.

Ukoliko u svojoj glavi izgradimo pretpostavku da je sve što se tiče nas, naših okolnosti i odnosa sa drugima uvek samo savršeno – bez nelagodnosti, bez prepreka, bez teških ljudi sa kojima se treba pozabaviti – tada sebe pripremamo za pad. Ili, tačnije, Satana nas priprema za pad koristeći se našim pogrešnim mislima.

Ja ne zagovaram da budemo negativni; ja sam čvrsti vernik u pozitivne stavove i misli. Međutim, smatram da bismo trebali biti u

dovoljnoj meri realni da shvatimo unapred kako je malo stvari u životu za koje bismo mogli reći da su savršene.

Moj suprug i ja gotovo svakog vikenda putujemo u neki drugi grad kako bismo održavali razne seminare. Mnogo puta za to iznajmljujemo kongresne ili plesne dvorane u hotelima. U početku sam imala običaj da budem veoma nestrpljiva ukoliko bi nešto krenulo naopako u ovim mestima – recimo da klima ne radi kako treba (ili uopšte ne radi), da osvetljenje nije dovoljno, sedišta sa pokidanim tapacirungom iz koga vire sunđeri ili ostaci torte na podu ostali od svadbe koja se održavala prethodne noći.

Imala sam stav da smo mi platili iznajmljivanje sale u dobroj veri očekivajući da sve bude u redu i bila bih iznervirana ukoliko to ne bi bilo baš tako. Uvek smo dali sve od sebe da iznajmimo salu koja je čista i uredna, međutim, u skoro 75 procenata uvek bi iskrslalo nešto nepredviđeno.

Bilo je slučajeva da su nam obećali da ćemo moći rano ujutro da se prijavimo u hotel, a kada bismo stigli morali smo da čekamo nekoliko sati. Radnici hotela bi vrlo često izdavali pogrešne informacije o vremenu naših sastanaka, iako bismo im ih više puta ponovili, ili im čak poslali štampane materijale sa tačnim datumima i vremenom početka. Vrlo često su radnici po hotelima grubi i lenji. Vrlo često bi se dogodilo i da obroci koje smo naručivali za seminare ne budu oni za koje smo se dogovorili.

Sećam se kako je jednom na jednom sestrinskom sastanku (bilo nas je oko osamsto) servirani desert bio „začinjen“ rumom. U kuhinji su pomešali u koju salu koje tanjire treba poneti, pošto se u susednoj sali odvijala svadba. Ne moram vam reći da smo bili ne malo posramljeni kada su nam sestre prišle i rekle da se kolač oseća na alkohol.

Mnogo je ovakvih primera. Ono što želim da kažem je sledeće: ponekad, ali vrlo retko, mesto na koje dođemo je savršeno, sa savšenim ljudima i savšenim seminarom.

Konačno sam shvatila da je jedan od razloga zašto bih u ovim situacijama bila nestrpljiva taj što sam bila idealista, a ne realista.

Ne planiram da budem poražena, ali Isus je rekao da ćemo se u ovom svetu sretati sa napadima, iskušenjima, pritiscima i slabostima. To su sastavni delovi ovozemaljskog života – kako za vernika tako i za nevernika. Međutim, ni svi propusti ovog sveta ne mogu nam nauditi ukoliko se držimo Božje ljubavi, odišući plod Duha.

STRPLJIVOST: MOĆ PODNOŠENJA

„Obucite se dakle kao izabrani Božiji, sveti i ljubazni, u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost, i trpljenje.”

Kološanima 3:12

Vrlo često pročitam ovaj stih kako bih se podsetila kakvo ponašanje se zahteva od mene u svim situacijama i da stpljenje nije moja sposobnost da čekam, već moja sposobnost da zadržim pozitivan stav dok čekam.

STRPLJIVOST SE RAĐA U ISKUŠENJIMA

„Svaku radost imajte, braćo moja, kad padnete u različne napasti,

Znajući da kušanje vaše vjere gradi trpljenje;

A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikake mane.”

Jakov 1:2-4

Strpljivost je plod Duha (Galatima 5:22) i nalazi se u duhu svake nanovorođene osobe. Ispoljavanje strpljenja je veoma važno za Gospoda. Bog želi da svet uvidi koje su Njegove karakteristike kroz Njegovu decu.

Prvo poglavlje Jakovljeve poslanice nam oručuje da kada budemo savršeni više nam ništa neće nedostajati. Đavo nije u stanju da upravlja stpljivim čovekom.

Jakov nam takođe poručuje da budemo zadovoljni kada upadnemo u tešku situaciju, znajući da je način na koji Bog izgrađuje strpljivost u nama kroz „različite napasti”.

Moje je lično iskustvo da su „različite napasti” u mom životu samo naknadno ispoljile iz mene strpljivost, a da su prethodno ispoljile mnoge moje ne baš pohvalne karakteristike: ponos, ljutnju, pobunu, samosažaljevanje, gundanje i ovima slične. Čini mi se da je potrebno pozabaviti se ovim stvarima pre nego što osiguramo mesto za strpljenje.

NAPAST ILI NEPOVOLJNOST?

„Potom pođoše od gore Ora k Crvenom Moru obilazeći zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta.”

IV Mojsijeva 21:4

Ukoliko se sećate, nestrpljivost je jedan od mentaliteta pustinje koji je držao Izrailjce u pustinji celih četrdeset godina.

Kako je mogao ovaj narod da bude spreman da zauzme Obećanu zemlju i da protera tadašnje njene stanovnike ukoliko nije mogao da bude strpljiv i istrajan u pogledu manjih nepovoljnosti?

Ja vas iskreno ohrabrujem da sarađujete sa Duhom Svetim koji će razviti plod strpljenja u vama. Što mu se duže opirete, duže će ceo proces da traje. Naučite da reagujete sa strpljivošću u svakoj vrsti napasti i život će vam biti u toj meri kvalitetan da ga nećete samo proživljavati, već ćete uživati u svojoj njegovoj punini.

ZNAČAJ STRPLJIVOSTI I ISTRAINOSTI

„Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božju savršivši primite obećanje.”

Jevrejima 10:36

Ovaj stih nam poručuje da bez stpljenja i istrajnosti nećemo primiti Božja obećanja. Kao što nam to Jevrejima poslanica (6:12) poručuje da ih dobijamo uz pomoć vere i strpljenja.

Ponosan čovek trči u snazi svog tela i pokušava da isposluje da se sve izdešava u njegovo vreme. Ponos poručuje – Spreman sam, sada!

Poniznost poručuje – Bog zna sve najbolje. On nikada ne kasni!

Ponizan čovek strpljivo očekuje. On, u stvari, ima strah Gospodnji od napredovanja u snazi tela. Ponosan čovek, međutim, ide iz pokušaja u pokušaj, bez prave koristi.

PRAVA LINIJA NIJE UVEK NAJKRAĆI PUT DO CILJA

„Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.”

Priče Solomonove 16:25

Moramo naučiti da u duhovnom svetu ponekad prava linija nije najkraće rastojanje između nas i našeg cilja. Možda se radi o najkraćem rastojanju do poraza!

Moramo naučiti da budemo strpljivi i da se oslanjamo na Gospoda, čak i ukoliko nam se čini da nas vodi nekim svojim „prečicama” kako bi nas doveo do konačnog odredišta.

U hrišćanskom svetu ima veoma mnogo nesretnih, nezadovoljnih hrišćana samo zbog toga što pokušavaju sami da stvore nešto umesto da se oslone na Boga koji bi u dogledno vreme to sproveo.

Kada čekaš na Gospoda, đavo će te neprestano napadati kako bi bilo dobro da i sam nešto preduzmeš. On želi da nas navede da budemo motivisani svojim telima jer zna da telo ne stvara nikakvu korist (Jovan 6:63; Rimljanima 13:14).

Kao što smo videli, nestrpljivost je dokaz ponosa, a jedini odgovor na ponos je poniznost.

PONIZI SE I ČEKAJ NA GOSPODA

„Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.“

I Petrova 5:6

Poniziti se pod silnu Božju ruku ne znači imati loše mišljenje o sebi, već da ne smatramo kako smo u stanju da rešimo sve svoje probleme.

Umesto ponosnog uzimanja stvari u svoje ruke, moramo naučiti da se ponizimo pod moćnu Božju ruku. U pravo vreme, On će nas podići i uzvisiti.

Dok čekamo na Gospoda odbijajući da se pokrećemo pod instrukcijama tela, u nama dolazi do umiranja našeg ega. Umiremo za svoje ciljeve i svoje načine kako bismo oživeli za one Božije.

Uvek bismo trebali da budemo poslušni onome što Bog želi od nas, ali bismo isto tako trebali i da se držimo podalje od ponosa tela. Zapamtite: ponos je koren svakog oblika nestrpljivosti. Ponosan čovek kaže: „Molim vas nemojte da za bilo šta budem primoran da čekam; ja sve zaslužujem da primim odmah.“

Kada te napadne nestrpljivost predlažem i da joj se obratiš rečima: „Gospode, meni je potrebna Tvoja volja u Tvom času. Ne želim da trčim ispred Tebe, niti želim da zaostajem za Tobom. Pomozi mi, Oče, da Te strpljivo iščekam.“

Glava

21

„Možda je moje ponašanje pogrešno, ali to nije moje
krivica.“

Mentalitet pustinje broj 6

Jedan od najvećih uzročnika života u pustinji je nesposobnost da se prihvati odgovornost za svoje postupke, svaljivanje krivice za svako zlo koje se dogodi na nekog drugog.

12. A Adam re-e: 'ena koju si udru'io sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.

13. A Gospod Bog re-e: 'eni: za-(to si to u-inila? A 'ena od-govori: 'zmija me prevari, te je doh.
2. Kor. 11,3

I MOJSIJEVA 3:12-13

Ovaj problem je prisutan od samog početka čovečanstva. Kada ih je Bog suočio sa njihovim grehom u Edenskom vrtu, Adam i Eva su optuživali jedno drugo, Boga i đavola, želeći tako da izbegnu odgovornost za svoje postupke.

ZA SVE SI SAM KRIV!

„Ali Sara žena Avramova ne rađaše mu djece. A imaše robinju Misirku, po imenu Agar.

Pa reče Sara Avramu: Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila djece od nje. I Avram pristaje na riječ Sarinu.

I Sara žena Avramova uze Agar Misirku robinju svoju, i dade je za ženu Avramu mužu svojemu poslije deset godina otkako se nastani Avram u zemlji Hananskoj.

I on otide k Agari, i ona zatrudnje; a kad vidje da je trudna, ponese se od gospođe svoje.

A Sara reče Avramu: uvreda moja pade na tebe; ja ti metnuh na krilo robinju svoju, a ona vidjevši da je trudna ponese se od mene. Gospod će suditi meni i tebi.

A Avram reče Sari: eto, robinja je tvoja u tvojim rukama, čini s njom što ti je volja. I Sara je stade zlostavljati, te ona pobježe od nje.”

I Mojsijeva 16:1-6

Isti scenario koji se odigrao između Adama i Eve sada vidimo između Avrama i Sare. Dosta im je bilo čekanja da im Bog ispuni obećanje koje im je dao u pogledu sina, te su zbog toga skliznuli u telo i pogrešili. Kada je cela stvar krenula „naopako” i počela da stvara probleme, počeli su međusobno da se optužuju.

U prošlosti se meni i Daveu ovo nebrojeno puta dešavalo. Činilo se kao da sve vreme želimo da izbegnemo prave probleme u životu, da ne želimo da se suočimo sa stvarnošću.

Dobro se sećam kako sam se molila da se Dave promeni. Čitala sam Bibliju i otkrivala sve više i više njegovih grešaka i u kojim je sve segmentima trebao da se menja. Dok sam se molila, Gospod mi je progovorio: „Joyce, nije Dave problem, već ti!”

Bila sam očajna. Plakala sam i plakala. Tri cela dana sam plakala dok mi je Gospod pokazivao kakav je to osećaj živeti u istom domu sa mnom. Pokazao mi je kako želim sve da držim pod kontrolom, kako mnogo gundam, kako mi je teško udovoljiti, koliko sam negativna, i tako dalje. To je bio šok za moj ponos, ali to je ujedno i bio početak moje obnove u Gospodu.

Poput mnogih za sve sam u životu krivila druge. Smatrala sam da se neprilično ponašam zato što sam bila zlostavljana, ali mi je Gospod rekao: „Zlostavljanje može biti razlog tvje teške naravi, ali nemoj dozvoliti da ono preraste u izgovor da je nikad ne promeniš.”

Satana se trudi kako bi izgradio utvrđenja u našim umovima koja će nas zadržati daleko od istine. Istina je ta koja će nas osloboditi, i on to dobro zna.

Smatram da ne postoji ništa bolnije u emotivnom smislu od spoaznaje našeg ponašanja. Upravo zbog toga to se radi o bolnom iskustvu, mnogi beže od njega. Veoma je lako otkriti istinu o nekom drugom, ali kada se trebamo suočiti sami sa sobom, to nam je mnogo teže da prihvatimo.

DA...

„I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikaki hljeb već ogadio duši našoj.“

IV Mojsijeva 21:5

Sećate se da smo rekli kako su Izrailjci za sve svoje probleme krivili Boga i Mojsija. Veoma im je uspešno išlo odbacivanje bilo kakve odgovornosti za to što su još uvek tumarali pustinjom. Bog mi je pokazao da je ovo jedan od najznačajnijih mentaliteta pustinje koji ih je zadržavao u njoj celih četrdeset godina.

To je ujedno bio i jedan od glavnih razloga zašto sam se i ja tolike godine vrtela oko jedne te iste planine. Moj spisak izgovora zašto se ne ponašam kako bi trebalo je bio nepregledan:

„Da nisam bila zlostavljana kao dete, ne bi bila ovako hirovita.“

„Kada bi mi deca malo više pomagala, bila bih mnogo bolja.“

„Da Dave ne igra golf subotom, ne bih bila ovako uzrujana.“

„Da Dave razgovara malo više sa mnom, ne bih bila ovako usamljena.“

„Kada bi mi dave kupovao malo više poklona, ne bih bila ovako negativna.“

„Kad ne bih morala da idem na posao, ne bih bila ovako umorna i opterećena.“ (Onda sam ostavila posao, pa je bilo...)

„Kad bih malo više izlazila iz kuće, ne bi mi bilo ovako dosadno.“

„Da imamo samo malo više novca...“

„Kad bismo imali svoj krov nad glavom...“ (Pa smo kupili kuću, na šta je reakcija bila...)

„Kada ne bismo imali ovoliko računa za plaćanje...“

„Kada bismo imali bolje komšile ili prijatelje...“ I tako u nedogled.

ALI...

„I Gospod reče Mojsiju govoreći:

Pošlji ljude da uhode zemlju Hanansku, koju ću dati sinovima Izrailjevijem; po jednoga čovjeka od svakoga plemena otaca njihovijeh pošljite, sve glavare između njih.

I posla ih Mojsije iz pustinje Faranske po zapovijesti Gospodnjoj; i svi ljudi bjehu glavari sinova Izrailjevijeh.

I poslije četrdeset dana vratiše se iz zemlje koju uhodiše.

Ivrativši se dođoše k Mojsiju i Aronu i ka svemu zboru sinova Izrailjevijeh u pustinju Faransku, u Kadis; i pripovjediše njima i svemu zboru stvar, i pokazaše im rod one zemlje.

I pripovijedajući im rekoše: idosmo u zemlju u koju si nas poslao; doista teče u njoj mlijeko i med, i evo roda njezina.

Ali je jak narod koji živi u onoj zemlji, i gradovi su im tvrdi i vrlo veliki; a vidjesmo ondje i sinove Enakove.”

IV Mojsijeva 13:2-4, 26-29

„Samo da...” i „ali...” su dve najprevarljivije reči koje Satana usađuje u naš um. Dvanaest uhoda koji su se vratili iz izviđanja Obećane zemlje su se vratili sa groždem toliko velikim da su dva čoveka morala nositi jedan grozd, ali je izveštaj koji su izneli Mojsiju i narodu bio negativan.

Njih je porazilo jedno „ali”! svoje poglede su trebali usmeriti na Gospoda, a ne na svoj potencijalni problem.

Jedan od razloga zaštiti nas naši problemi pobeđuju je taj da smatramo da su oni veći od Boga. To je možda i jedan od razloga zašto se teško suočavamo sa istinom. Nismo sigurni da nas Bog može promeniti, pa se zato skrivamo od sebe umesto da se suočimo sami sa sobom.

Sada kada Bog radi na meni nije mi teško da se suočim sa sobom zbog toga što znam da On može da me promeni. Već sam videla šta je sve On u stanju da uradi i uzdam se u Njega. Međutim, u početku mog hrišćanskog života bilo je teško. Većinu vremena sam provodila

skrivajući se od jedne ili druge stvari. Toliko sa dugo živela u mraku da mi izlazak na svetlost nije bio nimalo jednostavan.

ISTINA U UNUTRAŠNJEM BIĆU

„Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i povelikoj dobroti svojoj očisti bezakonje moje.

Operi me dobro od bezakonja mojega, i od grijeha mojega očisti me.

Jer ja znam prijestupe svoje, i grijeh je moj jednako preda mnom.

Samome tebi zgriješih, i na tvoje oči zlo učinih, a ti si pravedan u riječima svojim i čist u sudu svojem.

Gle, u bezakonju rodih se, i u grijehu zatrudnje mati moj mnom.

Gle, istinu ljubiš u srcu, i iznutra javljaš mi mudrost.”

Psalam 51:1-6

U ovom Psalmu car David vapi Bogu za oprostjenje i milost zbog toga što ga je Gospod opominjao na njegov greh sa Virsavejom i ubistvom njenog muža.

Verovali ili ne, Davidov greh se dogodio jednu celu godinu pre nego što je napisan ovaj psalam, ali ga on do tada nije rešio. Nije se hteo pomiriti sa istinom i sve dok se nije hteo pomiriti sa istinom nije mogao ni iskreno da se pokaje.sve dok se nije iskreno pokajao, Bog nije mogao da mu oprosti.

Šesti stih je vrlo upečatljiv. U njemu čitamo da nam Bog javlja istinu (mudrost) iznutra. To znači da ukoliko želimo da primimo Božje blagoslove, da moramo biti iskreni prema Njemu o nama samima i našim gresima.

PRIZNANJE PRETHODI OPROŠTENJU

„Ako rečemo da grijeha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama.

Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprostí grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.

Ako rećemo da ne sagriješismo, gradimo ga lažom, i rijeć njegova nije u nama."

I Jovanova 1:8-10

Bog je spreman da nam oprostí ukoliko se iskreno pokajemo, ali nismo u stanju iskreno da se pokajemo ukoliko ne prihvatimo istinu o svom postupku.

Priznati da smo učinili nešto loše i onda tražiti izgovor ponovo nije Božji način suoćavanja sa istinom. Naravno, svi mi želimo da opravdamo svoje postupke i sami sebe, ali Biblija kaže da je naše opravdanje u Isusu Hristu (Rimljanima 3:20-24). Vi i ja se čistimo od greha samo i jedino krvlju Hristovom – a ne našim izgovorima.

Sećam se kako me je jednom prilikom komšinica zamolila da je odvezem u banku pre nego što se zatvori pošto njen auto neće da se pokrene. Bila sam prezauzeta nekim svojim „poslom“ i nisam htela da prekinem, pa sam bila gruba i netaktična sa njom. Čim sam spustila slušalicu znala sam da sam se odvratno ponela i da sam trebala da je pozovem telefonom, da joj se izvinim i da je odvezem do banke. Um mi je bio pun izgovora zašto sam se ponela kako sam se ponela: „Loše se osećam...“, „Prezauzeta sam...“, „Danas mi je ceo dan nekako težak...“.

Međutim, duboko u sebi sam osećala kako Duh Sveti ne želi da pronalazim izgovore.

„Samo je pozovi in reci joj da si pogrešila i taćka. Ne reci više od toga da ti je žao, da nema izgovora za tvoje ponašanje i zamoli je da ti oprostí i da ti dozvoli da je odvezeš do banke.“

Da budem iskrena, teško mi je palo. Moke telo se protivilo svim silama. Osećala sam kako bih najradije želela da se sakrijem negde. Ali od istine se ne može sakriti; naime istina je svetlost.

ISTINA JE SVETLOST

„U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ.

Ona bješe u početku u Boga.

Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo.

U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima.

I vidjelo se svijetli u tami, i tama ga ne obuze.”

Jovan 1:1-5

Istina je jedno od najjačih oružja protiv sila tame. Istina je svetlost, a Sveto pismo kaže da tama ne može obuzeti svetlost, i nikada ni neće moći.

Satana želi da drži sve skriveno u tami, ali Duh Sveti želi sve da iznese na svetlost i da se pozabavi svime, kako bismo mogli biti u potpunosti slobodni.

Isus je rekao da će nas istina osloboditi (Jovan 8:32). To je istina koju nam objavljuje Duh Istine.

DUH ISTINE

„Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi.

A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak.”

Jovan 16:12-13

Isus je svojim učenicima mogao svu istinu, ali je znao da nisu spremni da je podnesu. Rekao im je da treba da čekaju dok se Duh Sveti spusti sa neba kako bi prebivao u njima i sa njima.

Nakon što je Isus uzišao na nebo, poslao je Duha Svetog kako bi delovao u nama, pripremajući nas kako bi se Božja milost neprestano očitovala preko nas.

Kako može Duh Sveti delovati u nama ako se ne suočimo sa istinom? On se zove Duh Istine. Jedan od najvećih delova Njegove službe čoveku se svodi na to da nam pomogne da se suočimo sa istinom – da nas dovede do istine, jer će nas samo istina osloboditi.

Nešto u tvojoj prošlosti – osoba, događaj ili okolnost – te je povredilo i možda je to izvor tvog pogrešnog stava ili ponašanja, ali ne dozvoli tome da postane izgovor tome da se to stanje ne menja.

Mnogi od mojih problema u ponašanju su definitivno proizašli iz činjenice da sam dugo godina bila seksualno, verbalno i emotivno zlostavljana. Međutim, tako sam se našla u zamci lošeg ponašanja sve dok sam u zlostavljanju pronalazila izgovor svog temperamenta. To je poput odbrane svog neprijatelja rečima: „Mrzim ga, ali zbog ovoga ga se grčevito držim.”

Osloboditi se čovek može od svake vezanosti. Nije potrebno da tumaramo po pustinji četrdeset godina. Ili, ukoliko ste proteklih četrdeset ili više godina proveli tumarajući u pustinji zbog toga što niste znali da vas „mentaliteti pustinje” drže u njoj, danas se možete svega toga osloboditi.

Zatraži od Boga da ti pokaže istinu o tebi. Kada ti je objavi, drži se! Neće biti lako, ali zapamti ba je obećao da nas nikada neće napustiti ili zaboraviti (Jevrejima 13:5).

Nalaziš se na putu koji će te izvesti iz pustinje; uživaj u svojoj Obećanoj zemlji!

Glava

22

„Moj život je toliko bedan; žao mi je sebe zbog svog
nesrećnog života.”

Mentalitet pustinje broj 7

„Moj život je toliko bedan; žalim sebe
zbog svog nesrećnog života.“

Mentalitet pustinje broj 7

Glava
22

Izrailjci su naročito sažaljevali sami sebe. Svaka nelagodnost na koju su naišli je bila dobar razlog za plač.

Sećam se šta mi je Bog rekao tokom jedne moje žalopojke: „Joyce, možeš biti ojađena ili osnažena, ali ne možeš biti i jedno i drugo.“

Ovo poglavlje ne želim da „zbrzam“. Vrlo je važno da razumemo da ne možemo u isto vreme gostiti demone samosažaljevanja i biti jaki u Gospodu!

Tada se podiše sav zbor i stade vikati, i narod plakaše onu noć.

2. I vikahu na Mojsija i na Arona svi sinovi Izraeljevi; i sav zbor reče im: kamo da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji!

²Moj. 16. 2.

IV MOJSIJEVA 14:1-2

SOKOLITE I IZGRAĐUJTE JEDNI DRUGE

„Toga radi utješavajte jedan drugoga, i popravljajte svaki bližnjega, kao što i činite.“

I Solunjanima 5:11

Teško mi je bilo da se odrekнем samosažaljenja. Tolike sam ga godine koristila svaki put kada bih bila povređena.

U trenutku kada nas neko povredi bivamo razočarani i đavo šalje demona koji treba da nam šapuće kako smo nepravedno i okrutno tretirani.

Sve što treba da uradiš kako bi shvatio na koji način neprijatelj koristi samosažaljenje kako bi nas držao u ropstvu jeste da obratiš pažnju na te njegove šapate.

Biblija nam, međutim, ne dozvoljava sažaljevamo sebe. Umesto toga naš je zadatak da izgrađujemo i hrabrimo jedni druge u Gospodu.

Saosećanje je istiniti dar onoga koji saoseća sa drugima. Međutim, samosažaljevanje je izopačenje saosećanja, pošto na taj način mi nešto što je namenjeno drugima okrećemo i sebično koristimo za nas same.

Ista stvar je i sa ljubavlju. Rimljanima poslanica (5:5) nam poručuje da je u naša srca Duhom Svetim izlivena Božja ljubav. On je to učinio kako bismo mi znali koliko nas Bog voli i kako bismo bili u stanju da volimo druge.

Kada ljubav koju je Bog namenio drugima okrenemo ka sebi, ona prerasta u sebičnost i egocentričnost, stvari koje nas uništavaju. Samosažaljevanje je idolopoklonstvo – obuzetost sobom, usredsređivanje na sebe i svoja osećanja. Na taj načina postajemo svesni samo svojih potreba i briga, što je, složit ćete se, veoma skućena predstava o životu.

MISLI NA DRUGE

„Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugijeh.”

Filibljanima 2:4

Nedavno je jedan od poziva da govorimo na jednom bogosluženju bio neoćekivano otkazan. Bila sam prilićno uzbućena što sam pozvana da govorim na tom mestu i naravno da sam se po otkazu osećala razočarana. Bilo je trenutaka kada bi me ovakva vest mogla baciti u jamu samosažaljenja, kritikovanja, osućivanja druge strane i raznih vrsta negativnih misli i dela. U mećuvremenu sam naućila da u ovakvim situacijama treba ćutati, bolje je ne reći ništa nego reći pogrešnu stvar.

Dok sam sedela i ćutala, Bog mi je pokazao istu situaciju iz perspektive onih koji su me pozvali. Naime, nisu bili u stanju da obezbede prostoriju za sastanke i Bog mi je pokazao koliko je to za

njih bilo razočaravajuće. Oni su računali na te sastanke, priželjkivali ih sa velikim očekivanjima i sada ih nisu mogli imati.

Interesantno je primetiti kako je jednostavno držati se podalje od samosažaljenja ukoliko stvari pogledamo iz tuđeg ugla. Samosažaljevanje se održava kada razmišljamo samo o sebi i nikome drugom.

Ponekad se prilično iscrpimo pokušavajući da zadobijemo simpatije. Samosažaljenje je jedna od najefikasnijih đavoljih zamki kojom nas želi zadržati u pustinji. Ukoliko ne budemo pažljivi, čak možemo postati zavisni od nje.

Zavisnost se ponekad stiče kao automatski odgovor na neki stimulans – naučeni obrazac ponašanja koji postaje navika.

Koliko vremena trošimo na samosažaljevanje? Kako reagovati na razočarenje?

Hrišćanin ima retku priliku, jer kada naiđe na razočarenje može ponovo da se očara! Kod Boga uvek postoji mogućnost novog početka. Samosažaljenje nas međutim drži u zamci prošlosti.

PREDAJ SE BOGU!

„Ne pominjite što je prije bilo i ne mislite o starijem stvarima.

Evo, ja ću učiniti novo, odmah će nastati; nećete li ga poznati? Još ću načiniti u pustinji put; rijeke u suhoj zemlji.”

Isaija 43:18-19

Dobar deo svog života sam protraćila na samosažaljenje. Bila sam „navučena” – moj automatski odgovor na svaki vid razočarenja je bio samosažaljenje. Satana bi automatski ispunio moj um pogrešnim mislima i pošto nisam znala kako da se pozabavim time, razmišljala sam o onome što mi je „palo na pamet”. Što sam se više bavila time, bila bih očajnija.

Vrlo često pominjem događaje sa početka našeg bračnog života. Svake nedelje poslepodne, za vreme fudbalske sezone, Dave je želeo da prati utakmice na televiziji. Kada nije bila fudbalaska sezona, bila je neka druga sezona. Dave je uživao u svakom sportu u kome postoji lopta, a ja nisam uživala ni u jednom. Toliko je voleo „lopatanja“ da je vrlo lako mogao u toj meri da se udubi da nije ni primećivao da postojim.

Jednom prilikom sam stala ispred njega i rekla mu: „Dave, nije mi dobro. Osećam da ću da umrem.“

Bez da je sklonio pogled sa ekrana, odgovorio mi je: „Da, draga.“

Mnoge nedeljne poslepodneve sam provodila puna gneva i samosažaljenja. Svaki put kada bih se razbesnela na Davea počela bih da spremam kuću. Na taj način sam htela da ga nateram da se oseća krivim što uživa dok ja patim. Tutnjila sam po kući kao oluja, lupajući vratima, zujeći sa usisivačem u sobi u kojoj se nalazio, jasno mu stavlajući do znanja kako vredno radim.

Naravno, htela sam da privučem njegovu pažnju, ali on me gotovo nije ni primećivao. Onda bih se povukla u kupatilo i plakala. Što sam više plakala, osećala bih se sve jadnije. Bog mi je otkrio zašto žene idu u kupatilo da plaču. Zato što je u kupatilu veliko ogledalo i pošto se žena dobro isplakala ima priliku i da vidi kako jedno izgleda.

Ponekad sam izgledala tako jadno da bih pošto sam završila sa plakanjem i pogledala se u ogledalu ponovo zaplakala. Na kraju bih sva potištena izašla iz kupatila i što sam sporije mogle ušetala u sobu u kojoj je Dave. On bi me možda pogledao zamolivši me da mu donesem čašu ledenog čaja, ako idem u kuhinju.

Drugim rečima, nije mi pošlo za rukom! Emotivno bih se iscrpla što je često dovodilo i do fizičke iscrpljenosti i oboljenja usled učestalog emotivnog tobogana.

Bog te neće osloboditi tvojom, već Svojom rukom. Samo je Bog u stanju da izmeni ljude. Niko do svemogućí Bog nije mogao da navede Davea da ne prati sve sportove koji se daju na televiziji. Kada sam naučila da se uzdam u Gospoda i da se ne prepuštam samosažaljenju

svaki put kada nešto nije po mome i Dave je postao mnogo umereniji po pitanju sporta na televiziji.

On još uvek uživa u sportskim programima i to mi sada uopšte ne smeta. To vreme ja koristim kako bih radila ono što meni pruža zadovoljstvo. Ukoliko zaista želim ili moram da uradim nešto drugo, slatkim glasom ga zamolim (a ne zahtevam od njega) i on je spreman da promeni svoje planove. Naravno, nije uvek ni po mome. Svaki put kada dođe do toga i kada mi se emocije počnu komešati, pomolim se: „Bože, pomози mi da položim ovaj test. Ne želim da se još jedanput obrnem oko iste planine.“

Glava

23

*„Ne zaslužujem Božji blagoslov zato što nisam
dostojan.“*

Mentalitet pustinje broj 8

Nakon što je Isus Navin preveo Izrailjce preko Jordana u Obećanu zemlju, Bog je morao još nešto da uradi pre nego što bi narod bio spreman da zauzme i osvoji svoj prvi grad, Jerihon.

9. Tada re-e Gospod Isusu: danas skidoh s vas sramotu Mi-sirsku. I prozva se ono mjesto Galgal do današwega dana.

ISUS NAVIN 5:9

Bog je naredio da se svaki Izrailjac obreže pošto se nisu obrezivali tokom četrdeset godina lutanja po pustinji. Nakon tog njihovog čina Bog je rekao Isusu Navinu da je skinuo sa naroda sramotu Misirsku.

Nekoliko stihova kasnije, u šestom poglavlju, čitamo kako je Bog vodio Izrailjce da osvoje Jerihon. Zašto je sramota trebala prethodno da bude skinuta sa njih? Šta je sramota?

SRAMOTA: DEFINICIJA

Reč *sramota* znači „ruglo, bruka, prezir”.¹ Bog poručuje da će da skinete sramotu Misira sa Izrailja. Misir predstavlja svet. Nakon nekog vremena provedenog u svetu, svakom od nas je potrebno oslobođenje od te sramote.

Zbog svega što sam ja učinila, i što su meni učinili, po prirodi sam bila stidljiva. Krivila sam samu sebe za sve što mi se dogodilo u životu (iako mi se dosta toga dogodilo u detinjstvu kada nisam mogla da utičem na to kako bih te stvari zaustavila).

Rekli smo da je milost Božja sila koju primamo od Njega bez naplate kako bi nam pomogla da sa lakoćom uradimo sve ono što

¹ *Webster's II*, s. v. “reproach.”

sami nismo u mogućnosti. Bog želi da nam dâ milost, a Satana želi da nam dâ sramotu.

Sramota mi je stavila do znanja da nisam dobra - da sam nedostojna Božje ljubavi ili pomoći. Sramota je otrovala mog unutrašnjeg čoveka. Nisam se stidela samo onoga što je meni bilo učinjeno, već sam se i stidela sebe. Duboko u sebi nisam bila zadovoljna sobom.

Božje skidanje sramote sa nas označava da svaki od nas mora da prihvati oprostjenje koje nam On nudi za sve naše grehe.

Morate shvatiti da blagoslove ne možete zaslužiti - nikada nećete biti dostojni blagoslova. Možete ih samo ponizno prihvatiti i biti zahvalni na njima i diviti se veličini Božje ljubavi prema nama.

Samo-osuda, mržnja i odbacivanje Božjeg oprostjenja (time što sebi ne opraštamo), nerazumevanje pravednosti u Hristovoj krvi su problemi koji će nas i nadalje zadržavati u pustinji. Vaš um mora biti obnovljen u pogledu našeg položaja pred Bogom - u Hristu, a ne na osnovu naših dela.

Ubeđena sam, nakon mnogo godina službe, da oko 85 procenata naših problema izvire iz načina na koji doživljavamo sebe. Svaka osoba za koju znaš da živi kao pobednik u Hristu je svesna toga da je u Njemu i pravedna.

Znam da ne zaslužujem Božje blagoslove, ali ih ipak primam zato što sam sanaslednik sa Hristom (Rimljanima 8:17). On ih je zaslužio, a ja ih primam tako što polažem svoju veru u Njega.

NASLEDNIK ILI RADNIK?

„Tako već nijesi rob, nego sin; a ako si sin, i našljednik si Božij kroz Isusa Hrista.”

Galatima 4:7

Da li si rob ili sin - nadničar ili naslednik? Naslednik je osoba koja prima ne zahvaljujući svojoj zasluzi, već na osnovu zaostavštine neke

druge osobe. Rob ili nadničar, u biblijskoj terminologiji, je osoba koja pokušava da ispuni zakon. Termin podrazumeva težački rad i muku.

Mnoge godine sam tumarala po pustinji pokušavajući da zaslužim ono što je Bog želeo da mi da bez naplate, svojom milošću. Imala sam pogrešan stav uma.

Prvo, smatrala sam da je sve potrebno zaraditi ili zaslužiti. „Niko ti nikada ništa ne daje besplatno.“ Ovo je bio princip koji sam godinama ponavljala. Dok sam odrastala ovu rečenicu sam mogla čuti nebrojeno puta. Rečeno mi je da svako ko se postavi kao da želi da učini nešto bez naknade, u stvari, na kraju želi da me iskoristi.

Iskustvo ovog sveta je da se sve mora zaslužiti. Ukoliko imamo prijatelje, rečeno nam je da ih sve vreme moramo uveseljavati jer će nas inače napustiti. Ukoliko želimo unapređenje na poslu, svi kažu da moramo poznavati odgovarajuće ljude, ponašati se prema njima na odgovarajući način i možda ćemo jednog dana steći priliku da budemo unapređeni. Do vremena kada se obratimo Bogu, sistem ovoga sveta nas je u dovoljnoj meri izmučio, da ta sramota mora biti skinuta sa nas.

KAKO VIDIŠ SEBE?

„Vidjesmo ondje i divove, sinove Enakove, roda divovskoga, i činjaše nam se da smo prema njima kao skakavci, taki se i njima činjasmo.“

IV Mojsijeva 13:34

Izrailjci su nosili sramotu. Činjenica da su imali negativno mišljenje o sebi se jasno vidi u ovome stihu. Deset od dvanaest uhoda koji su bili poslani u Obećanu zemlju da je izvide pre nego što ceo narod pređe Jordan su se vratili govoreći da je zemlja nastanjena divovima u odnosu na koje su Izrailjci kao skakvci - oni su sebe upravo tako i videli.

Molim vas da primetite da će Satana ispuniti vaš um (ukoliko mu to dozvolite) sa raznim vidovima negativnih misli o sebi. On počinje

vrlo rano da gradi utvrđenja u vašem umu, od kojih se mnogi bave negativnim stvarima u vašem i u životima drugih ljudi. On će uvek pripremiti nekoliko situacija u kojima ćete se osećati odbačenima, kako bi vam lako povratio sećanje na tu bol kada budete pokušali da napredujete u nekoj sferi svog života.

Strah od poraza i odbačenosti zadržava mnoge ljude u pustinji. Kao dugogodišnji robovi u Misiru i izloženi teškim napadima, Izrailjci su na sebi nosili sramotu. Interesantno je primetiti da gotovo cela generacija onih koji su izašli sa Mojsijem iz Misira nisu zakoračili u Obećanu zemlju. U nju su stigla njihova deca. Ipak, Bog i je rekao da će skinuti sramotu sa naroda.

Većina ih je bila rođena u pustinji nakon što su njihovi roditelji napustili Misir. Kako je na njima mogla da bude sramota Misira, ako uopšte nisu bili u njemu?

Stvari koje su se nalazile na vašim roditeljima mogu preći i na vas. Stavovi, misli i obrasci ponašanja se mogu naslediti. Pogrešan stav tvojih roditelja može postati i tvoj. Način na koji shvatamo neke stvari je prešao na nas, a da mi ni ne znamo zašto razmišljamo na taj način.

Roditelj koji ima lošu sliku o sebi, osećaj bezvrednosti i stav po kome ne zaslužuje Božje blagoslove može sve to da prenese na svoje dete.

Iako sam već govorila o tome u knjizi, ali pošto se radi o veoma važnoj stvari, želela bih da ponovim da je tvoja obaveza da obratiš pažnju na to šta se odvija u tvom umu i kakvu sliku stvaraš o sebi. Bog je spreman da svojom milošću prekrije tvoje grehe, ako si spreman to da prihvatiš. Bog ne nagrađuje savršene i bezgrešne ljude, već one koji se uzdaju i veruju u Njega.

TVOJA VERA GODI BOGU

„A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.”

Jevrejima 11:6

Molim vas primetite da je bez vere Bogu nemoguće ugoditi. Zato, bez obzira koliko bobrih dela ponudili, one mu nisu ugodne ukoliko njima pokušavamo da zaslužimo Njegovu milost.

Sve što radimo, treba da činimo zato što ga volimo, a ne zato što nešto pokušavamo da izvučemo od Njega.

Ovaj stih kaže da Bog nagrađuje one koji ga traže. Radovala sam se kada sam ovo prvi put pročitala. Znala sam da sam učinila mnogo grešaka u životu, ali sam znala i da sam celim srcem tražila Gospoda. To znači da sam kvalifikovana za nagradu. Veoma davno sam odlučila da ću primiti svaki blagoslov koji Bog odluči da mi da.

Bog je želeo da Izrailj uvede u Obećanu zemlju i da ih blagoslovi preko svih njihovih očekivanja, ali je prvo morao da skine sramotu sa njih. Nije bilo moguće da prime od Boga bilo šta dok bi bili opterećeni svojom sramotom, brukom i prezirom.

BEZ MANE

„Kao što nas izabra kroz njega prije postanja svijeta, da budemo sveti i pravedni pred njim u ljubavi.“

Efescima 1:4

Ovo je predivan stih! U njemu nam Gospod poručuje da smo Njegovi i odabrani kako bismo znali da smo voljeni, naročiti i vredni u Njegovim očima; da nas vidi svetima, pravednima i neporočnima.

Naravno, naša je obaveza da učinimo sve što možemo kako bismo živeli svetim životom. Ali, hvala Bogu da kada pogrešimo, da nam je oprošteno i da smo obnovljeni na svetost – ponovi bez krivice i bez mane – sve to u Njemu.

BEZ RAZLIKE I NEPRISTRASNO

„Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se.“

Jakov 1:5

Ovo je još jedan stih koji nam otkriva kako da primamo od Boga bez sramote.

Jakov prethodno govori o onima koji su u iskušenjima i sada im govori da ukoliko im je potrebna mudrost za svoju situaciju da je traže od Boga. On im garantuje da će im je on dati bez prekora ili pristrasnosti – da im On želi pomoći.

Kroz pustinju se nećete provući bez velike pomoći od Boga. Međutim, ukoliko je vaš stav o sebi negativan, čak i kada pokuša da vam pomogne, vi to ne prihvatate od Njega.

Ukoliko žudite za pobjedničkim, snažnim, pozitivnim životom, ne možete imati negativnu sliku o sebi. Ne gledajte samo na to koliko je toga još pred vama, već budite zahvalni na to koliko ste već prešli. Nemojte smetnuti s uma svoj napredak i zapamtite primedbu u Filibljanima poslanici (1:6) – **„Uzdajući se u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro djelo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.“**

Mislite i govorite pozitivno o sebi!

Glava

24

*„Zašto ne bih bio ljubomoran i zavidan kada je svima
bolje nego meni.“*

Mentalitet pustinje broj 9

U 21. poglavlju Jovanovog jevanđelja Isus razgovara sa Petrom objašnjavajući mu kroz koje će teškoće morati proći kako bi mu služio i proslavio ga. Čim je Isus završio što je imao reći, Petar se okrenuo, spazio Jovana i upitao Hrista koja je Njegova volja za njega. Petar je hteo da bude siguran da ukoliko on bude morao da prođe kroz neke teškoće, onda neka to bude slučaj i sa Jovanom.

21. Vidjevši Petar ovoga re-e Isusu: Gospode! a šta je ovaj?

22. Isus mu re-e: ako hoju da on ostane dok ja ne dojem, što je tebi do toga? Ti hajde za mnom.

JOVAN 21:21-22

U svom odgovoru Isus uljudno nalaže Petru da gleda svoja posla.

Bavljenje tuđim poslovima će nas držati u pustinji. Ljubomora, zavist i mentalno uspoređivanje nas i naših okolnosti sa drugima je jedan od mentaliteta pustinje.

ČUVAJ SE LJUBOMORE I ZAVISTI

„Život je tijelu srce zdravo, a zavist je trulež u kostima.“

Priče Solomunove 14:30

Ljubomora nagoni ljude da se ponašaju kruto i grubo – ponekad i zverski. Ljubomora je nagnala Josifovu braću da ga prodaju u roblje. Mrzeli su ga zbog toga što ga je otac veoma voleo.

Ukoliko u tvojoj porodici postoji neko ko je naizgled omiljeniji od tebe, nemoj mrzeti tu osobu. Uzdaj se u Boga! Radi ono što ti On nalaže – veruj u Njegovu milost – i završićeš kao Josif: izrazito blagoslovljen.

Vineov *Rečnik novozavetnih termina* starogrčku reč prevedenu kao *zavist* definiše kao „nelagodan osećaj nastao usled prisustva ili zapažanja prednosti ili blagostanja drugih”.¹ Kod Webstera *ljubomora* je definisana kao „iskustvo zavisti, bojazni ili gorčine”.² Ovu definiciju ja shvatam kao strah od gubitka onoga što već posedujemo u korist drugoga; ogorčenost tuđim uspehom, iskustvo koje izvire iz osećanja zavisti.

NEMOJ SE POREDITI I UTRKIVATI

„A posta i prepiranje među njima koji bi se držao među njima da je najveći.

A on im reče: carevi narodni vladaju narodom, a koji njim upravljaju, zovu se dobrotvori.

Ali vi nemojte tako; nego koji je najveći među vama neka bude kao najmanji, i koji je starješina neka bude kao sluga.”

Luka 22:24-26

Nekada sam imala mnogo problema sa zavišću, ljubomorom i poređenjem. Ovo je naročito prisutno kod nesigurnih ljudi. Kada nismo sigurni u to koliko vredimo kao pojedinci, vrlo lako počinjemo da se uspoređujemo sa nekim ko je u našim očima uspešan i napredan.

Shvatanje da sam jedinka (osoba sa posebnim, od Boga utvrđenim planom) je za mene predstavljalo spoznaju koja mi je omogućila najdragoceniji osećaj slobode. Ubeđena sam da sebe ili svoju službu ne treba da poredim sa drugima.

Uvek me ohrabri činjenica da je za učenike bilo nade, jer su se i oni borili sa istom stvari kao i ja. U navedenom citatu Svetog pisma otkrivamo kako se učenici međusobno prepiru oko toga ko je među njima najveći. Isus im odgovara da je najveći među njima onaj koji je spreman da bude najmanji, odnosno sluga svih. Isus je mnogo vremena proveo pokušavajući da objasni učenicima da je život u

¹ Vine, Vol. II: E-LI, , p. 37.

² Webster's II, s. v. "jealousy."

Božjem carstvu obično direktno suprotan načinu na koji se on odvija na ovome svetu, i telu.

Isus im je govorio da će poslednji biti prvi, a prvi poslednji (Marko 10:31), da se raduju sa onima koji su blagoslovljeni (Luka 15:6-9), da se mole za svoje neprijatelje i da blagosiljaju one koji im čine nažao (Matej 5:44). Svet bi za ovo rekao da je ludost, ali za Hrista to je prava sila.

IZBEGAVAJ SVETSKA UTRKIVANJA

„Da ne tražimo lažne slave razdražujući jedan drugoga, i zavideći jedan drugome.”

Galatima 5:26

Po vrednovanju ovoga sveta najvažnije je biti ispred svih ostalih. Popularni je stav da je najvažnije doći do vrha, bez obzira na to koliko ljudi u međuvremenu povredimo. Međutim, Sveto pismo nam govori da ne postoji pravi mir dok se ne oslobodimo potrebe da se upoređujemo sa drugima.

Čak se ponekad i onome što nazivamo zabavnim igrama oseća potreba da se nadjača protivnik, što zna dovesti do mržnje umesto opuštanja i zabave. Naravno, čovek ne igra da bi izgubio i svako daje sve od sebe. Međutim, kada osoba nije u stanju da uživa u igri ukoliko ne pobeđuje, ta osoba definitivno ima problem, verovatno veoma dubok koji stvara probleme u drugim područjima njenog života.

Sasvim je izvesno da bismo morali dati sve od sebe na radnom mestu, nema ništa loše u tome ako želimo da napredujemo u svojoj profesiji. Međutim, htela bih da vas podsetim da napredak kod hrišćana potiče od Boga, a ne od ljudi. Mi ne moramo da igramo te svetske igre ukoliko želimo da napredujemo. Bog će nam dati milost pred ljudima ukoliko stvari radimo na Njegov način (Priče 3:3-4).

Ljubomora i zavist su muke pakla. Godinama sam bila ljubomorna na one koji su izgledali bolje nego ja ili imali talente koje

ja nisam imala. Tajno sam se takmičila sa drugima u službi. Mnogo mi je bilo stalo do toga da „moja“ služba bude veća, posećenija, naprednija od drugih. Kada bi nečija služba zaobišla moju htela sam da budem srećna zbog toga pošto sam znala da je to Božja volja, ali nekako mi to moja duša nije dozvoljavala.

Dok sam rasla u spoznaji toga ko sam u Hristu otkrila sam da ne po delima nego po milosti rastem u slobodi i da se ne moram više porediti sa bilo kime. Što sam se više oslanjala na Boga, više sam slobode imala u ovoj sferi. Naučila sam da me moj nebeski Otac voli i da će On učiniti sve što je najbolje za mene.

Ono što Bog čini za mene ili za tebe možda nije najbolje za nekog trećeg. Setite se šta je Isus rekao Petru: „Nemoj se brinuti o tome šta će biti sa njim – ti me sledi!“

Jedna moja prijateljica je jednom prilikom primila od Gospoda nešto što sam ja dugo vremena tražila i molila se za to. Nisam smatrala da je ona „ni pola duhovna“ kao ja tako da sam bila vrlo ljubomorna kada mi je došla i ispričala šta je Bog učinio za nju. Naravno, pred njom sam se pretvarala da sam srećna, ali u srcu sam znala da nisam.

Kada je otišla na površinu su isplivali stavovi za koje nisam ni znala da ih imam. Smatrala sam da je Bog nije trebao blagosloviti jer ona to nije zaslužila! Naime, ja sam se molila i postila i cele dane provodila kod kuće dok se ona provodila i zabavljala sa svojim drugaricama. Vidite, bila sam farisej, religiozni snob, a da toga nisam bila ni svesna.

Bog nam ponekada ne daje ono što tražimo zbog toga što On zna šta nam je stvarno potebno. Ja sam imala mnogo veću potrebu da se oslobodim svojih stavova nego da primim šta god to bilo za šta sam se molila. Bog ponekad izrežira naše okolnosti tako da smo primorani da se suočimo sami sa sobom. Inače nikada ne bismo došli do slobode.

Sve dok neprijatelj bude u stanju da se sakrije u našoj duši, imaće i određenu dozu kontrole nad nama. Ali kada ga Bog razotkrije, nalazimo se na putu slobode *ukoliko* dozvolimo Bogu da radi u nama ono što je Njegova volja.

Božji plan za moj život je oduvek bio da služba koju mi je poverio dosegne milione ljudi putem radio i TV emisija, seminara, knjiga i kaset. Međutim On me ne može uvesti dublje u svoju volju od onoga koliko ja „uzrastem“ u Hristu.

NOVISTAV

„Ljubazni! molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što je tvojoj duši dobro.“

III Jovanova 2

Obratite pažnju na ovaj stih. Bog čezne da nas blagoslovi mnogo više nego što mi želimo da budemo blagoslovljeni. Međutim, On nas toliko voli da ne želi da nas blagoslovi preko naše moći da primimo Njegove blagoslove i da rukujemo s njima na pravi način kako bismo rasli u Njemu.

Ljubomora, zavist i utrkivanje sa drugima je detinjasto. Ono je u potpunosti deo tela i nema nikakvih dodirnih tačaka sa duhovnim stvarima. Međutim, radi se o jednom od najvećih razloga života u pustinji.

Obrati pažnju na svoje misli. Kada primetiš da se u tvoj um uvlače loše misli, razgovaraj sa sobom. Reci: „Kakve koristi imam od toga da sam ljubomorani na druge? To me neće blagosloviti. Bog ima jedinstveni plan za svakoga od nas i ja ću se uzdati u Njega da učini ono što je najbolje za mene. To nije moja stvar šta će On učiniti za druge.“ Tada se moli za druge da ih Bog blagoslovi.

Ne boj se da budeš iskren sa Bogom po pitanju svojih osećanja. On svakako zna kako se osećaš i zato ne treba da se plašiš da mu kažeš.

Nekada bih se molila ovako: „Bože molim se da _____ bude još više blagoslovljena. Daj da napreduje, blagoslovi je u svim poljima. Gospode ja ovo molim u veri. U svom duhu osećam ljubomoru i inferiornost u odnosu na nju, ali ja želim da sprovedem Tvoju volju, dopadalo mi se to ili ne.“

Nedavno sam čula kako neko kaže da bez obzira kako dobro mi znali nešto da uradimo, pojaviće se neko ko će biti bolji od nas. Ova izjava je imala uticaj na mene zato što sam znala da je istina. A, ako je to istina, koji je smisao celoživotnog naprezanja da budemo bolji od drugih? Čim budemo na pobjedničkom postolju neko će da se pokaže kao makar malo bolji od nas.

Recimo sport. Bez obzira na rekorde koji se postavljaju, uvek se pojavi neko drugi ko taj rekord obori. Ili recimo u polju zabave. Trenutna zvezda je na vrhovima top lista svega nekoliko nedelja dok je neko drugi ne zameni. Kakve li prevare u tome da smatramo kako uvek moramo biti najbolji – i grčevito se boriti da to budemo neprestano.

Bog mi je pre nekog vremena ukazao na činjenicu da se zvezde padalice brzo vinu i privuku veliku pažnju, ali da se ne zadržavaju dugo među nama. U većini slučajeva padnu odmah nakon što su se vinule. Bog mi je ukazao na činjenicu da je mnogo bolje biti obična zvezda i visiti nebrojeno mnogo vremena i činiti ono na šta nas je On pozvao. Rekao mi je da će se On postarati za moju reputaciju. Tako sam došla do odluke da sve što On želi – ja se slažem. Zašto? Zato što On mnogo bolje od mene zna za šta sam sve sposobna.

Možda te je dugo vremena mučilo mentalno utvrđenje u ovoj sferi. Svaki put kada naiđeš na nekoga ko je nešto sposobniji od tebe osećaš kako raste ljubomora, zavist i želja za takmičenjem sa tom osobom. Ukoliko je tako, hrabrim te da promeniš svoj stav.

Raduj se tuđim uspesima i uzdaj se u Boga za svoje. Biće potrebno neko vreme i nešto napora, ali kada se ova mentalna busija uruši i zameni Rečju Božjom, nalazićeš se na putu koji vodi iz pustinje u Obećanu zemlju.

Glava

25

„Biće kako ja hoću, ili neće biti nikako.”

Mentalitet pustinje broj 10

Izrailjci su bili veoma tvrdoglavi i buntovni tokom godina lutanja pustinjom. To je upravo i bio razlog zbog koga su pomrli u njoj. Nisu bili spremni da rade ono što im je Bog govorio da čine. Svaki put kada bi zapali u nezgodu, vapili su Bogu da ih oslobodi. Čak bi bili vrlo poslušni Njegovim nalogima – sve dok se okolnosti ne bi popravile. Nakon toga bi se ponovo vraćali u pobunu.

7. Da pola'u na Boga nadawe svoje, i ne zaboravqaju djela Bo-ijih, i zapovijesti wegove da dr'e;

8. I da ne budu kao oci wiho-vi, rod nevaqao i uporan, rod koji ne bjele tvrd srcem svojim, niti vjeran Bogu duhom svojim.

PSALAM 78:7-8

Ovaj ciklus se ponavlja nebrojeno puta u Starom zavetu; toliko puta da je to gotovo nemoguće. Međutim, ukoliko ne budemo bili dovoljno mudri, i sami ćemo zapasti u isti životni ciklus.

Smatram da su neki ljudi po prirodi malo tvrdoglaviji i buntovniji od ostalih. Isto tako, važno je da se osvrnemo na svoje korene i da vidimo kako smo počeli u životu, zbog toga što i to ima uticaj na nas.

Rođena sam sa izraženom voljom i verovatno bih dobar deo života provela „na svoj način“ bez obzira na cenu. Ali godine koje sam provela kao zlostavljana i manipulisana – kao dodatak mojoj snažnoj ličnosti – je u meni stvorio stav da mi niko na svetu neće moći „soliti pamet“.

Očigledno je Bog pre nego što bi me počeo koristiti morao da se pozabavi mojim temperamentom.

Bog zahteva da odustanemo od svog puta kako bismo bili savitljivi u Njegovim rukama. Sve dok smo buntovni i tvrdoglavi On nije u stanju da nas upotrebi.

Moja definicija *tvrdoglavog* je svojeglavo ili teško za saradnju, a *buntovnog* ono što se odupire kontoli, odupire ispravci, jogunasto, ono

što se odupire ustaljenim međama. Obe reči opisuju stanje u kome sam ja bila – one opisuju mene!

Zlostavljanje koje sam iskusila kao dete je imalo veliki uticaj na moju iskrivljenu sliku o autoritetu. Ali, kao što sam to već rekla u knjizi, nisam mogla dozvoliti da moja prošlost postane izgovor kako bih ostala u zamci pobune ili nečega sličnog. Pobjednički život zahteva spremnu poslušnost Gospodu. U sposobnosti da se odrekemo svoje i činimo Njegovu volju treba rasti. Vrlo je važno razvijati se u ovoj sferi.

Nije dovoljno uspeti se do određenog nivoa i pomisliti: „Stigao sam do cilja!“ Naša je obaveza da budemo poslušni u svemu – ne zadržavajući ništa za sebe ili imati određena nedodirljiva područja, vrata zatvorena za Gospoda. Svi mi imamo neke stvari kojih se teže odričemo, ali ja bih vas podsetila na činjenicu da malo kvasca ukiseli celo testo (I Korinćanima 5:6).

BOG TRAŽI POSLUŠNOST, A NE ŽRTVE

„Ali Samuilo reče: zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas njegov? gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od pretiline ovnujske.

Jer je neposlušnost kao grijeh od čaranja, i nepokornost kao sujevjerstvo i idolopoklonstvo. Odbacio si riječ Gospodnju, zato je i on tebe odbacio da ne budeš više car nad Izrailjem.“

I Samuilova 15:22-23

Za Saula znamo da mu je data prilika da bude car. On taj položaj nije zadržao dugo zbog svoje tvrdoglavosti i buntovnosti. On je bio privržen svojim idejama i stavovima.

Jednom prilikom kada je Samuilo prorok ispravljao Saula zbog njegovih dela, Saulov odgovor je bio: „Ja sam mislio ovako.“ Nakon toga je izneo koje su njegove ideje o datom pitanju (I Samuilova 10:6-8; 13:8-14). Samuilov odgovor Saulu je bio da Bog traži poslušnost, a ne žrtvu.

Često ne želimo da učinimo ono što Bog traži od nas i tada imamo običaj da uradimo nešto drugo kao zamenu za ono što je On hteo, a mi ga nismo poslušali.

Koliko je Božjih sinova i kćeri podbacilo u tome da vladaju kao carevi u životu (Rimljajima 5:17; Otkrivenje 1:6) zbog svoje tvrdoglavosti i buntovnosti?

Uvod u Knjigu propovednika u jednom izdanju Svetog pisma kaže sledeće: „Svrha ove knjige je da ispita život u celosti i da utvrdi da je u biti život besmislen bez iskrenog poštovanja i poslušnosti Bogu.”

Moramo razumeti da bez poslušnosti nema ni poštovanja. Buntovnost koju iskazuju mnoga deca današnjice je slika nepoštovanja koje imaju prema svojim roditeljima. Ovakvo stanje je u većini slučajeva greška roditelja zbog toga što oni ne žive životom koji pobuđuje osećaj poštovanja i respekta.

Većima stručnjaka se slaže da je Knjigu propovednika zapisao car Solomun kome je Bog dao više mudrosti nego ijednom drugom čoveku. Ukoliko je Solomun bio u toj meri mudar, kako je onda počinio toliko grešaka u životu? Odgovor je vrlo jednostavan: vrlo je lako nešto imati i to nešto ne koristiti. Mi um Hristov imamo, a da li ga uvek koristimo? Isus je postao naša mudrost od Boga, a da li je uvek koristimo?

Solomun je hteo da ide svojim putem i da radi šta mu je volja. Ceo život je proveo pokušavajući jednu, a potom drugu stvar. Imao je sve što se novcem moglo kupiti – međutim, ipak je na kraju svoje knjige zabeležio sledeće:

„Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve čovjeku.”

Propovednik 12:13

Dozvolite mi da svojim rečima kažem kako ja doživljavam ovaj stih:

Sav smisao ljudskog postojanja je da poštuje i da obožava Boga tako što će mu biti poslušan. Pobožnost svake vrste je ukorenjena u poslušnosti – ona je temelj svake sreće. Niko ne može biti zaista srećan bez da je Bogu poslušan. Svaki segment našeg života koji štrči se može urediti poslušnošću. Poslušnost predstavlja celinu čovekove dužnosti.

Što se mene tiče ovo je predivan stih i ja vas hrabrim da mu ga i sami proučavate.

I POSLUŠNOSTI I NEPOSLUŠNOST IMAJU POSLEDICE

„Jer kao što neposlušanjem jednoga čovjeka postaje mnogi grješni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“

Rimljanima 5:19

Naš izbor – poslušati ili ne – utiče kako na nas tako i na one oko nas. Zamislite samo šta bi bilo da su Izrailjci voljno slušali Boga, koliko bi slaviji njihovi životu bili. Mnogi od njih i njihove dece su pomrli u pustinji zbog toga što nisu hteli da se povinuju Bogu. Njihova deca su bila pod uticajem njihovih odluka, kao i naša našim odlukama.

Nedavno mi je najstariji sin rekao sledeće: „Mama, imam nešto što želim da ti kažem i možda budem zaplakao usput, ali saslušaj me. Razmišljao sam o tebi i tati kako ste uložili mnoge godine u službu i kako ste se mnogo puta povinovali Bogu iako to nije bilo lako za vas. Shvatio sam da ste ti i tata prošli kroz mnogo toga, stvari za koje niko ne zna, i da, Bog mi je to jutros rekao, da sam ja imao velike koristi od vaše poslušnosti. Želeo bih da znate da sam vam zahvalan.“

Ono što mi je rekao mi je mnogo značilo i podsetilo me je na Rimljanima poslanicu (5:19).

Tvoja odlučnost da budeš poslušan Bogu utiče na druge ljude i kada odlučiš da mu nećeš biti poslušan i to utiče na druge. Budi neposlušan Bogu i ostanješ u pustinji, ali zapamti da ukoliko imaš decu, sa tom svojom odlukom i njih držiš na istom mestu. Možda

kada odrastu će biti u stanju da se izvuku iz nje, ali će u međuvremenu sasvim sigurno platiti cenu tvoje neposlušnosti.

Tvoj život bi možda bio u mnogo boljem stanju ukoliko bi neko od tvojih predaka bio poslušan Bogu.

Poslušnost ima dalekosežne posledice – ona zatvara kapije pakla i otvara ustave neba.

Mogla bih da napišem celu jednu knjigu o poslušnosti, ali za sada bih želela da se zadržim na tome da je neposlušnost plod pogrešnog razmišljanja.

POKORI SVAKU MISAO HRISTU

„Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli

I svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum na pokornost Hristu.”

II Korinćanima 10:4-5

Vrlo često nas naše misli mogu uplesti u neku nepriliku.

U Knjizi proroka Isaije (55:8) čitamo: **„Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi...”**. Bez obzira šta vi ili ja mislili Bog je svoje misli zapisao u knjizi zvanoj Biblija. Mi svoje misli moramo ispitati u svetlu Reči Božje, voljni da u svakom trenutku svoje misli pokorimo Njegovima, znajući da su one najbolje.

Upravo je ovo i poruka navedenog citata iz Druge poslanice Korinćanima. Ispitaj šta se nalazi u tvom umu. Ukoliko se nešto ne slaže sa Božjim mislima (Biblijom) odbaci svoje misli i prihvati Njegove.

Ljudi koji se oslanjaju na taštinu svog uma ne uništavaju samo svoj, već i živote onih oko sebe.

Um je bojno polje!

Na tom polju se odlučuje da li ćeš pobediti ili izgubiti u ratu koji je đavo otpočeo. Moja je iskrena molitva da ti ova knjiga pomogne u svrgavanju mudrovanja i svake druge stvari koja se podigne protiv Božje spoznaje, u zarobljavanja svake misli na pokornost Isusu Hristu.

O piscu

Joyce Meyer je propovednik Božje Reči od 1976. godine, a punovremeni radnik od 1980. Kao pomoćnik pastira Life Christian Center-a u Sent Louisu, Joyce je razvila, rukovodila i jednom nedeljno vodila satanak koji se zvao Život u Reči (*Life in The Word*). Pet godina kasnije Gospod ju je vodio da razvije istoimenu misiju.

Njene radio i TV emisije se mogu pratiti kako u Americi tako i u drugim delovima sveta. Autor je mnogih audio kaseti sa porukama iz Božje Reči. Joyce je neumorni putnik, neprestano propovedajući po mnogim sastancima i *Life in The Word* konferencijama.

Preko trideset i tri godine je u braku sa Daveom, administratorom misije. Imaju četvoro dece. Dave i Joyce žive u Fentonu, predgrađu Sent Louisa.

Joyce veruje da je njen poziv da utvrdi vernike u Božjoj Reči. Često kaže: „Isus je umro kako bi oslobodio zarobljene, a opet mali je broj vernika koji uživa u toj pobedi.” Budući da je sama pre dosta godina bila u sličnoj situaciji, Joyce je obučena da oslobađa sužnje i da menja *pepeo u lepotu*, otkrivajući nam život slobode i pobede u Božjoj reči.

Joyce dosta govori o emotivnom iscelenju i sličnim temama. Na raznim sastancima je do sada pomogla hiljadama ljudi. Snimila je preko 200 audio kaseti i autor je preko 35 knjiga kojima želi da pomogne Hristovom telu.

Na našem jeziku je do sada objavljena jedna njena knjiga, „Reci im da ih volim” i imala je velikog uspeha i bilo rado čitano štivo među hrišćanima nama razumljivih jezika.

Postoji jedan rat koji se odvija na bojnopolju našeg uma

Ukoliko pripadate milionima onih koji pate zbog brige, konfuzije, sumnje, depresije, besa ili osude, da li znate da su to sve napadi na vaš um? Nadjačati te negativne misli koje pokušavaju da vas ujarne znači doći do slobode i pobjede. Saznajte kako otkriti te misaone obrasce i sprečiti njihov uticaj na vaš život.

U ovoj upečatljivoj knjizi, autor mnogih bestselera i traženi govornik Joyce Meyer vas vodi kroz iskreni svet ličnog iskustva, deleći sa čitaocem nevolje, tragedije i pobjede u sopstvenom braku, porodici i misiji i otkriva kakve su je sve misli morale na putu do pobjede. Ovo je knjiga koja pruža uvid u to kako je Joyce pobjedila u bici svog uma otkrivajući čitaocu kako i njemu to može poći za rukom.

Osim toga možete još saznati kako:

- pronaći mir i prekinuti oluju u mozgu
 - uvideti istinu razmišljajući na pravi način
 - delotvorno koristiti duhovno naoružanje
- nadjačati deset mentaliteta pustinje koje nas sputavaju na našem putu do Obećane zemlje

Nemojte više trpeti ni jedan dan. Saznajte već danas šta sve možete učiniti kako biste bili apsolutni pobednik na *Bojnom polju uma!*

syloam

ISBN 86-85649-03-X

